

ЛИНДА БАРЛОУ РЕВНОСТ

Превод от английски: Ивайла Божанова, 1997

chitanka.info

На Кърт с любов.

ПЪРВА ГЛАВА

Ани Джеферсън отправи на ум бърза молба към небесата. Пред нея стоеше Матю Карлайл — човекът, способен да спаси компанията ѝ. Усмихна му се предпазливо, ала той не ѝ отвърна.

— Благодарна съм, че отдели време да се срещнем — подхвана тя. — Съзнавам колко си зает.

— Нима?

— Да, разбира се. Давам си сметка какво е да си основател и ръководител на „Пауърдим“. Благодарна съм, че лично ме прие, а не изпрати някой вицепрезидент или друг началник да разговаря с мен.

„Бръщолевя“ — мина ѝ през ума.

Отново се усмихна. Този път и той стори същото. Чарли все ѝ повтаряше колко неотразима е усмивката ѝ.

„О, Чарли, скъпи, толкова ми липсваш!“

— Седни, моля — посочи Карлайл обикновен стол с дървена облегалка пред бюрото си.

„Всички мебели ще бъдат подменени при новото обзавеждане на офиса“ — помисли си тя, настанявайки се на твърдия неудобен стол. Чувстваше се по-скоро като затворник в стая за разпит, а не самостоятелен дизайнер пред потенциален клиент.

— Искам да обсъдя няколко въпроса с теб, Ани — каза той.

„Ани! Нямахте ли да е по-професионално, ако се обръща към нея с госпожо Джеферсън? Не се познаваха чак толкова добре. Или поне... Не мисли за това!“ — нареди си мислено младата жена.

— Предполагам, запознат си с предложението ми — започна тя.

Матю Карлайл не се настани зад бюрото, а приседна на него. Стори ѝ се, че бе по-близо, отколкото е нужно в подобен голям офис. В деловите среди бе известен като бляскав, безмилостен и всяващ страх партньор и Ани подозираше, че съвсем съзнателно прибягва до тази поза. Установил цялостно и безусловно превъзходство над съдружниците и конкурентите си много по-лесно можеше да обсъжда плановете на своята компютърна индустрия.

Беше привлекателен мъж. Висок и жилав, без никакво излишно тегло. Вероятно бе поне на четиридесет, но не му личеше — сигурно се дължеше на активното спортуване в някой скъп, тежкарски гимнастически салон. Косата му бе тъмнокафява, а скулите — високи и четвъртити. Очите му имаха дълбок зеленикав нюанс.

— Прегледах предложението ти и го намирам за отлично — обяви той.

— Приятно ми е да го чуя.

„Слава Богу!“ — помисли си тя. Човек трудно се досещаше какво точно мисли и тя бе започнала да се притеснява. Наистина беше окуражаващо, че я покани на лична среща, но тя не желаше да храни напразни надежди.

И все пак не можеше да не се вълнува. Предложението да направи дизайна на новата сграда на невероятно преуспяващата „Пауърдим“ на Матю Карлайл бе една от най-вълнуващите задачи, с които се бе занимавала. Ани бе вложила в този проект цялото си умение и творчески замах и се гордееше от резултата. Идеята ѝ бе превъзходна. Ако Карлайл не забележеше, че „Фабрикейшънс“ му осигурява най-добрия дизайн на най-ниска цена, тогава не би бил умелият бизнесмен, за какъвто минаваше.

Надяваше се, че различава качеството, когато го види. Защото, колкото неприятно да ѝ бе да го признае, тя се нуждаеше от Матю Карлайл. Ако получеше поръчката, щеше да спечели повече пари, отколкото от последните ѝ шест проекта взети заедно и „Фабрикейшънс“ ще просъществува. Ако ли не, компанията, която основа с Чарли, покойния си съпруг, най-вероятно щеше да пропадне.

До това се свеждаха нещата.

Карлайл взе папката от бюрото си. Нейният проект. Прелисти го като кимна няколко пъти.

— Работата ти е първокласна. Ползвал съм услугите и на други дизайнерски фирми, далеч по-големи и известни от твоята, затова знам какво говоря. Вероятно ти е известно, че винаги лично се занимавам с подобни начинания. Работната среда, която осигурявам на служителите си, е от жизненоважно значение.

Знаеше го и през цялото време се бе трудила с тази мисъл. Една от невероятно преуспяващите компютърни компании, „Пауърдим“ се славеше с начина, по който бляскаво и изобретателно комбинираше

новите високи технологии с идеалите на съвременето за контракултура. Човек не се явяваше в „Пауърдим“ с проекти, с каквито би се представил в „Дженерал мотърс“ или дори в Ай Би Ем.

Не биваше да се забравя, че появата на Матю Карлайл бе като плесница за бизнес света на Америка. Заедно с още няколко млади специалисти по съвременни високи технологии през 70-те и 80-те години той преобърна представите за това как трябва да се ръководят корпорациите в страната.

— Ние сме, както знаеш, неконвенционална компания — продължи той. — Необходимо е това да бъде отразено и в сградата, където ще работим. Получих още няколко сериозни предложения, но ще призная, твоето съдържа най-добрите решения за нашите уникални проблеми. Взе лист от папката и съсредоточи вниманието си върху него, като се усмихваше и кимаше. — Наистина, Ани, справила си се страхотно.

— Благодаря. Достави ми удоволствие — увери го тя сърдечно. — Повечето подобни задачи се решават рутинно, но тази предлагаше доста вълнуващи предизвикателства.

— Да разбирам ли, че предизвикателствата ти доставят удоволствие?

— О, да — бързо потвърди тя, но наум призна, че в този момент от живота си предпочиташе да се изправя пред по-малко предизвикателства в замяна на повече сигурност и увереност.

— И рисковете ли ти доставят удоволствие? — любопитства той.

Застана нащрек, защото долови нови нотки в гласа му.

— Какво имаш предвид? Какво искаш да кажеш?

— Разбираш ме. Става въпрос дали си готова да поемаш рискове? Доставя ли ти удоволствие да си на ръба, да чувстваш как адреналина ти се покачва, докато преследваш целта си?

„Ела с мен. Не премисляй. Просто ела.“

„Не мога. Моля те, не ме карай да го нравя.“

„Можеш. Нали стигна дотук? Някои неща просто са предопределени.“

Ани усети как страните ѝ пламват. Дали и той мислеше за онзи вълшебен, ужасяващ, най-добре да бъде забравен, уикенд? Или вече съвсем не си спомняше за него?

— Като че ли не съм много по рисковете — отвърна тя.

Той остави папката с проекта ѝ на бюрото.

— Истината е, че и аз не си падам по тях.

Ани трепна вътрешно. Нещо не беше наред. Долавяше го. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Нима се готвеше да ѝ откаже?

— Работата ти наистина е първокласна, но си направих труда да проверя сегашното състояние на дизайнерската ти фирма. Опасявам се, че откритото не ми хареса. „Фабрикейшънс“ е малка компания — далеч по-малка от всяка, с която съм работил досега. Преуспявала е в средата на 80-те, но в последно време запада. А и тъжната смърт на съпруга ти миналата година се е отразила трагично върху фирмата. Ти не си архитект, Ани, ти си дизайнер. Несъмнено много добър дизайнер. Но архитектът, с когото работиш в момента, далеч не е толкова добър, колкото беше съпругът ти. И този факт се отразява на фирмата ти.

Този факт всъщност погубваше фирмата ѝ. Но тя се опитваше да го скрие и определено нямаше да го признае в момента.

— Съпругът ми беше изключителен — съгласи се тя. — Прав си, не е лесно да го замести друг. Но Сидни Канин е добър архитект и аз му имам пълно доверие.

— Той е посредствен. И ние двамата напълно го съзнаваме.

Ани усети, как се изчервява.

— Истината е, че Сид няма да е още дълго във фирмата, макар това да не е свързано с професионалните му качества. Напуска по лични причини. Той е от Ню Йорк и възнамерява да се върне там. В момента търся нов архитект и съм впечатлена от броя на талантливите хора, на които попадам. Възнамерявам да наема най-добрия.

Той поклати глава.

— Финансово не си в състояние да наемеш най-добрия. Даже се съмнявам дали въобще си в състояние да наемеш някого. Фирмата ти изпитва сериозни затруднения. Макар предложението ти да е най-доброто, което получих за този проект, според мен не е редно да го представяш, защото „Фабрикейшънс“ просто няма да успее да се справи със задачата.

— Не е вярно!

— Така смятам, Ани. Съжалявам. — Направи пауза и заяви безмилостно: — Добра си, но не достатъчно.

— Чакай малко. — Така здраво стискаше ръце, че ноктите се забиваха в дланите ѝ. Ако не получеше проекта за „Пауърдим“ компанията ѝ може и да не оцелее. — Твърдиш, че съм талантива и изобретателна, намерила съм дизайнерски разрешения на проблеми, които не са хрумнали на друг и въпреки това не желаяш да наемеш моята фирма?

— Точно така. Според мен „Фабрикейшънс“ няма да просъществува достатъчно дълго, за да завърши задачата.

— Вероятно, ако не получа тази работа!

Моментално съжали, че изрече последното. Основно правило в бизнеса бе никога да не разкриваш слабостта си пред другите. Демонстрирай съвсем малко уязвимост и хиените се нахвърлят отгоре ти, за да те унищожат.

Господи! За Чарли „Фабрикейшънс“ означаваше всичко, а сега, когато го нямаше, компанията означаваше всичко за Ани. Така би съхранила жив спомена за него. Ако компанията загине, значи е предала Чарли, а не искаше да го допусне. Все едно отново да преживее смъртта му.

— Какво настояваш да направя? Да проявя благотворителност? Твърде много, независимо че си привлекателна млада вдовица. Вече стана дума — не предприемам излишни рискове или поне не, когато залогът е толкова голям.

Изведнъж настоящето изчезна и Ани се чу как шепне: „О, спри, моля те, спри. Не мога. Не съм готова да поема подобен риск.“

Скочи на крака, готова да побегне от стаята. „Копеле!“ — помисли си тя. Всякакво съмнение, че е забравил онази нощ преди три години, изчезна. Много добре си спомняше. И бе точно толкова безмилостен, колкото твърдяха.

Но тя го знаеше. Знаеше го от онази нощ в Англия, когато едва не я накара да загуби самообладание. Знаеше, че е омъжена. И той беше женен. Франческа Карлайл, съпругата му, бе красива, известна в светските кръгове на Сан Франциско дама. Но това не го спря. А той бе такъв чаровен и опитен съблазнител, че за малко и тя да не се спре. Говореше сладкодумно и притежаваше изкусителните способности на самия дявол.

Колкото до нея самата — усещаше се слаба и глупава, като мека глина, готова да бъде моделирана според желанията му. Никога не си

прости това свое поведение. А когато наскоро у Чарли се появиха първите признаци на рака, отнел впоследствие живота му, Ани изпита чувството, че това е наказанието за сърдечната ѝ изневяра.

Накрая все пак отблъсна Матю Карлайл и по този начин вероятно засегна мъжкото му самолюбие. А сега, мина ѝ през ума, ѝ го връща. Отмъщаваше си. Нищо чудно да е чакал последните три години, за да го стори.

Събра цялото си достойнство, приближи се до бюрото и взе папката с проекта си.

— Благодаря, господин Карлайл. Мисля, че нямаме какво повече да обсъждаме.

— Ани... — подхвана той, но тя не му обърна внимание и се отправи към вратата. На път край кошчето за отпадъци метна небрежно папката в него.

Щеше да оцелее в дизайнерския бизнес, независимо от господин Матю Карлайл.

Няколко минути Матю Карлайл се взира в екрана на компютъра, после стана и се приближи до прозореца. Там долу някъде Ани вероятно влизаше в колата си и се чувстваше разочарована и сърдита. А сигурно и малко изплашена. Дълбоко в себе си нямаше начин да не знае, че думите му за фирмата ѝ са истина. Ани е отлична дизайнерка, но съпругът ѝ ръководеше фирмата. Чарли Джеферсън бе архитект, печелеше награди и „Фабрикейшънс“ не можеше да оцелее без него.

Жалко, защото градът имаше нужда от повече малки фирми. Жалко също, че подобна лична загуба се бе превърнала и в професионална.

„Но животът е труден — напомни си той. Няма защо да бъда толкова сантиментален.“

Да ръководиш успешно един бизнес също е трудно. Повечето малки фирми пропадат. Преди да измине дори година от създаването, се разори и неговата собствена компания. Ани нямаше от какво да се срамува. Ако е поне наполовина толкова съобразителна, колкото предполага, ще се съвземе и ще започне отново.

От друга страна, мислеше си той, тя е жена и вдовица. Не че жените не жънат успехи, но само глупак си затваря очите пред факта,

че в света на бизнеса мъжете се ползват с предпочитание.

Загледан през прозореца към хълмовете на Сан Франциско, Матю Карлайл остави мисълта си да блуждае. Сините ѝ проблясващи очи, чудесната ѝ руса коса, която така, деликатно се виеше около шията и лицето ѝ, упорито вдигнатата ѝ брадичка, когато се ядосаше, приятните извивки на тялото ѝ...

Ани беше вдовица.

А той все още — женен...

Премисли и отхвърли различни варианти, докато най-накрая се спря на един, който изглеждаше приемлив от всички страни.

Вдигна телефонната слушалка. След няколко минути я окачи доволен. Направи каквото можа. Сега вероятно ще успее да изтрие гнева и разочарованието на Ани Джеферсън.

ВТОРА ГЛАВА

ЕДНА ГОДИНА ПО-КЪСНО

— Много е привлекателен, нали?

— Кой? — попита Ани.

— Матю Карлайл. Не намираш ли?

Ани сви рамене, но все пак успя да се насили и се усмихна на Дарси Фюнтс, колежката ѝ от „Броуди Асошиътс“ — една от най-големите фирми в града за архитектура и дизайн. Двете стояха в салона на яхтата на Матю Карлайл, пуснала котва в залива на Сан Франциско, и наблюдаваха как няколко елегантно облечени двойки се носят по дансинга. Между тях бяха и Карлайл със съпругата му Франческа.

Всъщност не е чак толкова привлекателен, помисли си Ани. Шефът им — Сам Броуди, също на дансинга — беше по-привлекателен в общоприетия смисъл — дружелюбен израз, стегнато тяло и здрав калифорнийски тен. Дългите крайници на Матю му придаваха известна непохватност, а чертите на лицето му бяха по-изострени от тези на Сам.

Освен това Ани не беше в състояние да погледне Матю Карлайл, без да изпита известна враждебност към него. Не забравяше, че ако я беше подпомогнал, „Фабрикейшънс“ щеше да просъществува като компания.

— Франческа изглежда се е напила — отбеляза Дарси. — Клатушка се малко повече, отколкото е редно и съпругът ѝ я държи прекалено здраво.

— Вероятно е депресирана, защото става на четиридесет — отвърна Ани.

— Че защо? Прилича на двадесет и девет годишна. Мразя я. — Дарси се засмя, като видя как Карлайл и Сам Броуди сменят партньорките си и Франческа се озова в ръцете на Сам. — Ще ми се аз да изглеждам така добре, когато стана на четиридесет.

Развеселена, Ани вдигна вежди. Дарси — пищна брюнетка на тридесет и три — привлечаше доста повече погледи от домакинята им.

— Рожденичката на драго сърце би заела твоето място увери я Ани. — Както и повечето от присъстващите жени.

— Ако мислиш, че това ме утешава — възнегодува Дарси. — Любовният ми живот съвсем куца.

— Сравнен с моя, направо изобилства от чувствени удоволствия.

— Да, но все не попадам на подходящ партньор. — Дарси въздъхна. — Венера и Марс вечно се разминават с хората, които срещам.

Дарси, старши архитект в „Броуди Асошиътс“ и най-добрата приятелка на Ани в службата, страстно вярваше на астрологията. Преди да се премести да живее близо до Ани в района на Северния плаж на града, направи хороскоп на Ани.

— Щом ще бъдем не само колежки, но и съседки, добре е да си подхождаме.

Излезе, че планетите им са съвместими и досега действителността не го опровергаваше. Дарси бе първокласен архитект — жена, преуспяла в света на мъжете. А Ани, специализирала в областта на вътрешния дизайн, особено за мащабни проекти, обожаваше да работят заедно. Талантите им приятно се допълваха.

— Аз съм огнен знак — Лъв — пълна с енергия, ентузиазъм и грандиозни планове — обясни й Дарси. — А ти си Рак — воден знак — и затова си упорита, чувствителна, предана и внимателно изпипваш детайлите.

Ако сме огън и вода, защо се разбираме толкова добре? — попита я тогава Ани развеселена.

— Изгряващият ми знак е Риби, а при теб има няколко огнени елемента, които са в хармония с моите...

Какво ли пък означава това?

Хората често коментираха, че на Ани и Дарси не само работата им е привлекателна, но и външността. Ани имаше светлоруси коси, сини очи и бяла кожа. Косите на Дарси бяха черни, очите — кафяви, а кожата й — смугла. Ани се обличаше елегантно, но консервативно, с делови костюми и добре подбрани аксесоари. Дарси пристигаше на работа с къси, прилепнали рокли, с дълбоки деколтета. Обилно

използваше туша за мигли и очертаваше очите си с тежка очна линия. Дългите ѝ нокти обикновено бяха лакирани с тъмни нюанси на кафяво, лилаво или червено. Макар Дарси никога да не се обличаше в „сериозен, делови стил“ тя нямаше трудности да спечели уважението на хората, с които работеше, доколкото Ани забелязваше.

— Не знам как са разположени планетите им — отбеляза Ани, докато оглеждаше тълпата, — но тази вечер тук забелязвам няколко приемливи мъже. — Видя как на дансинга Франческа Карлайл се придвижва с доста залитане от един партньор към друг. Съпругът ѝ се бе оттеглил и отпиваше шампанско. — Какво ще кажеш за онзи с прилепналите панталони, който прилича на сърфист?

Дарси поклати глава.

— В Сан Франциско сме, забравяш ли? Всички привлекателни свободни мъже са обратни. — След това по-внимателно изучи сърфиста. — От друга страна — ухили се тя — нищо не пречи да опитам.

— Иди го залови, маце.

Докато Дарси, настроена за лов, се отдалечи, Ани се зачуди защо не успява да се насили да стори същото. Чарли почина преди близо две години. Беше крайно време да престане да стои до стената при светски събирания.

Но едно бе да си го повтаря, а друго — да премине към действие. Чарли продължаваше да ѝ липсва. Той бе нейната опора, учител, защитник. Беше само пет години по-възрастен от нея, но идваше от съвършено различен свят — свят, изпълнен с увереност, сигурност, надежда. Бе я убедил, че всичко е възможно, стига да се постараяш достатъчно и да не се отказваш от мечтите си. И тя му вярваше, защото с Чарли всичко изглеждаше възможно. Докато не му поставиха диагноза рак.

Той реши твърдо да се пребори с болестта. Когато невъзможното стана очевидно, се утеши с мисълта, че всичко, което лекарите научат от страданието му, ще им помогне да излекуват други. Чарли виждаше положителната страна на всяко нещо.

В памет на всичко научено от него, след смъртта му Ани се постарала да не забравя вечния му оптимизъм. Но когато загуби и основаната от него компания, светът ѝ изглеждаше доста черен. А може би в крайна сметка Чарли се оказа прав. Ето, само няколко

месеца по-късно тя вече беше професионален дизайнер с отлична работа. Срещаше се с множество колеги и присъстваше на светско събиране на яхтата на Матю Карлайл. Преди една година, когато Карлайл разби и последната ѝ надежда, че ще успее да запази „Фабрикейшънс“, трудно можеше да повярва, че подобно нещо е възможно.

Пристигна с известно закъснение за тържеството — яхтата точно се готвеше да поеме за вечерната си разходка из огрения от лунната светлина залив на Сан Франциско. Разходката продължи по време на няколкочасовата вечеря, сервирана на борда, но сега се намираха обратно в пристанището. Всеки, който искаше да си тръгне по-рано, можеше да го стори.

Ани беше отчасти изненадана, че още не си е тръгнала, защото Матю Карлайл бе последният човек, когото би искала да срещне отново.

Дори не беше сигурна, дали той подозира за присъствието ѝ. Вероятно включването ѝ в списъка на поканените е дело на Франческа. Светската дама, известна с благотворителната си дейност, представляваше важна фигура в комитета, ангажиран с построяването на църквата „Общ път“. Току-що бяха наели „Броуди Асошиътс“ да проектира и изгради катедрала. По време на преговорите и договарянията Ани поопозна Франческа.

Франческа се бе посветила да събира дарения за църквата „Общ път“. Бързо разрастващата се християнска секта се ръководеше от много близка на Ани приятелка — преподобната Барбара Рей Акер, чиято дейност сред съсипаните от живота жени или болни от СПИН стана легендарна в Сан Франциско. Катедралата на църквата „Общ път“ щеше да бъде една от най-големите и внушителни сгради в града, а Ани бе определена да следи за осъществяването на проекта.

Тази вечер празнуваха четиридесетия рожден ден на Франческа, но вътрешно Ани тържествуваше за собствения си успех.

— Здравсти — приближи се Сам Броуди, нейният шеф. — Изглеждаш сияеща. Да не би да имаш причини да си щастлива?

Закачливият му тон предизвика усмивката на Ани.

— Отлично знаеш защо съм щастлива.

— Да не би да е свързано с една катедрала, за която дизайнерка на име Ани Джеферсън предложи фантастичен вътрешен дизайн?

Ани спонтанно го прегърна. Допадаше и да работи за Сам. Той, където и да се появеше, сякаш носеше слънчева светлина. Косите му бяха руси и гreeха като новоизсечени жълтици. Сините му очи блестяха, а около него витаеше дух на човек, потомък на старо и заможно семейство. Макар да бе учил в подходящи училища и да бе член на редица изтъкнати клубове, не излъчваше никакъв социален снобизъм. Беше приветлив, чаровен и достъпен.

— Между другото — подхвана той, — вчера разбрах, че поръчката на Пресман ни е вързана в кърпа. Ал Пресман е силно впечатлен от работата ти и изрази готовност да ни наеме. Заслужаваш похвала.

Тя наклони глава и се засмя:

— Под формата на увеличена заплата, надявам се.

— Това да, както и повишение в службата.

— Звучи ми като предложение, което не мога да откажа!

Усмихна ѝ се и с галантен жест поднесе ръката и към устните си.

— Преди време си дадох сметка, че една от най-умните ми постъпки бе да те наема.

— Благодаря — промърмори тя.

Когато Сам се отдалечи, за да поприказва с останалите гости, Ани дълбоко пое дъх. Нещата се уреждаха добре! Вече престана да се притеснява за работата си, за бъдещето. За пръв път от смъртта на Чарли започваше да изпитва сигурност.

— Желаш ли да танцуваме? — попита я някой.

Ани се извърна и видя Сидни Канин, застанал плахо до нея. Сид бе архитектът ѝ във „Фабрикейшънс“. Остана леко изненадана, когато след закриването на компанията ѝ, Сам предложи работа и на Сидни. Очевидно плановете на Сид да се завърне в Ню Йорк се бяха провалили и състрадателният Сам нае Сид, независимо от неособено добрата му репутация.

За разлика от Сам Броуди или Матю Карлайл Сид не беше мъж, когото повторно поглеждаш — среден на ръст, с нормално телосложение, с безлична физиономия и старомодни, с тежки рогови рамки, очила, които обезобразяваха очите му. Рядко имаше какво да каже, а направеше ли го, неизменно беше мрачно и сприхаво.

Не ѝ се искаше да бъде груба. Прие поканата и остана приятно изненадана, че той е добър танцьор, с чудесно чувство за ритъм.

Поговориха малко, затова как са спечелили договора за строежа на катедралата. Кисел, както обикновено, Сид заяви:

— По-добре да не лежим на лаврите си, докато не изградим сградата. — Отмести поглед от нея. Изглеждаше по-напрегнат от обичайно. Ани забеляза, че зяпа към Франческа Карлайл, с която преди малко бе танцувал. Докато държеше Франческа в ръцете си, по лицето му не се долавяше обичайното мрачно изражение, напротив — изглеждаше оживен. — При подобен крупен обект нещо все не е наред.

Макар твърдението му да отговаряше на истината, Ани предпочиташе да не разсъждава в тази посока. Тя щеше да следи изпълнението на проекта и се надяваше катедралата да бъде завършена успешно.

Двамата със Сидни се озоваха до Сам Броуди — той отново танцуваше с Франческа и сега нямаше съмнение, че е пияна. Хихикаше и отмяташе назад глава. В един момент погледите на Ани и Сам се срещнаха и гримасата му сякаш казваше: „Измъкни ме отук“.

Ани му се усмихна. Франческа лично внесе щедра сума във фонда за изграждане на катедралата, а и председателстваше комисията по строителството на църквата „Общ път“. Без нейната подкрепа нямаше да има никаква катедрала. Затова се налагаше Сам да потърпи.

Сидни погледна към Франческа и Сам. Едно подозрение се появи в главата на Ани. Да не би Франческа да привлича Сидни? Или той е влюбен в нея? А ако между тях има любовна връзка? Изглежда невероятно, но от години се носят слухове за неблагополучния брак на семейство Карлайл.

Щом мелодията свърши, Ани се усмихна на Сидни:

— Благодаря. Беше чудесно.

Ала когато понечи да се отдалечи, той я хвана за ръката.

— Тревожа се за проекта. Да отидем да поговорим насаме.

Ани нямаше желание да слуша дългия списък от неоснователни притеснения на Сидни, но и не искаше да пренебрегне загрижеността му.

— Кое по-точно те тревожи?

— Само няколко детайла, но не е изключено да се окажат важни.

В този момент някой почука с нож по чаша, за да привлече вниманието на гостите. Ани остана доволна от прекъсването. Когато Сид започваше да изброява „детайли“ нищо не беше в състояние да го спре.

Оказа се, че самият Матю Карлайл почуква по чашата. Застанал пред оркестъра, той очевидно се канеше да направи съобщение. Съпругата му стоеше облегната на стената от лявата му страна. Тънките ѝ ръце притискаха стомаха ѝ. Изглеждаше зле. Ани се надяваше тя да не припадне или повърне.

— Днес е специален ден за моята съпруга, както всички знаете, и сме доволни, че го споделяте с нас — започна Карлайл. — На Франческа ѝ е особено драго толкова много нейни приятели да се съберат на едно място. Искаме да ви благодарим, че дойдохте.

Сидни изсумтя. Ани го погледна и долови с каква враждебност се е вторачил в семейство Карлайл. Самата Франческа изглеждаше странно. Докато съпругът ѝ говореше, тя се въртеше неспокойно, отегчено. При делови срещи и благотворителни прояви винаги се държеше подобаващо. Но Ани бе дочула, че има проблеми с пиенето, а тази вечер явно се бе престарала.

Франческа и Сидни? Не е възможно, мина ѝ през ума.

— Очарователната ми съпруга не беше въодушевена от моето предложение за това събиране — продължи Карлайл. — Парите, както заяви тя, могли да се похарчат за по-полезни неща, вместо за светско тържество по повод рожден ден. Но вие всички сте наясно колко много пари и време посвещава Франческа на значими дела. Прави го без излишна показност и често без да получава дори благодарност от хората, на които се е притекла на помощ. Ето защо тя заслужава нашето уважение.

Франческа пристъпи напред, изглежда малко прибързано, защото съпругът ѝ се готвеше да продължи да говори. Заставайки пред него, тя го погледна свирепо и обяви:

— По дяволите, Матю, престани с тези глупости!

В помещението се възцари пълна тишина. Карлайл хвана ръката на съпругата си, сякаш искаше да я възпре, но тя се отскубна.

— Хайде, стига с лъжите! Писна ми от този цирк, както сигурно и на теб.

— Седни, Франческа — подкани я Карлайл със съвършено различен тон. — Пила си малко повече, отколкото трябва.

Гласът и изразът на лицето му напомниха на Ани за тона как се държа той с нея в деня, когато се отказа от услугите на „Фабрикейшънс“. Независимо от изисканото му поведение, у Матю Карлайл се долавяше нещо безмилостно.

Без да му обръща внимание, Франческа дръпна ръката си, вдигна чаша и обяви:

— Точно така! Празнувам! Но би ми било неприятно нашите приятели да останат с погрешно впечатление, защо пих толкова много. Не празнувам рождения си ден, а свободата си. Не четиридесетата година от окаения ми живот, а последната година от брака ми с теб!

Дарси се приближи към Ани и прошепна:

— Вярваш ли на ушите си?

Преди Ани да успее да отговори, домакинята продължи:

— Да, приятели мои, този фарс свърши! Утре сутринта ще подам документи за развод с великия Матю Карлайл. Каня всички ви да следите хода на войната, която започва, защото моят адвокат ме предупреди, че бизнесмените милиардери ставали стиснати, когато се стигне до поделяне на собствеността със съпругите си.

Изражението на Матю бе застинало, но дори от другия край на помещението Ани забеляза пулсиращата на врата му вена. Мигом схвана, че е изключително ядосан и едва се контролира.

Без обаче да реагира на казаното от съпругата му, се извърна и напусна салона.

Острият смях на Франческа се извиси над приглушените гласове на гостите. Никой не знаеше как да реагира. Ани не познаваше добре семейство Карлайл и нямаше представа дали най-близките им приятели не са в течение на проблемите им, но остана с впечатлението, че повечето от присъстващите са направо шокирани.

Сам се приближи. Лицето му бе малко бледо. Бяха приятели с Карлайл от дълги години.

— Не е ли най-добре да си вървим? — предложи той на сътрудничките си. — Събирането явно свърши.

Очевидно всички бяха стигнали до този извод. Шепнейки възбудено, гостите се насочиха към вратите. Няколко души, сред тях Сам и Сид, наобиколиха Франческа да ѝ предложат утеха, предположи

Ани. Опитва се да отгатне, дали Сид е изненадан от съобщението на Франческа, но за пръв път изразът на лицето му остана непроницаем.

Ани се опита да открие в тълпата приятелката си Барбара Рей Акер, която бе близка и с Франческа. Точно в такива ситуации Барбара Рей се справяше умело. Знаеше кога да изслушва и кога да заговори. И освен това — винаги съобразяваше какво да каже, за да успокои човек.

Ани я забеляза в началото на тържеството, но очевидно Барбара Рей си бе тръгнала. Вероятно някой от енорията ѝ се нуждаеше от нея.

Вече с връхната си дреха, Ани се приближи до Франческа и леко стисна ръката ѝ.

— Събирането беше чудесно — сподели тя искрено. До преди минути, това беше самата истина. — Благодаря за поканата.

Жената бе толкова пияна, че Ани се усъмни дали изобщо ще я разпознае. Но Франческа се взря право в очите ѝ и за миг погледът ѝ се избистри.

— Пази се, Ани! — Франческа се усмихна многозначително. — Винаги те е харесвал, скъпа. Приеми съвета ми. Пази се.

Ани премигна, изчерви се и изпита чувство за вина.

— Какво искаше да каже? — Дарси не се стърпя и попита, когато пое по пасарела към кея.

— Представа нямам — пророни Ани. — Беше доста пияна.

— Винаги съм ги смятала за щастлива двойка — продължи Дарси. — Но явно човек никога не знае...

На следващото утро новината за случилото се заемаше първа страница във всички вестници.

„Франческа Карлайл, четиридесетгодишна, съпруга на компютърния бизнесмен, милиардера Матю Карлайл, е открита призори във водите на залива на Сан Франциско. Аутопсията ще установи точната причина за смъртта.

Кончината ѝ е настъпила след снощното тържество, организирано на семейната яхта по повод рождения ѝ ден. Носят се слухове, че покойницата е пила доста и се е скарала със съпруга си пред гостите. Матю Карлайл

отказва да направи изявление, но се съобщава, че сътрудничи на полицията в разследването.“

Шокирана, Ани прочете вестниците и изслуша новините. Нямахте сили да отпъди от съзнанието си израза на студен гняв, появил се върху лицето на Матю Карлайл.

ТРЕТА ГЛАВА

ОСЕМНАДЕСЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

— Главозамайваща е, нали? — попита Сам Броуди, застанал до Ани пред най-новата катедрала в града.

— Да — съгласи се тя.

Беше възхитително да се наблюдава как новата конструкция се издига към небесата. Макар през последните десет години да бе работила по доста строежи, тя не бе виждала толкова импозантна фасада.

Градежът започна преди година и половина. Положиха дълбоките основи, монтираха централната стоманена конструкция, издигнаха стените и високия сводест покрив на изградената в съвременен готически стил сграда. Зидарите почти приключваха външната страна, оставаше да се пипне още малко. Междувременно започнаха работа по интериора — частта, за която Ани пряко отговаряше.

Силуетът на катедралата следваше класическите форми, но материалите бяха модерни. Съвременната техника и оборудване дадоха възможност на предприемача да изгради за осемнадесет месеца структура, която в миналото би отнела десетилетия.

Ани, Сам Броуди, Дарси и Сидни Канин — всеки със свой значителен принос при планирането на катедралата — днес присъстваха на строежа. С тях бяха и двама от шестимата членове на комитета, отговорен за изграждането на църквата „Общ път“. Бяха дошли да проверят как напредва работата и при необходимост да променят някои срокове. Пряко отговорна за строежа, Ани идваше тук всеки ден, но сега трябваше да запознае присъстващите с резултатите. Малко се притесняваше от посещението, защото напоследък непрекъснато възникваха дребни проблеми.

Работата на Ани изискваше да наблюдава цялостната дейност на строителния обект. Роля, изключително отговорна, която поглъщаше почти всичкото ѝ време. Беше на двойно подчинение — от една страна

даваше отчет пред бъдещите собственици — църквата „Общ път“, от друга — контролираше изпълнението на предприемача — „Конструкции Макенерней“, генерално ангажиран за общата строителна работа, както и допълнително наетите малки фирми, изпълняващи някои от хилядите детайли на големия строеж.

Ани не беше нито архитект, нито инженер и съвсем естествено от време на време се сблъскваше с проблеми — истинско предизвикателство за нейните познания, но се мобилизира и не допускаше да се разстройва от това. Ако не знаеше нещо, правеше всичко възможно след време да е наясно.

В свят, където господстваха предимно мъже, често получаваше съвети от рода на: „Не си блъскай хубавата главица с неща, които не разбираш.“ Но след година и половина работа подобно покровителствено отношение почти изчезна. Ани бе убедена, че е спечелила уважението на по-голямата част от работниците.

— Хайде — подкани тя. — Слагайте каските и да влизаме.

— Ей, шефе? Давал ли си съгласие на някакви от църквата и инженерната фирма да посетят строежа днес?

Пол Макенерней, собственик на „Конструкции Макенерней“, една от най-големите предприемачески фирми в района на Залива, дръпна от цигарата, докато слушаше Джак Флетчър, който му се обаждаше по клетъчния телефон от строителната площадка.

— Няма нужда да давам съгласието си, Флетчър.

Флетчър бе нает от предприемаческата фирма да следи за графика и да координира работата на фирмите, ангажирани с боядисването, водопровода, електроинсталацията и дърводелската работа.

— Представа нямах, че ще цъфнат.

— Хайде, човече, самият ти си ми споменава, че... Как се казваше... Ани Джеферсън почти непрекъснато висяла на строежа.

— Така е. Както и оная монахиня, за която работим. Но този път с тях е цяла гвардия, дошла на оглед.

— Пречат ли на работниците?

— Не бих казал, но нали знаеш как такива неща бавят работата. Прекалено много посещения се струпаха напоследък.

— Изчакай минутка, Флетчър. — Макенерней извика на компютърния екран данните за хода на строителството. Доскоро всичко вървеше по план и не му се искаше да загуби от очакваната прилична печалба. Усмихна се.

Повечето от строителните работи бяха завършени в срок и под определения бюджет. Подизпълнителите обаче се бавеха малко, а и нещата по вътрешното изграждане поизоставаха. Какво толкова се стараят всички? Вероятно, защото става въпрос за църква — не, по дяволите, за катедрала — и те сякаш искаха да отдадат дължимото на Бога.

Макенерней не вярваше в Бога. Според него това беше глупава фантазия, сътворена да уталожить естествения човешки страх от смъртта. Не вярваше в способностите на Всевишния, но бе забелязал, че не толкова е отношението на всички, работещи по проекта. Откакто при изкопа за основите попаднаха на човешки кости, някои започнаха да роптаят и мърморят, че мястото е прокълнато.

Подобни истории не допадаха на Макенерней. Те само изнервяха строителите. А той не обичаше изнервени строители. Изнервят ли се работниците, все нещо се обърква. Караха се помежду си, започваха проблеми с профсъюзите. Понякога хората проявяваха небрежност и се стигаше до злополуки. Строителството е опасен занаят. Макар компанията да бе застрахована срещу всякакви нещастни случаи, глупави истории за монахини, човешки скелети или древни ритуали не създаваха чувство за сигурност.

Макенерней се нареди да поднови разговора с Флетчър. В този момент за пореден път си даде сметка, че всъщност бегло познава Джак Флетчър. Нае го по молба на Сам Броуди след уверенията му, че лично го е проверил.

До този момент Флетчър се справяше добре. Всичко вървеше по план, а тъкмо това имаше съществено значение при подобни големи проекти.

— Слушай, Флетчър, не ми харесват тези забавяния напоследък. Ти си моят човек там на строежа и задачата ти е всичко да върви по график.

— Да, господине.

— Така че, виж как ще оправиш нещата. Онази русата дизайнерка от „Броуди Асошиътс“ контролира нещата от тяхно име,

нали? Вие двамата трябва така да се сработихте, че нещата да се оправят, ясно ли е?

— Разбрано. Ще поговоря с нея. Тя добре се справя. Спечели си уважението на повечето работници.

„Нима“ — помисли си Макенерней. А отначало всички се опасяваха дали е достатъчно компетентна. Нали е дизайнерка, липсваше ѝ строителен опит.

И Броуди отбеляза наскоро колко добре се справя мадамата.

— Радвам се, че помежду ви няма разногласия — продължи Макенерней. — Дръж ме в течение, ако възникне проблем.

— Да, господине.

„Само да посмееш да не го сториш, задник такъв“ — довърши наум Макенерней и затвори.

Флетчър също затвори. Усети как стомахът му се стяга. Не му се нравеше начина, по който Пол Макенерней го унижава. А и никак не му допадаше фактът, че трябва да угодничи пред него.

Но работата му харесваше. Изпитваше удоволствие да е начело, да заповядва на хората. Приятно му беше как те му угодничиха.

Флетчър нервно се разходи напред-назад из фургона — неговия офис. Беше паркиран на празното пространство в съседство със строежа, редом до фургоните, камионите и колите и на другите, ангажирани с катедралата, фирми. Обичаше си фургона и гледаше на него като на свой уютен дом. Вътре имаше компютър, клетъчен телефон, малък хладилник за сандвичи и бира и микровълнова печка, да подгръва кафето и замразените пици. В единия край дори имаше тясно легло, а отзад и тоалетна. Използваше ги повече отколкото предполагаше работодателят му. Тук му беше далеч по-удобно отколкото в малкия занемарен апартамент из покрайнините на града. Въобще не биваше да се нанася там. Кварталът гъмжеше от педерастии и проститутки.

Повтори наум току-що проведения с Макенерней разговор. Мъжът бе пълен задник, но Флетчър знаеше, че трябва да стиска зъби и да се преструва, че го уважава. Ала нямаше да забрави, че преди всичко е наложително да бъде предан на архитекта на сградата — Сам Броуди.

Нямаше нищо против Броуди — направи му голяма услуга. Колкото и да мразеше да е задължен някому, Флетчър не можеше да отрече, че Сам Броуди се отнесе добре с него. Ако Броуди не го беше харесал, как щеше да получи тази работа?

Броуди бе наясно с положението му, но предпочете да не обръща внимание и навремето това изненада Флетчър. Та Броуди бе златното момче — богат, преуспяващ, изтънчен. Човек би си помислил, че гнусливо ще сбръчка нос, когато се изправи пред грозното минало на някой окаяник.

— Според мен за човек не бива да се съди единствено по миналото му — обобщи тогава златното момче. — За мен е по-важно да знам мога ли да ти имам доверие?

— Искам да зароя миналото си. Да го зароя дълбоко — бе отвърнал Флетчър. — Ако ми помогнеш да го сторя, ще се убедиш колко предан мога да бъда.

— Добре. Ще ти намеря работа.

Броуди спази обещанието си. Нито веднъж не повдигна пред Флетчър въпроса за времето, прекарано в затвора. Оказа му пълно доверие и се застъпи пред Макенерней за него.

Флетчър се считаше човек на Броуди. Възнамеряваше да направи всичко по силите си и да не го подведе.

Той отиде до вратата на фургона и се загледа как Сам Броуди влиза в катедралата заедно с дизайнерката, контролираща осъществяването на проекта, госпожа Джеферсън.

Ани Джеферсън.

Ани.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато Ани развеждаше гостите из строежа и им показваше подробности по красивата сграда, всичко вървеше гладко. Точно обясняваше как ще бъдат монтирани ръчно направените витражи и от скелето под огромния прозорец над централния вход в западната част дочуха репирня.

Два мъжки гласа се извисяваха високо и сърдито. Всички обърнаха глави по посока на шума точно навреме, за да видят как млад мъж устремно се спуска от скелето, където очевидно доскоро бе работил. След неприличен жест към другия, все още високо горе, той напусна строежа.

— Имаш ли представа какво става? — учуди се Сам.

Ани обясни, че младият Вико е племенник на по-възрастния Джузепе Бриндеси — световноизвестен италиански майстор на витражи. Вико, див, непредвидим грубиян, постоянно се присмивал на вуйчо си, който го бе взел със себе си при изграждането на катедралата.

Джузепе видя посетителите и слезе от скелето. Това отне доста време. Повечето работници предпочитаха временните асансьори, но Джузепе се гордееше с физическата си сила.

— Извинявам се за поведението на племенника ми — обърна се той към гостите, като не преставаше да клати глава. Ани забеляза колко е разстроен. — Децата днес нямат никакво уважение.

Джузепе бе силен, набит мъж към петдесетте. Сигурно е разбил доста женски сърца преди двадесетина години, реши Ани. Имаше закачливи, очи и излъчваше невероятна енергия. И всяка свободна минута, когато не бе отдаден на витражите, не пропускаше да насочи целия си мъжки чар към Ани.

С Джузепе се запознаха чрез Франческа Карлайл. Като председател на комисията по изграждане на катедралата, тя горещо препоръча работата му. Неговото семейство и това на сестра му живееха в Сан Франциско, но Джузепе прекарваше по-голямата част от

времето си в чужбина, където работеше по реставрацията на големи европейски катедрали. Съвсем наскоро се бе върнал след едногодишно отсъствие и Ани бе благодарна, че успя да смести поръчката им в сгъстения си график.

Джузепе прегърна Ани и сърдечно се усмихна на Дарси.

— Как е малката ми мадона? — попита той Дарси, която се засмя. Веднъж ѝ подметна, че прилича на Светата Дева, изобразена в един от най-красивите витражи в „Св. Петър“ в Рим. Дарси прие за доста забавно да я смятат за неопетнена девица.

— Как напредва работата? — попита Ани.

— Задоволително — отвърна той. — Някои неща не са съвсем по вкуса ми, но това е обичайно.

Нищо не задоволяваше Джузепе напълно. Той бе не само майстор, но и строг перфекционист.

— Доведох шефа си днес — обясни Ани. — Иска да се запознае с теб.

Сам пристъпи напред и Ани ги представи. Сам протегна по обичайния си дружелюбен начин ръка към Джузепе и Ани с изненада установи, че възрастният мъж се поколеба. Той се взираше озадачено в Сам.

— Срещали ли сме се преди, синьор? — попита Джузепе.

Сам за момент изглеждаше изненадан, после сви рамене.

— Ако е така, извинявам се, че не си спомням — отвърна той приятелски. — Трудно помня физиономии.

— А аз отлично си спомням човешките лица и форми — уточни Джузепе.

— И ги пресъздаваш възхитително — вметна Ани. — Извадихме късмет, че успяхме да те наемем. Това ще са най-добрите витражи в целия град!

— В цялата страна, ако не в целия свят — поправи я Джузепе. Той не беше от скромните творци.

— Изглежда почти са приключили с розовия прозорец — отбеляза Сид Канин.

— Да. Утре започваме с големия прозорец над главната алея — обясни Джузепе. Посочи с ръка към входа на катедралата, откъдето долиташе шумно чукане. — Приготвят скелето ми в момента.

— Ще разрешиш ли да се кача с теб и да погледна завършения витраж отблизо? — попита Дарси с отметната назад глава и присвити очи.

Джузепе кимна с усмивка. Сякаш беше забравил за препирнята с племенника си.

— Ти си архитекта, нали така, моя мадоно. Да, заповядай горе. Искам да ти покажа някои неща.

Обиколката приключи. Ани поспря с колегите си наскре калта около строежа и тогава се появи Джак Флетчър.

— Имаме проблем — подхвана той. — Видя какво стана между Джузепе и племенника му.

— Всъщност присъствах само на края на разправията — напомни Ани.

— Ще се наложи да го освободим. Този път завинаги.

— О, Джак, момчето е своенравно, знам, но нека не бързае да го уволним.

— Нямаме избор. Преди малко ченгетата бяха тук. Носеха заповед за арестуването на Вико. Оказа се, че от няколко месеца младежът изкарвал по нещо допълнително, като продавал кокаин.

— По дяволите! — не се стърпя Ани. — Значи затова Джузепе беше толкова ядосан. От месеци се старае да вкара Вико в правия път. А момчето е талантливо. Но още десет-единадесетгодишен се забъркал в някаква банда.

Горкичкият Джузепе. Толкова е трудолюбив и почтен. Вероятно е съсипан, че племенникът му е такъв непрокопсаник!

— Може. Но ние нямаме друг изход, Ани. Налага се да изхвърлим хлапето.

— Имаш право — съгласи се тя бавно. — Добре.

Ненавиждаше тази страна от работата си като отговорник на строежа. За щастие нямаше много случаи на уволнения, но всеки път се тревожеше за работниците, стигнеше ли се дотам.

— Просто трябва да го направим — повтори Флетчър.

— Аз ще се погрижа за формалностите.

— Мисля, че не сбъркахме, когато му дадохме шанс, но наистина не бива да наемаме издирвани от закона лица.

Изражението на Флетчър се промени.

— Не, госпожо. Не е ли предостатъчно в екипа по реализиране на проекта да имаме един криминално заподозрян?

Тя реши, че има предвид Матю Карлайл, който се яви пред съда по обвинение в убийство на съпругата си. Беше свързан с проекта, защото по-голямата част от субсидиите за изграждането на катедралата бяха дарени от него, чрез Франческа.

— Господин Карлайл не е криминален престъпник в истинския смисъл на думата — напомни тя на Флетчър: — Съдът не го е осъдил.

Флетчър премигна насреща ѝ.

— Според мен няма и да го стори. При богатите нещата винаги стоят по-различно.

Ани сви рамене и се отдалечи. Хрумна ѝ, че нещо у Джек Флетчър не ѝ допада. Макар винаги да се държеше възпитано, все се опитваше да я измести при вземането на решения.

Беше изразила възраженията си срещу това — надяваше се, че го е направила спокойно и без излишни заплахи — и нещата отчасти се пооправиха. Ала винаги, когато работеше пряко с Флетчър, той не пропускаше да зададе множество въпроси и да настоява за колкото е възможно повече отговори.

Никак не беше лесно да си жена в свят, управляван от мъже. Това обаче криеше известно предизвикателство!

Флетчър я проследи как се отдалечава с дългите си, стройни крака и леко изхвъркналото дупе. Ани Джеферсън винаги се обличаше елегантно и професионално, обикновено с шити по поръчка костюми, които подчертаваха предимствата на тялото ѝ. Имаше страхотни крака. Гърдите ѝ — зърна ги в един горещ летен ден под прозрачната блуза — бяха мечта. А лицето ѝ — истинска прелест — ясни, сини очи, невероятно невинни за омъжена жена, чувствени устни, правилното ѝ носле се увенчаваше с две изящни ноздри, едва забележимо разширени, когато се ядосаше. Но тя прекалено добре се владееше, за да остави отрицателните емоции да се изпишат за дълго върху лицето ѝ.

Откакто я срещна за пръв път искаше да я шиба. Точно това. Не желаше връзка с нея. Той не завързваше връзки! Той шибаше — и

рядко го правеше два пъти с една и съща жена. Не желаше да се забърква с жена, която да разстрои живота му, да се стигне до неизменния конфликт, опити да го контролират, оплаквания, че му липсва инициатива или е неверен.

Нямаше намерение да допусне никаква жена да се рови в миналото му.

Просто искаше да нашиба колкото се може повече жени. За предпочитане — хубавички и покорни.

Ани го пленяваше. Външно изглеждаше владееща се, но си представяше, че дълбоко в себе си крие силни страсти.

Трябваше обаче да внимава. Не беше много умно да чукаш колежки. Какви времена! Да се окажеш забъркан в съдебен процес само защото си проявил интерес да преспиш с колежка! Най-славните му дни отминаха отдавна. Тогава в баровете за самотници жените бяха така навити да тръгнат с него, че не му се налагаше да прави нищо, за да ги отведе у дома. Беше привлекателен и те си падаха по добре сложеното му, мускулесто тяло.

Но откакто се появи заплахата за СПИН баровете не бяха същите. Най-много да му излезеше късмета в гимнастическите салони, където всеки се трудеше старателно над тялото си. В огромните огледала по стените той можеше да ги проучи внимателно, а и те него, и без много думи да се катурнат в леглото.

Лошото бе, че Флетчър предпочиташе за леглото не мускулести, а нежни и меки при допир жени. Искаше да плъзга ръце по сочните им гърди, а не по твърди като скали мускули. Не му трябваше маце да се борят, а жена, която да трепери и да се гъне в ръцете му.

Независимо че част от деня Ани Джеферсън прекарваше с каска на строежа, тя винаги изглеждаше като дама. И се обличаше като дама — костюми, блузи, лъснати обувки с малки токчета и подходящи чанти. Слагаше си бледо червило, а ноктите ѝ, безупречно поддържани, бяха лакирани в нежнорозово или бежово, но никога в крещящо червено. Беше мила и внимателна, с добре модулиран глас и търпелива усмивка, дори когато нещата не вървяха по мед и масло. Тя бе истинска жена. Такава, каквато винаги бе искал.

Обожаваше да си го представя — стройното тяло на Ани Джеферсън голо под неговото. Гърчи се и се извива, а по златистата ѝ кожа избива лека пот. Главата ѝ е отметната назад, очите ѝ —

изпълнени със страст. Или още по-добре — със страх. От отворените й устни всеки момент ще се чуе писък...

Някоя нощ...

Това бе всичко, което желаше, от което имаше нужда... Една нощ, която тя щеше да запомни завинаги.

ПЕТА ГЛАВА

Дарси нареди картите „Таро“ и започна да ги изучава.

— Ще ми се да не гадаеш, когато съм наоколо — обади се Ани.

Дарси вдигна глава, премигна и отвърна разсеяно:

— Нали уж не вярваше на предсказания?

— Не. Поне мисля, че не вярвам — добави тя усмихната. — Но ти винаги добиваш такъв сериозен вид, че постоянно очаквам да се появи някоя мрачна карта, вещаеща смърт или нещастие.

— Наистина, напоследък се заредиха доста мрачни карти — съгласи се Дарси весело, — но излязоха и някои хубави за теб. Силен, вълнуващ мъж... Страст... Романтика...

— Ето, такива неща искам да чувам — хубави карти. Да вещаят чудесно бъдеще с обещаващи, привлекателни, чувствителни, пожертвователни мъже!

Дарси се изхили.

— Ей, картите са мои! Ако такива мъже изобщо съществуват, те са за мен!

Ани и Дарси се бяха събрали да вечерят заедно, както често правеха след работа. Тази вечер бе ред на Ани да готви. Тя режеше салатата, а Дарси нареждаше картите.

— Е, какво ти е приготвила съдбата? — попита Ани като пхаше хляба във фурната.

Долният етаж на къщата бе просторен. Дневната, трапезарията и кухнята не бяха отделени със стени. Ани виждаше как Дарси се взира в наредените на холната масичка карти.

— Тревоги — отвърна тя мрачно. — Това ме потиска. Защо не се примирия? Ще се превърна в скучна личност и ще започна да водя обикновен, нормален живот.

— Глупости! — възрази Ани. — Никога не си скучна. Всички те обожават, Дарси.

Истина беше, помисли си тя. Не е просто комплимент за най-добрата ѝ приятелка. Жените харесваха Дарси, защото бе

непретенциозна, жизнена и енергична. Мъжете я харесваха, защото бе разбрана, дружелюбна, разсъждаваше логично и се смееше жизнерадостно.

— Нещо не ми харесва живота ми — въздъхна Дарси.

— Ще ми се да приличах на теб. Ти си толкова любезна с хората, дипломатична, истинска владееща се дама. — Дарси разсеяно взе дистанционното и включи телевизора.

— Никога ли не ти се е приисквало да се държиш неподобаващо?

Ани прехапа устни и се усмихна. Дали ѝ се е искало? Имаше времена, когато правеше точно това. Прекара първата половина от живота си по този начин.

Родена от самотна майка, която попадна в затвора за въоръжен грабеж, когато Ани бе едва на три години. Тя свикна с нескончаемостта на местене от един дом за изоставени деца в друг. Обожаваше майка си и не разбираше, защо полицията я отведе. Ненавиждаше полицаите, заради това.

Гневът и мъката, че е загубила майка си, се проявяваха в невъздържаното ѝ поведение. Седемгодишна, Ани вече бе добре известна в канцеларията на прокурора като „непокорна“ и „опърничава“. На няколко пъти я прибираха разни семейства, но по никакъв начин не успяваха да се справят с нея. Беше невъзпитана, борбена и представляваше проблем за всяко училище, където попадеше. Решаваше тестовете за интелигентност далеч над средното ниво, ала разните там надзиратели неизменно подчертаваха, че „проявява слаб интерес към учението“.

Неколцина по-интелигентни учители се постаряха да ѝ помогнат. Една от тях, започна да води Ани в дома си след часовете, даваше ѝ мляко с бисквити и ѝ разказваше чудни приказки за герои, злодеи, богове и богини. Учителката дори даде на Ани книжка с легенди и митове. Детето трудно разчиташе текста, но в захлас разглеждаше цветните илюстрации — Персей, с огледалния си щит, се бори срещу Медуза, Ерос спасява прикованата към скалата Психея.

Хората, които я бяха приютили по онова време, бяха дълбоко религиозни. Една вечер мъжът завари Ани да срича книжката с легенди. Измъкна я от ръцете ѝ, разлисти я и обяви, че е нечестива и богохулна и я хвърли в запалената камина. Ни най-малко не се трогна от воплите на Ани, нещо повече — здравата я наби с кожения колан.

Ани избяга, твърдо решена да се самоубие, ако се опитат да я върнат. Изпратиха я в сиропиталище. Никое семейство не желаше да приюти питомци от този дом. На десет години Ани беше наясно, че никой не я иска. Нито, че някога ще я поиска.

През следващата година започна да краде. Сиропиталищни надзиратели и самозвани възпитатели ѝ втълпиха, че е дъщеря на крадла. И тя реши да продължи традицията.

Крадеше и лъжеше. Не толкова от нужда, колкото от гняв и безсилие. Бяха ѝ отнели всичко, което имаше значение за нея.

Едва навършила тринадесет, имаше три ареста зад гърба си и беше на път да потвърди, че е вярна на гените си.

Русокоса, с хубаво миловидно лице и ангелски тюркоазени очи, тя великолепно симулираше изгубено, уплашено дете от добро семейство. Различаваше милостивите от километри. Пускаше няколко сълзици, редуваше риданията с чаровни усмивки и жертвите щедро ѝ купуваха храна, дрешка, сладолед, даваха ѝ пари за такси или автобус да се прибере у дома. И тя изчезваше, често задигнала портфейлите им.

Всичко вървеше чудесно до деня, когато се опита да приложи номера на Чарли Джеферсън, по онова време студент. Ала се оказа, че не е толкова лесен за обработване, колкото изглеждаше на пръв поглед. Тогава Ани беше четиринадесетгодишна, но доста дребна за възрастта си. Криеше гърдите си под широка риза и се стараше да прилича на десетгодишна.

Докато Чарли вадеше пет долара, за да откликне на горещите ѝ молби, тя прецени добре натъпкания му портфейл. Започна да го залисва. Искаше да го ограби. И тъкмо реши, че е успяла, когато се оказа, че той е по-бърз. Хвана я за китките и всичките ѝ отчаяни писъци, ритници и крясъци „Ограбват ме!“, „Изнасилват ме!“, „Убиват ме!“ въобще не го трогнаха.

Държеше я здраво. Пристигнаха ченгетата. Но какво беше смайването ѝ, когато той спокойно им обясни, че тя била по-малката му сестра, избягала от къщи и той ще я отведе у дома. Полицаят не я познаваше, двамата с Чарли нямаха съмнителен вид, затова ги пуснаха да си вървят. Без да охлаби дори за миг хватката си, Чарли я поведе към колата.

— Ти си педофил! — съскаше тя и се дърпаше на всяка крачка.

— Не. Студент съм — поправи я той. — А родителите ми се занимават с непоправими хлапета като теб.

Оказа се, че са възпитатели, организирали училище за „трудни“ деца. Прилагаха не толкова нормите на дисциплината, колкото метода на личната отговорност. Едно от първите неща, което възложиха на Ани, бе да изучава гръцка и римска митология. Тя продължи да се бунтува и едва след няколко месеца семейство Джеферсън успя да спечели сърцето ѝ и да я накарат да повярва, че най-после някой я иска.

Чарли следваше архитектура и обикновено отсъстваше от дома, но макар да го виждаше рядко, никога не забрави, че именно той е нейният спасител. Лятото, през което Ани — вече красива девойка — навърши осемнадесет, той се върна да прекара ваканцията с родителите си. Странната химия, привлякла ги още при първата среща, задейства отново.

В началото връзката им изглеждаше обречена. Въпреки усилията си, Ани не се чувстваше на място в светския живот на семейство Джеферсън. Наистина, беше се научила да се държи прилично, ала все още не владееше изкуството да разговаря изискано, да използва правилно сребърните прибори, да се облича подходящо.

— Никога няма да бъда достойна за теб — изповядваше се тя тъжно пред Чарли. А той се смееше и ѝ вдъхваше кураж, че ще я научи на всичко, което трябва да знае.

Оказа се не само настойчив, но и търпелив млад мъж. Същински герой от митовете, поел ролята на Пигмалион, за да я превърне в Галатея. Откриваше интелигентността ѝ, амбицията и непрестореното ѝ желание да учи. Ани се впусна в науката. Закле се пред себе си никога да не го разочарова, че я е обикнал.

С помощта на Чарли завърши гимназия и се записа в колеж. Той споделяше с нея всичко, което знаеше и обичаше, насърчаваше артистичните ѝ наклонности. Заразена от примера му, искаше да следва архитектура, но след време предпочете вътрешния дизайн.

После тя и Чарли се ожениха.

Заедно основаха „Фабрикейшънс“.

Едва когато той почина, си даде сметка колко е била зависима от него. И колко е трудно да се справя сама в свят, лишен от магии и митове.

— Ани? — Гласът на Дарси я върна към действителността. — Ела да погледнеш. — Дарси увеличи звука на телевизора. — Съдебните заседатели се връщат в залата. Усмивват се. По дяволите, та те се готвят да оправдаят негодника!

Ани се приближи. Не се налагаше да пита „Кои съдебни заседатели?“. Делото срещу Матю Карлайл, обвинен в убийство, бе едно от най-нашумелите в страната през последните години.

— Мислиш ли?

— Още не са произнесли присъдата. Съдията ще я обяви всеки момент.

Показаха съдебната зала, заседателите — осем жени и четирима мъже — бяха заели места си, съдийката даваше разпореждания на пристава. Процесът продължи дълго. Всички аргументи — и на защитата, и на обвинението, бяха съобщени надълго и нашироко в пресата.

През цялото време Ани изпитваше смесени чувства към процеса. Сякаш се преплитаха два, съвършено различни, случая — изграждането на катедралата и изправянето пред съда на Матю Карлайл. Франческа Карлайл бе основната движеща сила за строежа на катедралата. Затова насилствената ѝ смърт и последвалият процес срещу съпруга ѝ сякаш хвърляха сянка върху проекта.

По ирония на съдбата, докато катедралата се изграждаше камък по камък, репутацията на Матю Карлайл се сриваше със същото темпо. Според пресата Матю Карлайл беше виновен.

Камерата се насочи към обвиняемия, седнал сковано до адвоката си. Лицето му бе източено, дълбоки бръчки се спускаха край устата му. Ани беше сигурна, че преди две и половина години, когато той разби на пух и прах надеждите ѝ да запази „Фабрикейшънс“, ги нямаше там. „Рухването на величията“ — мина ѝ през ума.

Според обвинението Карлайл е нанесъл тежък удар на съпругата си, от което тя паднала и си наранила главата. После той захвърлил хладнокръвно безчувственото ѝ тяло във водите на Залива, където тя се удавила.

Мотивът на Карлайл, твърдеше прокурорът, е ясен. В случай на развод той щеше да загуби половината от състоянието си, възлизащо на четири милиарда долара.

Ани се настани на дивана да чуе присъдата. Вгледа се в лицето на Матю Карлайл. С изненада откри, че изпитва известно състрадание към него. Сигурно е ужасно да седиш в съдебна зала и да чакаш дванадесет непознати да решат бъдещето ти.

Облечен в традиционен тъмен костюм и подходяща вратовръзка, несъмнено по съвет на защитниците си, той се изправи. Съвършен образец на контролиращ се мъж. Въпреки безизразната маска на лицето му, от време на време камерата улавяше известно терзание, което пробягваше в погледа му. И Ани допускаше, че то дори е по-силно, защото той очевидно се стараяше да го прикрие.

„Не заслужава моето състрадание — напомни си тя. — Ако трябва да ми е жал за някого, това е Франческа.“

— Взехте ли решение, господа съдебните заседатели?

— Да, Ваша Светлост.

Ани усети как сърцето ѝ заби по-бързо. Той ли е извършил убийството? Определено беше достатъчно безскрупулен да го стори.

— Намираме, че Матю Карлайл е невинен — заяви главната съдебна заседателка.

В съдебната зала настъпи истински хаос.

— Ето, нали ти казах — обади се Дарси възмутено. — Богатите в тази страна се измъкват от всякакви ситуации. Такава е прословутата американска съдебна система. Франческа Карлайл лежи неотмъстена в гроба, защото законът винаги покровителства членовете на могъщия елит.

Ани нямаше какво да каже. По принцип бе съгласна с Дарси, макар да не смяташе, че зад присъдата се крие обществен заговор.

— Предполагам, прокуратурата просто не е успяла да докаже вината.

— Да, но кой тогава я е убил?

— Нямам представа — въздъхна Ани. — Защо да не е мъжът, с когото е имала любовна връзка?

— Ако е имала такава!

Високоплатената защита на Карлайл бе използвала като аргумент смуцаващото, но не необичайно поведение на Франческа във фаталната нощ. Била алкохоличка, поддържала връзки с разни мъже и често заплашвала да напусне съпруга си, но щом изтрезнеела, променяла решението си. След като тържеството приключило и

гостите се разотишли, тя и Матю се сдобрили. Смъртта ѝ на следващото утро била трагичен и неочакван удар за скърбящия ѝ съпруг.

Защитата наложи идеята, че вероятният убиец е любовникът. Вбесен от изгубената възможност да се ожени за нея и да получи нейните два милиарда той си отмъщавал.

Но така и не се разбра кой е любовникът, ако такъв изобщо е съществувал.

Ани си мислеше за Сид Канин. Та той гледаше Франческа прекалено собственически през последната вечер от живота ѝ. Подобно на всички гости и той бе разпитан от полицията, но не се откриха никакви улики срещу него. Сид не бе призован като свидетел по делото.

Дали е възможно човек да има любовна връзка и никой да не подозира? Вероятно, помисли си Ани. Никой никога не я попита за онова, което почти се случи между нея и Матю преди няколко години в Англия.

Камерите прекъснаха предаването от залата и се насочиха навън, пред съда. Матю излизаше с адвоката си. Ани очакваше да го отведат бързо до колата, но вместо това оправданият милиардер тръгна към журналистите, които отбягваше от месеци. Те го наобиколиха, навирайки микрофони пред лицето, му.

— Искам да кажа няколко думи — гласът му заглуши адвоката, който също се канеше да направи изявление. — Благодарен съм на калифорнийските жители, че изслушаха моя случай и правилно го прецениха. За мен правдата възтържествува. Но... — Той направи пауза и погледна за миг десетките камери, насочени към лицето му. — Правдата не е възтържествувала що се отнася до Франческа. Тя бе убита най-брутално. Убиецът ѝ е все още на свобода. Полицията на Сан Франциско, за жалост, преустанови издирването и положи всички усилия да скалпи обвинение срещу мен. Смятам, че това е пародия.

Спря да говори и репортерите начаса го обсипаха с въпроси, но той не им обърна внимание.

— На този етап нямам какво повече да кажа — заяви той и добави: — Благодаря ви.

Думите му прозвучаха искрено, помисли си Ани. Изглежда наистина смяташе, че убиецът все още е на свобода.

Матю Карлайл влезе в паркираната наблизно лимузина и потегли. Като свободен човек.

През нощта Ани не успя да заспи. В главата ѝ бушуваше миналото. Опитваше се да мисли за Чарли и преживените съвместни радости, но спомените се оказаха нещо, което не беше в състояние да овладее. Тази нощ цялото ѝ съзнание бе обсебено единствено от Матю Карлайл.

Летеше за Лондон. Предстоеше ѝ среща с богат клиент, наел „Фабрикейшънс“ да проектира офисите на международната компания в Сан Франциско. Клиентът изпрати самолетен билет първа класа и резервира апартамент в лондонския хотел „Дорчестър“.

Ани посещаваше Лондон за първи път. Надяваше се Чарли да я придружи, но той така и не успяваше да преодолее странната си чудатост — страха от летене. Нямахше сила, която да го принуди да се качи на самолет за десетчасовия полет от Сан Франциско до Лондон.

Замина сама. В салона на първа класа се оказа и Матю Карлайл. Той също пътуваше до Лондон.

Леко притъмненият през нощта интериор на презокеански лайнер може да създаде неочаквано интимна атмосфера. Срецаш непознат, разменяте няколко реплики — никакви презимена, разбира се — и нещо прещраква. Улавяш се как си доверявате неща, които никога не бихте изrekli пред близки. В повечето случаи е сигурно, че след като самолетът кацне, едва ли някога ще се срещнете пак.

В техния случай обаче пътуването им в първа класа означаваше резервирани места в един и същ луксозен хотел. И щом той узна за желанието ѝ да поразгледа града, веднага призна, че обожаваше Лондон и предложи — не, настоя — да ѝ покаже интересни забележителности.

През седмицата ѝ двамата имаха много ангажменти. Уговориха се да се разходят през уикенда. В събота посетиха Бъкингамския дворец, Парламента и Британския музей. Ани остана впечатлена от енциклопедичните познания на Карлайл по английска история. Той кръстосваше с лекота града и дори я заведе в няколко прекрасни чайни за кратък отдих.

Усети привличането помежду им от самото начало. Но понеже от пет години бе не просто омъжена, а дълбоко обичаше съпруга си,

лесно си внуши, че това, което става в момента не е нищо повече от глупаво ученическо увлечение по изтънчения Матю Карлайл, който — от своя страна — очевидно пет пари не дава за нея.

Откри грешката си едва в неделя следобед. Отидоха с кола до Стратфорд-ъпон-Ейвън, родното място на Уилям Шекспир.

Досега Матю ѝ се представяше само в добре скроени делови костюми, но за случая бе облякъл джинси, тениска и маратонки. Имаше съвсем земен вид и не приличаше на онзи богат шеф на компютърна компания. Беше се погрижил за всичко. Беше наел малка кола и освободил лимузината с шофьор, който предишния ден ги разкарва из града. Пътуването в тясното купе породило между тях чувство за интимност.

Денят започна отлично. Под яркото августовско слънце обходиха родното място на Шекспир и къщурката на Ан Хатауей. Но времето започна да се разваля и вечерта, на излизане от вълнуваща театрална постановка на „Хенри V“, се наложи да тичат до колата под проливен дъжд.

Измокрени до кости и двамата се смееха, когато Карлайл престана да се занимава със заялата дръжка и я взе в обятията си. Притисна гърба ѝ към колата и жадно я целуна. Без да се замисли, тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката с не по-малка страст.

Успяха някак да влязат в колата, а магията на взаимното им привличане продължи. Чувстваше се прималеля от желание, докато се наслаждаваше на допира му. Напълно забрави къде е, коя е, какво прави. Единствено страстта, пронизала я до дъното на душата ѝ, имаше значение.

По-късно често си мислеше, че ако тогава се бяха притиснали на задната седалка в луксозната лимузина, всичко би могло да се случи. Но тази кола беше малка, а и скоростният лост ги разделяше. Най-сетне Карлайл я пусна от прегръдката си и прошепна:

— Преди малко подминахме една страноприемница. Сигурно разполагат със свободни стаи да се подсушим...

Изведнъж си даде сметка какво прави. Та тя беше омъжена! Защо постъпваше така?

— Не... — пророни тя. — Моля те, недей.

Взе я отново в прегръдките си и се опита да я убеди.

— Ела с мен. Не мисли за нищо. Просто ела.

— Не мога. Моля те. Не бива да се държа така.

— Защо не? Стигнахме дотук. Някои неща просто са предопределени да се случат.

Отказа му. Окончателно и категорично.

Но никога не забрави чувствата, които изпита към него, както в деня, когато го намрази, защото заради него загуби „Фабрикейшънс“, така и когато го обвиниха в убийството на Франческа.

Дали Матю Карлайл бе невинен и правилно оправдан? Или съдът току-що бе освободил хладнокръвен убиец?

ШЕСТА ГЛАВА

От ъгловия си кабинет на третия етаж на сградата, където се помещаваше „Пауърдим“, Матю Карлайл съзерцаваше през прозореца залива на Сан Франциско. Върху бюрото му стоеше кристална чаша с неотпито първокласно уиски. Долавяше тънкия му аромат, но не посягаше към питието.

От прозореца на кабинета му се откриваше великолепен изглед. Слънцето обаче биеше право в компютърния екран и въпреки климатичната инсталация, в помещението беше горещо. И задушно. А прозорецът, заел цялата стена, предизвикваше усещане за уязвимост.

Новата сграда всъщност се оказа пълен провал.

Ненавиждаше я, а и персоналът му не се чувстваше добре. И се разбра, че е твърде малка, за да побере всички.

Продажбите и съответно приходите нарастваха, „Пауърдим“ продължаваше да води в софтуерния бизнес, ала според наскоро проведената анкета сред служителите се оказа, че удовлетворението им от работата спада — сигурен белег за предстоящи неприятности. Не беше ясно дали причината е в новата сграда, в икономиката на страната или поради факта, че шефът на компанията прекара повече от година в затвора.

След тясната килия Карлайл се надяваше да бъде повече от доволен, щом се завърне в слънчевия си кабинет. Но остана излъган. Тук никак не му харесваше. Той не можеше да работи продуктивно на място, което не е по вкуса му. Проклетата сграда се оказа грешка още от самото начало.

„Точно като всичко останало в живота ми“ — помисли си той.

За някои неща просто не мислиш, докато си в затвора, обвинен за убийство на съпругата си. В противен случай ще полудееш. Насилваше се да си спомня само хубавите години — ухажване, срещи, радости, той и Франческа все още влюбени. Отпъждаше мрачните мисли за дните, когато тя прекаляваше с пиенето, когато настояваше да напусне

живота му. Как да убедиш съда да те освободи, щом от време на време ти е идвало да извършиш убийство?

Никой нямаше представа как се живее с красива, но своенравна жена като Франческа. Изглежда беше родена да влудява мъжете. Оказа се първокласна актриса и само малцината, които допусна близо до себе си, знаеха колко обича да манипулира и колко неуверена в себе си е всъщност.

Просто не мислиш за това. Не си позволяваш да си припомняш всички изпитания, през които те е накарала да минеш. И в никакъв случай не се спираш на факта, че невярната ти съпруга е била бременна, а тестът на ДНК, приведен като доказателство от адвокатата ти по време на процеса, е показал, че ти си бащата. Да, бракът им беше застрашен, но ако знаеше, че е бременна и то след толкова години усилия да имат деца, щеше повече да се старее да запази съюза им. Щеше да се старее доста повече, по дяволите!

Беше четиридесет и една годишен. Както обявиха вестниците по време на процеса „през последните двадесет години бе водил достоен за завиждане живот“. Беше основател на една от най-преуспяващите компании в света и в резултат на това — мултимилиардер. Но подобно на други преуспели хора той откри, че цялото богатство на света не е в състояние да ти купи щастие, спокойствие или удовлетворение. Нито пък е в състояние да те защити от бавнодвижещите се колела на американската съдебна система.

Малцината му останали приятели го посъветваха да загърби всичко. Да не се обръща назад.

Да, но те не бяха прекарвали година и половина в затворническа килия с тясна кушетка и тоалетна чиния без капак, не бяха яли отвратителна, мазна, противна храна, надзирателят не ги беше проверявал всеки петнадесет минути. Не се бяха мятали нощем, изтощени от безсъние и отчаяние, че дванадесет непознати ще те погледнат в очите и ей така, само по чути някакви теории и превратно представени данни пред съда, ще преценят ума, тялото и душата ти.

Франческа беше мъртва. Но той беше жив, и сега — най-после — свободен.

Някак, дявол да го вземе, трябваше отново да подреди живота си.

Матю вдигна слушалката и се обади на човек, комуто безрезервно разчиташе — преподобната Барбара Рей Акер.

Умна и състрадателна, тя не го изостави по време на процеса, независимо от приятелството ѝ с Франческа. Той не беше религиозен, но това нямаше значение. Барбара Рей обсипваше с добрината си не само вярващите.

Може би тя ще успее да му помогне да измисли какво да прави с остатъка от живота си.

— Обичам го — прошепна девойката.

Ани взе треперещата ръка на момичето. Разговаряха в уединена стая в младежкия център „Състраданието на ангелите“, организиран от Барбара Рей Акер. Тук Ани работеше доброволно две вечери седмично. Центърът се намираше само на една пряка от строежа, затова и беше лесно да се отбива след работа.

Историята на момичето беше банална. С испански произход, седемнадесетгодишната бедна и красива Паулина имаше златист тен и руси коси до кръста. Кожата на лицето ѝ със свършен овал и правилни черти блестеше като полиран мрамор.

Най-голямата от три сестри и трима братя, тя живееше в неразбито семейство — нещо рядко срещано, както Ани знаеше от опит. Родителите на Паулина бяха изключително строги. Бащата възпитаваше всичките си деца с широк кожен колан.

Паулина винаги бе спазвала реда вкъщи, разказваше тя, хлипайки. Слушала родителите си, учела усилено, помагала на майка си при отглеждането на по-малките, готвела, чистела и през последната година работела по малко като шивачка, за да припечели по нещо допълнително за семейството.

— Не съм лошо момиче — пророни тя.

— Разбира се, че не си — увери я Ани.

За пръв път от миналата зима имала приятел, много го обичала. Не познавала друг младеж като него. Той не съблюдавал никакви правила, не признавал никакви власти, макар да бил вярващ и да имал страх от Бога.

— Каза ми, че онова, което правим, е неправилно според Бога. Затова се опитахме да спрем. — Тъмните ѝ очи блестяха. — Но аз толкова много го обичам, а когато ме докосна бе така хубаво, сякаш

самият Бог се радваше с нас и ни се усмихна. Разбирате ли какво имам предвид?

Ани кимна. Понякога изпитваше същото с Чарли.

— Но защо ни се усмихваше и допусна това да се случи? — попита девойката, забила поглед към набъбналия си корем. — Чувствам се така засрамена!

Паулина беше бременна в четвъртия месец. Нагласяше дрехите си така, че да прикрие наедряването си, но състоянието ѝ започваше да личи. Предишната вечер родителите ѝ разбрали и баща ѝ заплашил, че ще я наложи с колана.

— Мама го умоляваше да не го прави, а той я наби вместо мен — проплака момичето. — После ме изгони и каза никога повече да не се връщам под покрива му.

— О, Паулина, толкова съжалявам. Предполагам, че когато се успокои, ще премисли думите си.

— Не, няма — твърдо отсече момичето. — И не защото съм го посрамила, а с кого съм го сторила. Татко ненавижда Вико. Не може да му прости. Разбирате ли, Вико е направил нещо противозаконно. Полицията го издирва, той загуби работата си и сега се укрива.

Цялата история изведнъж придоби по-ясен смисъл.

— Чакай малко. Твоят приятел Вико ли се казва? Това не е ли съкратено от Лудовико? Лудовико Бриндеси?

— Лудовико Джenezе — уточни момичето. — Но е роднина на семейство Бриндеси, да... Джузепе Бриндеси му е вуйчо. — Погледна Ани изпитателно. — Вие сте чували за него? От полицията ли?

Ани поклати глава.

— Познавам хората, за които работеше. Затова го знам.

И одобрих уволнението му...

— Той не е лош — продължи Паулина. — Само дето е малко див и понякога прави грешки.

— Търсят го заради наркотици, нали? Взема ли кокаин или нещо друго?

Паулина яростно поклати глава.

— Смята, че това са глупости. Размекват мозъка, така твърди той. Никога няма да опита наркотик.

Но очевидно не изпитва угризения да ги продава на хора, които ги взимат. По думите на Барбара Рей, която си бе имала вземане-даване

с Вико, той от години се забърквал в разни каши. От дете се движи с разни банди.

А сега бягаше от властите. Ако Паулина го прикриваше, лесно щяха да я обвинят в съучастничество.

— Паулина, знаеш ли къде е Вико?

Тя още по-яростно поклати глава.

Ани разбра, че я лъже. Но девойката се разплака и Ани направи единственото нещо, което ѝ се стори подходящо — привлече я към себе си и я прегърна.

— Ела, ще поговорим с Барбара Рей. Тя ще ни каже какво да направим. Тя е много настоятелна. Може да успее да склони баща ти да отстъпи.

Макар да говореше убедително, Ани бе изпълнена със съмнения. Знаеше, че Барбара Рей се справя отлично с ролята на посредник и мнозина наистина променяха решенията си след разговор с нея. Но невинаги успяваше. У Паулина се долавяше нещо хем силно, хем трагично и Ани се страхуваше за нея.

Наканиха се да потърсят Барбара Рей, когато Ани чу врата да се хлопва зад тях.

— Къде е тя! — изкънтя мъжки глас и очите на Паулина станаха неспокойни. Скочи на крака и прошепна:

— Майчице Господна!

След това високо се провикна:

— Вико!

Тъмнокос младеж нахлу в стаята и за миг Ани си помисли: „Ето го, младият Хадес, тъмен и див, решен да вземе бледата Персефона и да я отведе в царството си“.

Беше не по-малко красив от Паулина, но мургав, с лъскави черни коси до раменете, според младежката мода в момента. Лицето му имаше класически римски черти с тъмни, пронизващи очи. Среден на ръст, набит и мускулист — вероятно така е изглеждал преди двадесет години все още привлекателният Джузепе.

Ани го бе виждала да работи на строежа с вуйчо си и бе дочула някои от разгорещените им спорове. Стана свидетел и как разгневен напусна обекта, без да го е грижа какво ще си помислят за него.

Беше на седемнадесет години.

По-интелигентен от останалите.

По-смел.

Знаеше към какво се стреми.

Нямаше да допусне нищо да застане на пътя му.

Включително покорната му приятелка, включително и жената, която заедно с Джак Флетчър го освободи от работа. Та тази работа можеше да му даде шанс да направи нещо с живота си.

Пристъпи директно към Ани. Лицето му излъчваше гняв и студенина. Протегна ръка към Паулина — сякаш мощен магнит привлече парче желязо.

— Казаха ми, че разговаря с младежки консултант — процеди той. — За такава ли се представяш тук?

— Да, работя като доброволка — отвърна Ани.

— Бас държа, не си й казала, че си кучката, дете ме изрита от работа!

Паулина стрелна с очи Ани. Ани се стегна. Прекалено добре познаваше неговия тип. Осъзна колко измамен се чувства.

— А ти спомена ли на Паулина защо беше уволнен? — парира тя. — Или излъга и не призна, че продаваш наркотици на деца?

Нещо проблесна в тъмните му хипнотизиращи очи.

— Никога не лъжа. Не съм продавал наркотици. — Той дръпна Паулина за ръката. — Хайде да вървим.

— Тя се нуждае от помощ, Вико — обади се Ани. — Укриваш се от властите, но все някога ще те намерят. И когато това стане и попаднеш в затвора, докато трае процесът срещу теб, какво ще стане с нероденото ти дете?

Без да й обръща внимание, той се извърна и Паулина го последва, сякаш невидима нишка я привързваше към него.

— Нали искаш да си мъж, Вико? Да те уважават като такъв? Но докато не се научиш да поемаш отговорност за постъпките си, ще си останеш хлапак, при това — егоист.

— Оди се шибай, госпожо надзирател — отсече Вико. — Нищо не виждаш, нищо не разбираш, а хората, за които работиш са помия.

Вратата се затръшна зад тях. Той изведе Паулина от младежкия център.

Ани въздъхна.

Трудно й бе да го съди. Вико приличаше прекалено много на нея през младежките й години.

СЕДМА ГЛАВА

— Тревоги ли имаш? — попита нечий кадифен глас.

Ани се обърна. Барбара Рей Акер стоеше в стаята.

— Чу ли всичко?

— Само финала — призна Барбара Рей. — Пламенен млад мъж.

— Уволнихме го от строежа на катедралата.

— Ани, нямало е как иначе да постъпите. Той се крие от полицията.

— Твърди, че не е продавал наркотици, Барбара Рей.

Монахинята сви рамене.

— И аз съм чувала такива приказки от деца на улицата. Твърдят, че полицията ги е объркала с тип, който доста прилича на Вико. Не е изключено и да е истина. От друга страна Вико се забърква в разни кашии от години и няма да се учудя, ако се е захванал и с това.

— Струва ми се, че почти успях да предразположа Паулина — сподели Ани. — Но щом разбра коя съм, се почувства предадена. Изглежда няма да ни се довери повече.

Барбара Рей се приближи зад гърба ѝ и нежно стисна раменете ѝ.

— Не сме в състояние да спасим всичките, Ани. Знаеш го.

— Да, така е — съгласи се тя и тъжно поклати глава. Толкова много ѝ се искаше да можеха.

— Слушай, моето момиче, нуждаеш се от едно голямо парче домашен пай.

— Моля те! От месеци се опитвам да смъкна два килограма!

— Глупости! По-добре ще е да наддадеш толкова. Сега идваш с мен на една хубава топла вечеря. Трябва да сложим малко месо по теб.

— С удоволствие бих дошла, Барбара Рей — отвърна Ани, — но наистина се налага да се върна в офиса тази вечер.

Барбара Рей въздъхна.

— Доста изкъсо ви държат в „Броуди Асошиътс“.

— Не, причината е у мен. Станала съм работохолик.

Барбара Рей отново стисна раменете ѝ. Масажираше божествено.

— Много загуби си претърпяла, моето момиче. Всеки би се умърлушил. Нуждаеш се от увереност и никой не може да те порицае. Просто се тревожа за теб. Още си млада, а пропускаш толкова радости в живота — мъж, свободно време, домашен пай...

Ани импулсивно се надигна и я прегърна. Независимо от пораженията на възрастта и обилната храна, Барбара Рей имаше стройно, стегнато тяло. На петдесет и пет години неуморната монахиня бе жизнена и енергична. Из Сан Франциско за нея вече се носеха легенди.

Барбара Рей притежаваше дарбата да предразполага и хората разкриваха пред нея душите и сърцата си. Заради работата ѝ сред бедните, болните и онеправданите жители на града си спечели славата едва ли не на американската Майка Тереза, но тя подходеше прагматично и настойчиво към богатите, от които искаше пари.

Ани се запозна с нея след смъртта на Чарли и загубата на „Фабрикейшънс“. Изпълнена с чувството, че полудява след поредната безсънна нощ, рано една сутрин тя тръгна по стръмните улици на Сан Франциско. Задъхана от изкачването на хълма, застана пред сива каменна катедрала — храм на епископалната църква. Влезе в огромното празно помещение. Беше доста тъмно — утринните лъчи едва започваха да се процеждат през стъклописите. Седна на пейка в дъното и се опита да се помоли. Но смъртта на Чарли бе оставила горчив вкус в устата ѝ, чувстваше се изоставена от Бога.

Барбара Рей Акер седна до нея. По-късно, разплакана, че не усеща Божието присъствие, Ани се надигна да си върви. Тогава Барбара Рей нежно докосна рамото ѝ и я заговори:

— Преди да тръгнеш, искам да опиташ да направиш нещо.

Ани я погледна и ѝ хрумна, че ако Бог съществува, то в момента той я гледа с мъдрите добри зеници на тази висока жена със сиви коси и широки ръце. Цялото състрадание на света се отразяваше в нейните шоколадови очи.

— Какво да направя? — попита Ани.

Барбара Рей посочи към пода. В огромен кръг се вписваха множество по-малки окръжности.

— Влез в лабиринта — посочи монахинята. — Това е копие от мотива върху пода на катедралата в Шартър. Помага за медитация в движение. Стъпваш ей там, в началото и поемаш по някоя пътечка,

докато накрая се озоваваш в центъра. Няма подвеждащи пътища. Тръгнеш ли веднъж, няма начин да се загубиш.

— Защо? — попита Ани не особено въодушевено. Искаше да си върви, нямаше никакво настроение за медитация.

— Опитай — насърчи я Барбара Рей нежно, но настойчиво и Ани се подчини.

По-късно Ани се опитваше да си обясни какво стана онази сутрин. Защо Барбара Рей успя да я утеши, а Бог — не. Медитирайки в движение, възвърна част от спокойствието си. Докато крачеше по тесните пътечки на пода, изпита усещането, че постига връзка с всички хора от поколенията преди нея, минали през плетеницата и тук в Сан Франциско, и в Шартър.

Барбара Рей се оказа права. Лабиринтът изглеждаше сложен и оплетен, пълен със загадъчни извивки, но тръгнал веднъж, човек разбира, че съществува само един правилен път и той неизменно води към центъра.

В сърцевината на кръга Ани се почувства по-добре. Сякаш някакво бреме се смъкна от плещите ѝ. Не видя Барбара Рей в катедралата, но жената я чакаше в градината.

— Често идвам тук, макар да не е моята църква — обясни Барбара Рей. — Бог е на много места.

Ани импулсивно я прегърна, размениха си адресите и телефонните номера. Така се сложи началото на приятелство, заело централно място в живота на Ани.

— Катедралата ще стане чудесна — наруши мълчанието Барбара Рей, загледана през прозореца на младежкия център към издигащата се в съседство сграда.

— Определено — увери я Ани.

— Ще бъде символ на божествената красота и човешкия стремеж към божественото. Красотата влияе на всички ни. Дори най-коравосърдечните се трогват от нея.

Ани се усмихна.

— Около теб няма коравосърдечни хора, Барбара Рей. Не е възможно.

— Има по нещо тъмно в сърцето на всеки от нас — възрази монахинята. — Някои просто са по-устойчиви, затова злото не се проявява. Но изкушенията на живота са многобройни и подобно на

младия Вико всеки от нас в даден момент прави нещо, за което после съжелява.

Ани отново се усмихна.

— Не мога обаче да си представя, че това важи и за теб. Не допускам лоша мисъл някога да се е зараждала в главата ти.

Барбара Рей бавно и тъжно поклати глава.

— Излиза, дете мое, че не ме познаваш. Уверявам те, в някои моменти чернилката в душата ми е по-тъмна от цвета на кожата ми.

— Не го вярвам — възкликна Ани.

Барбара Рей стана сериозна и тъжна.

— Открих Господ в час, когато тялото ми бе паднало до най-ниската възможна точка. Наистина, тогава умрях и попаднах в ада, но по Божието милосърдие, отново се възродих.

Ани осъзна, че фактически почти няма представа за живота на Барбара Рей, преди да се посвети на призванието си.

Знаеше, че идва от южните щати и като съдеше по възрастта и цвета на кожата ѝ, се досещаше колко трудно ѝ е било. Но не допускаше Барбара Рей някога да е сторила нещо, което да се нарече зло.

— Аз съм типичен пример как човек, започнал лошо в живота, после, благодарение на нечия милост, е намерил правилния път — отбеляза Ани с кисела усмивка.

Барбара Рей бе от малцината, на които Ани бе разказала миналото си. Знаеше, че образованата, елегантна, относително преуспяла в професията си дизайнерка някога е била не по-малко обърквана от младежите, на които даваше консултации сега.

Чарли я беше спасил и тя искаше да откликне по същия начин към други.

Все щеше да измисли нещо, за да помогне на Паулина и Вико.

На път за вкъщи Ани се отби в супермаркета. Остави пакета с продукти на плота в кухнята и започна да преглежда пощата. Писмото беше съвсем обикновено — стандартен плик, надписан с печатни букви. Нямаше подател. Друг на нейно място можеше и да не му обърне внимание, но Ани педантично отваряше пощата си.

Извади лист, изписан, както и адреса, с печатни букви, Най-отгоре прочете: ДЕЛО НА ДЯВОЛА.

„В очите на Господа е ГРЯХ да се строи паметник на човешката АЛЧНОСТ и ВИСОКОМЕРИЕ. Всички милиони трябва да отидат за помощ на бедните и болните.

Престани да градиш това здание. Срини го до основи, а с парите нахранете бедните. Не се ли спази Божието изискване, всичко ще се срути, сгромоляса и ще се стовари върху злите.

Внимавай да не падне и върху теб, Ани Джеферсън, помощник на сатаната. —

Тризьбец на Йехова.“

„Чудесно — помисли си Ани. — Заплахи, женомразство и религиозни мании. И знаят името ми!“

ОСМА ГЛАВА

— Доста си умълчан, Сам. Нещо не е наред ли? — попита Дарси. Тя и Сам Броуди седяха в малък ресторант с изглед към залива на Сан Франциско. Дарси избра заведението, заради отличната кухня и романтичката атмосфера.

Надяваше се да е изключително приятна вечер, последвана от дълга и спокойна любовна нощ. Щеше ѝ се да пресъздаде атмосферата от първата вечер, прекарана заедно преди близо два месеца.

Сам ѝ позвъни и я покани да излязат. Предложи дори да попазаруват из магазинчетата по кея. Идеята развесели и очарова Дарси. Та колко мъже канят жени да обхождат заедно магазините? Беше неустоим!

Заведе я в романтично ресторантче на брега, а после, докато се разхождаха и слушаха прибоя, я притисна в обятията си и я покани да отиде в дома му.

От приличие се опита да възрази.

— Сам, ако нещо не потръгне...

Той нежно стисна ръката ѝ. Лесно си представи какво ще е да усети досега на пръстите му върху тялото си...

— И ти го чувстваш, нали? — попита той.

Тя кимна.

— Какво ще правим? Да потиснем привличането? Да не му обърнем внимание? Да се престорим, че не съществува?

— Вероятно така ще е най-мъдро, Сам. Харесва ми да се трудя за „Броуди Асошиътс“ и Бог ми е свидетел, тази работа ми е нужна...

Още докато говореше, остави тялото си да се слее с неговото.

Той се засмя по своя жизнерадостен, весел, очарователен начин, който така често ехтеше из кантората и възкликна:

— По дяволите, Дарси. Винаги ми е било трудно да бъда мъдър.

Наведе се и я целуна по устните.

Така започна връзката им. Най-вълнуващата, страстна и изпълнена със забава авантюра в живота ѝ.

Но тази вечер Сам бе странно, необичайно мълчалив. Пресегна и нежно погали ръката му.

— Какво не е наред? Какво те тревожи?

Погледна я и бавно поклати глава, преди да отрони окаяно:

— Божичко, Дарси!

Чу предупредително звънче в съзнанието си. Никога не беше виждала Сам в такова мрачно настроение.

— Не си на себе си — отбеляза тя.

Той плъзна поглед по чашите с кафе, по сребърните прибори, по ръцете си. Старателно избягваше да я погледне в очите. Мина известно време преди да поклати отново глава и да вдигне поглед.

— Виж, Дарси... О, по дяволите! Край на историята!

— Край? Какво искаш да кажеш?

Разумът ѝ възприе думите му, но сърцето ѝ отказваше да повярва.

— Не мога да продължавам така. Беше грешка от самото начало. Работиш при мен. И двамата сме наясно колко е глупаво да се смесват личните с професионалните дела.

— Но аз ти казах, Сам, че умея да разграничавам двете неща. За мен не е проблем.

Той въздъхна тъжно.

— Да, но си дадох сметка, че аз не мога!

„Нали ти отхвърли бързо, бързо възраженията ми в началото!“ — мина и през ума, но се въздържа да го изрече. Да изтъкнеш на един мъж собствената му непоследователност никога не води до добри резултати.

— Виж, напоследък доста ти се насъбра — започна тя успокоително. — Това важи за всички ни. Не е най-подходящото време да вземаме решения. Да се приберем вкъщи и да го обсъдим или... — дари го с най-сексапилната си усмивка — ... да го забравим и да видим как ще се чувстваш на сутринта.

Вместо да реагира по обичайния си жизнерадостен начин, Сам се вторачи в нея и поклати глава. Пресегна се през масата и нежно стисна ръката ѝ. Усмихна ѝ се тъжно.

Едва тогава Дарси си даде сметка, че той говори сериозно. Познаваше този тъжен, изпълнен със съжаление и вина поглед. Бе го виждала в очите на други мъже. „Край, маце, искам те вън от живота си.“

Дарси усети нещо да потреперва в нея. Господи! Не беше доловила никакви предупредителни сигнали. Абсолютно никакви! Преди две вечери бяха заедно и всичко вървеше чудесно. Бързо прехвърли наум последните дни. Търсеше каква дреболия е изтърсила, та да го настрои против себе си, да го уплаши, че иска да го обвърже или има претенции към него. Мъжете така се страхуват от подобни неща. Една погрешна стъпка и хукваха.

Не си спомняше нищо нередно. При тази история се бе движила по всички правила. Показа се топла, достъпна, но независима, чувствена, но не прекалено жадна, самоуверена, но не и изискваща. Желаше Сам и внимателно бе планирала кампанията си. Не вярваше, че се е провалила.

— Съжалявам, Дарси — повтаряше той. — Чувствам се ужасно. Но не съм в състояние да променя нещата. Просто не се получава помежду ни.

Надеждата у нея съвсем замря. По дяволите! Наистина всичко приключваше.

„О, Господи! Защо?“

Сам е идеален за нея. Преглежда хороскопа му няколко пъти. Подробно сравни неговите аспекти със своите. Добре си пасваха, Хороскопите им се допълваха в рядко срещана хармония. Тя му се наслаждаваше не само като на любовник. Имаше сериозно отношение към Сам Бруди! И таеше надежда, че постепенно ще съумее да накара този заклет ерген да я приеме също сериозно.

„По дяволите!“

Дарси знаеше колко неумело прикрива чувствата си, но инстинктивно усети, че е наложително да се опита. Нищо не ужасява един мъж повече от емоционално разстроена жена. Предстои ѝ да работи за Сам, да го вижда всекидневно. Не бива да допусне да разбере, че е разбил целия ѝ свят.

Освен това при запазено самообладание все още съществува шанс. Няма причина да смята, че решението му е непоклатимо.

Със сетни сили успя да се усмихне.

— Добре, Сам — започна тя небрежно. — Разочарована съм, естествено, но след като не ти е добре с мен — тя сви рамене, — няма какво повече да умуваме.

Облекчение се изписа върху лицето му и тя разбра, че е избрала правилната стратегия. Мъжете мразят разочаровани жени, наскърбени от края на любовната авантюра.

От друга страна една владееща се, самостоятелна жена често е тъкмо онова, за което те в крайна сметка съжаляват.

И искат да си я възвърнат.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Застанала пред малката зала, където се провеждаше месечното заседание на комитета за изграждане на катедралата на църквата „Общ път“, Ани дочу аплодисменти. Остана удивена, понеже нещата на строежа не вървяха чак толкова добре.

Вратата се отвори и отвътре се показва широко усмихнатата Барбара Рей. Видимо доволна, обяви:

— Влез, Ани. Получихме вълнуваща новина.

Ани се досети, че става нещо драматично. Озадачено огледа шестимата членове на комитета — все стълбове на обществото и посветени деятели на църквата. Както обикновено помещението бе зле осветено и лицата на всички бяха в сянка. Ани смътно си даде сметка, че седем, а не шест души се взират в нея. И единият седи малко встрани от останалите...

— След месеци на заплетени дела, последвали кончината на Франческа Карлайл — започна Барбара Рей, — драго ни е, че отново разполагаме с енергичен човек, който да оглави комитета. Срецали сте се, струва ми се — завърши тя.

Седмият, най-нов член на комитета, се надигна и протегна ръка.

Беше Матю Карлайл.

Ани успя да запази самообладание, когато ръката му крепко стисна нейната. Ръката на убиец?

„Колко ли други са си помислили същото при запознанство с него“ — мина ѝ през ума.

За последен път го видя на живо вечерта, когато Франческа умря. След това го бе зървала безброй пъти по телевизията. Тогава той беше бизнесмен, преуспял в компютърната индустрия. Сега имаше лоша слава из цялата страна.

Не бе привлекателен в общоприетия смисъл на думата — чертите му бяха прекалено подчертани и остри, но въпреки това изглеждаше добре. Висок и строен, с очертани скули. Повечето мъже на неговата възраст или оплешивяваха, или побеляваха, ала все още

гъстата, леко чуплива, черна коса на Карлайл беше само леко посребряла над слепоочията. По лицето му се бяха появили бръчки, особено около устните и очите, но тялото му бе стегнато и той се движеше гъвкаво и издаваше добра форма.

Вероятно е вдигал гири в затвора, реши Ани.

Зелените му очи бяха много по-пронизващи на живо, отколкото по телевизията.

Даде си сметка за промяната във външния му вид след преживяното изпитание през време на процеса по обвинение в убийство. Беше станал някак по-суров. В израза на лицето му се забелязваше по-голяма решителност от преди. Представяше си стройното му тяло със здрави мускули изваяно в някои от стенописите на катедралата. Не като светец — това не! Очите му гледаха безмилостно. Художникът щеше да се затрудни да го пресъздаде.

Председател на комитета по изграждане на катедралата? Този пост заемаше съпругата му, преди да умре. Ако той е убиецът, назначението му е истинска пародия.

„Престани, Ани! Той получи оправдателна присъда.“

— Честито — поздрави го тя.

Очите му я пронизаха дълбоко.

— Благодаря — отвърна той с леко иронична нотка.

В съзнанието ѝ изплува далечен спомен. Дъждовна нощ, топла, суха кола, две изгарящи от желание тела... Изгарящи. Никога не разказа на Чарли за случилото се. Сметна за безпредметно да му го казва, нали не стигна докрай в увлечението си! Но добре съзнаваше, че не е точно така. В сърцето си всъщност бе проявила невярност.

Слава Богу, не се люби с него! Стомахът ѝ се сви, като си представи, че за малко да бъде с човек, способен да извърши убийство.

Барбара Рей обясняваше как след смъртта на Франческа комитетът изпитвал нужда от ръководител с твърда ръка.

По някаква причина нито един от другите шестима членове не успели убедително да заемат мястото на покойната председателка. Липсвали им нейната динамичност и енергичност. Барбара Рей се нагърбила със задачата през последната година, но тя била и без това изключително натоварена.

— Както доказва и феноменалният успех на компанията му, господин Карлайл е отличен ръководител — продължаваше Барбара

Рей. — Желанието му да ни посвети част от вдъхновяващата си енергия е щастие за нас.

Карлайл благодари на Барбара Рей за топлите думи, а Ани си помисли: „Не мога да повярвам! Ще се налага да се държа възпитано с Матю Карлайл!“

Заседанието свърши. Всички се сбогуваха. Ани имаше намерение да се измъкне незабелязано. Карлайл обаче я чакаше в коридора.

— Не знам още доста работи във връзка с начинанието — започна той. — Разчитам на теб да ме информираш по-пълно.

— Разбира се.

— Бих желал да се уговорим. Трябва двамата с теб да седнем и колкото се може по-скоро да обсъдим проекта.

— Дадено. Ще кажа на секретарката си да се свърже с твоята.

Той извади малък бележник.

— Не е нужно. Да се уговорим сега. Ето тефтера с ангажиментите ми.

Ани се изкушаваше да каже: „Но моя го няма!“. Все пак се въздържа. Няма значение какво мисли за него. Комитетът го избра за председател и това бе свършен факт. Налага се да работи с него, независимо дали й допада или не.

Започна да рови из чантата за бележника си. Не бързаше. „Нека почака.“

— Свободна съм в края на другата седмица — съобщи тя.

Той се усмихна.

— Нека се срещнем по-рано. Какво ще кажеш да обядваме?

— Програмата ми е доста натоварена — призна тя искрено. — Нямам свободен обяд тази седмица.

— Тогава ще се видим за вечеря. — Оглеждаше програмата си. — Свободен съм в четвъртък вечер. Удобно ли ти е?

Според бележника й в четвъртък беше свободна и преди да измисли какво е абсолютно наложително да направи същата вечер, Карлайл надникна и видя празното място.

— Разбираме се, четвъртък вечерта отсече той. — Чудесно. Колкото по-рано — толкова по-добре.

Тя въздъхна.

— Опитвам се да се видя с малко свободно време за себе си. Но, добре — четвъртък. Най-добре да приключим с това.

— Не изглеждаш особено очарована от перспективата.

— Съжалявам, ако съм те оставила с подобно впечатление.

Устните му се извиха в присмехулна усмивка.

— Нима?

Тя въздъхна.

— Всичко е толкова неочаквано. Вероятно ще ми е нужно малко време да се приспособя към ситуацията.

— Каква ситуация? Фактът, че ще работиш за убиец?

В гласа му се долавяха нотки на горчивина, а едно мускулче на скулата му заигра. Засрамена, Ани се изчерви. Каквото и да бе мнението ѝ за него, беше израз на невъзпитание да го демонстрира.

— Виж — продължи той, без да ѝ даде възможност да се извини.

— Щом контролираш строежа от името на фирмата, значи си пряко отговорна пред собствениците. А сега, когато председател на комитета съм аз, отговаряш лично пред мен.

Ани понечи да възрази, но съобрази, че ѝ липсват доводи. Той беше съвършено прав. Тя работеше за инженерната фирма, но фирмата работеше за собствениците.

Матю Карлайл всъщност бе неин шеф.

Наближаваше полунощ. Барбара Рей приключи със сбирката на тема „Нощното бдение срещу насилието“. По-бавна и по-уморена от обикновено, тя сгъна столовете и ги облегна на стената. Само след няколко месеца няма да ѝ се налага да го прави. Ще престанат да се навират по мазета, както са принудени сега, защото старата църква бе разрушена, за да се разчисти място за катедралата. Няма да се налага да използва маса вместо олтар, или да коленичи на голия под. Тогава ще бъде благословена да изповядва вярата си в свята красива сграда, която е почти на привършване. Свято място, обляно от светлина.

И тази светлина... Какво ли ще озари?

Ако светлината проникне в сърцето, в душата ѝ, ще може ли да приеме онова, което се разкрива там?

— Изглеждаш замислена — дочу гласа на Ани откъм вратата.

Барбара Рей се обърна усмихната. И тя бе останала до късно да дава съвети на объркани млади хора.

— Замислих се за греховете си, скъпа.

— Все така ми е трудно да си представя, че си извършвала грехове, Барбара Рей.

— Всички сме грешници в очите на Всевишния.

— Но и на всички ни опрощава, ако правилно съм разбрала урока по теология.

— Така е, стига искрено и чистосърдечно да се разкаем.

— Ами човекът, убил Франческа Карлайл? И той ли може да се разкае и да бъде опростен?

Барбара Рей поклати бавно глава.

— Знам, че е трудно за разбиране, но ни е казано, че Господ прощава на всички ни.

— Дали един грях може да възкръсне от миналото и да ни преследва в настоящето? — попита Ани.

Барбара Рей пое дълбоко въздух. „Престани да мислиш за себе си — заповяда си тя. Щом Ани желае да говори — подобно на толкова други — длъжна си да я изслушаш.“

Особено Ани. Тя бе една от любимките на Барбара Рей. Сърдечна, трудолюбива, щедра, неизменно готова да насърчи с добра дума и да предложи утеха. Ако нещата, в живота ѝ се бяха стекли по друг начин Барбара Рей би искала да има за дъщеря тъкмо жена като Ани.

Подобно на мнозина, които съветваше, Ани бе опознала мъката и страданието през собствения си живот. Детството ѝ беше низ от ужаси. Смъртта на съпруга ѝ — солиден, уважаван човек — разтърси Ани дълбоко. И все пак преодоля скръбта. Прояви воля и пропълзя обратно към светлината. Ани никога не сподели какво е изпитвала дълбоко в себе си, но Барбара Рей знаеше какви битки бушуват в човешката душа. Някои изживяваха дните си, без да се поровят истински дълбоко в тъмнината на сърцата си. Други предприемаха всяващото ужас спускане, но изплуваха — разтърсени и треперещи — ала без повече да се страхуват.

— Грехове от миналото? — повтори Барбара Рей. — Да, могат да се появят и да ни преследват, ако сме достатъчно чувствителни. —

Направи пауза. — Страшно късно е, Ани. Защо си още тук? Искаш за нещо да поговорим ли?

— Притеснявам се, че и аз те занимавам с проблеми. Достатъчно ги чуваш всеки ден. Би трябвало да намеря начин да ти помогна да се отпуснеш след уморителния ден, а не да те товаря с нови грижи, като искам съвета ти.

— За мен не е товар — увери я Барбара Рей искрено. — Това е моят живот.

Ани се усмихна.

— Добре тогава. Всъщност грехът ми не е толкова голям. Беше извършен по-скоро в мислите ми, а не с действията ми!

Барбара Рей също се усмихна.

— Става въпрос за Матю Карлайл.

Барбара Рей кимна и подметна.

— Той очевидно е много контактен. Изглежда всички го познават и не е трудно да разказват за него.

— Моята история вероятно е доста типична — продължи Ани. — Случи се преди няколко години. Чарли беше още жив. Запознах се с Матю по време на едно пътуване до Лондон. Така добре прекарахме, че когато пристигнахме, се разбрахме да се видим отново. И двамата бяхме сами в чужд град...

— Мисля, че те разбирам — прекъсна я Барбара Рей.

— Нищо не се случи помежду ни. Е, няколко целувки, прегръдки... Но не се любихме. Той, разбира се, беше готов. Аз — също. Но едновременно с това обичах Чарли и... Не разбирам... Имах чувството, че тялото ми ме предава. — Тя поклати глава. — По някакъв начин след това се ненавиждах.

— Съвсем естествено е човек да изпита изкушение: Не носим отговорност за чувствата или дори за мислите си. Отговорни сме единствено за постъпките си.

Ани кимна и продължи:

— Сега вече го знам. Но дълго време се терзаех, дали болестта на Чарли — поставиха диагнозата скоро след връщането ми от Лондон — не е някакъв вид наказание. Никога, абсолютно никога, не съм искала Чарли да умре. Но за два дни в Лондон тялото ми искаше да забрави, че той присъства в живота ми.

Барбара Рей нежно докосна ръката на Ани.

— Тежки мисли, но не нетипични за състояние като твоето. Любим наш човек умира и останали без него неволно, се опитваме да намерим обяснение. Но пътищата Господни са непроницаеми за човешката логика.

— Знам, че си права. Но ми бе така трудно да си простя стореното. А и до ден-дневен не съм простила на Матю Карлайл.

Барбара Рей кимна.

— Той не е лесен мъж.

— Днес си дадох сметка, че продължава да ме привлича — призна Ани.

— А и ти го привличаш.

Ани я погледна изненадано.

— Усети ли такова нещо?

— Напълно. Всеки път, щом те погледне, очите му стават ласкави.

— Убиец ли е според теб? О, да, знам какво реши съдът, но ти го познаваш, а познаваше и съпругата му. Какво е мнението ти?

Барбара Рей сви рамене.

— Предполагам, съдът е прав. Но независимо от професията си, разбрах, че не ме бива да прониквам в тайните на човешките сърца и души. Някой уби Франческа Карлайл. Имам неприятното чувство, че е някой, когото всички познаваме. И това ме безпокои, Ани. Доста ме безпокои.

Ани си тръгна. Барбара Рей влезе в малката стаичка, приспособена за спалня, докато стане новия храм, и си наметна лека жилетка. После слезе отново долу и пое по стария подземен проход през мазето на младежкия дом и бившия манастир към строежа в съседство.

Барбара Рей започваше и завършваше всеки ден с молитва и медитация. Не защото се имаше за прекалено набожна. Напротив. Понякога изпитваше чувството, че се е пристрастила към молитвите и медитацията, както други се пристрастяват към хапчета, алкохол или секс. Пропуснеше ли да се помоли, ставаше нервна, напрегната, настроението ѝ се разваляше.

През последните няколко месеца, откакто се издигна основното скеле на катедралата, Барбара Рей започна да се моли на мястото, което вече смяташе за сърце на новия си дом — светилището. Там вече се издигаше мраморният олтар.

Вмъкна се в тъмната катедрала. Извади от чантата джобно фенерче и светна. Работниците обикновено оставяха инструментите и какво ли не по пода, та се опасяваше да не се препъне.

Винаги щом влезеше в катедралата, усещаше как духът ѝ се успокоява. Предполагаше, че усещането се засилва, защото сградата, подобно на други храмове, се издигаше върху мястото, където някога е имало древно светилище. При изкопи за нови църкви често се откриваха остатъци на древни църкви и параклиси. На това място преди се издигаше римокатолическа църква. Преди това тук се е помещавала испанската мисия — една от най-старите в града, унищожена по време на земетресението през 1906 година.

При всяко влизане в катедралата, Барбара Рей имаше усещането, че мястото е напоено със сила. Стигна до скелето точно йод стълбището към светилището. Скелето бе високо и солидно, изградено за работниците, които окачаха витражите. Насочи лъча на фенерчето нагоре. Представяше си как слънцето ще прониква през оцветените стъкла и нежно ще огрява събраното множество от поклонници долу.

Изведнъж, без видима причина, на Барбара Рей ѝ прилоша. Краката не я държаха, а в главата ѝ сякаш бушуваха ветрове. Познаваше това чувство и го ненавиждаше.

Прозрение, помисли си тя. Предстои ѝ видение. От детството си получаваше подобни пристъпи.

Не успяваше да си поеме дъх. Отвори уста да извика за помощ, ала не успя да издаде никакъв звук. Мъгла се надигна от пода. Достигна глезените, прасците ѝ. Беше леденостудена. Затвори очи, но не ѝ се удаде да прогони ужасния студ около себе си. Стигна до бедрата, кръста, притискаше я и я смразяваше.

Погледна високо горе, докъдето мъглата още не бе достигнала и си даде сметка, че вижда оцветените стъклени пана. Бяха тъмни. Никаква слънчева светлина не проникваше през тях. Беше толкова тъмно. Изведнъж различи нещо — тежко и остро, като брадва — започна да лети надолу...

Дръпна се от пътя на падащия предмет и ѝ се стори, че долавя миризма на кръв.

Възцари се тишина. Мъглата изчезна. Разтреперена, Барбара Рей се огледа за падащия предмет, минал на сантиметри от главата ѝ.

Но не видя нищо.

Абсолютно нищо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ани получи следващото заплашително писмо в „Броуди Асошиътс“. Пликът пак бе надписан с печатни букви.

„Предупредих те. Но строежът на катедралата продължава. Божият поглед е насочен към теб. Където и да отидеш, той те следва. Не се поддавай на гордостта. Пази се от Божия гняв.“

И отново подпис: „Тризьбец на Йехова.“

Твърде смутена, Ани отиде до кабинета на Дарси в края на коридора.

— Погледни това. — Подаде ѝ листа. — Пристигна днес сутринта.

Дарси, загледана през прозореца, се обърна и пое писмото. Ани забеляза, че маникюрът ѝ е нащърбен — нещо необичайно за нея.

Дарси бързо прочете посланието и възкликна:

— Майчице!

— Бива си го, нали?

— Ужас! Запази ли плика?

Ани ѝ го показа, отбелязвайки:

— Щемпел от Сан Франциско без подател, разбира се.

— Сигурно е някой религиозно откачен маниак — реши Дарси. — Неприятно е, но подобни неща се случват.

На Ани ѝ се щеше да не бе пристигнало днес. И без това се чувстваше неспокойна. Следобед трябваше да представи Матю на работниците, а вечерта щяха да вечерят заедно — уговорен ангажимент, който очакваше с нетърпение и страх.

— Не е първото — поясни Ани. — Получих едно преди няколко дни вкъщи. Вероятно трябваше да го запазя, но инстинктът ме накара да го запрата незабавно в кошчето. Беше пълно със същите религиозни

намеци и негодуваше, че прекалено много пари се хвърлят за строежа на катедралата. Накрая същият подпис: „Тризьбец на Йехова“.

Дарси поклати глава.

— Йехова няма тризьбец. В ръката си държи светкавица или нещо такова. Сатаната е с тризьбец, нали?

Ани кимна.

— От друга страна — продължи Дарси, — понякога наистина изглежда, сякаш Господ има тризьбец. И като че ли ни подтиква с него.

— Дарси, добре ли си? — попита Ани. Усети, че Дарси не е в обичайното си настроение вече почти седмица.

— Кой — аз? Разбира се!

Но Ани остана озадачена. Дарси избягваше погледа ѝ. Много странно.

— Сигурна ли си?

Дарси сви рамене.

— Може да приближава месечния ми цикъл...

— Говоря сериозно. Тревожиш ме.

— Благодаря за загрижеността, но съм добре. Малко уморена вероятно, но това е всичко.

— Някакъв съвет да ми дадеш за писмото?

— Бих го преписала и раздала на всички от строежа — е, поне на важните клечки. И на охраната. Вероятно е някой безобиден луд, но няма смисъл да рискуваш. Съдържа и заплаха. Ако бях на твое място, дори бих го показала на полицията.

Ани се прибра в кабинета си, а Дарси си взе сандвич с датско сирене от таблата в кухненския бокс: Обикновено странеше от висококалоричните закуски, доставяни в офиса, но днес... Всичко да върви по дяволите! Нуждаеше се от нещо, което да повдигне мрачното ѝ настроение, и ако храната щеше да ѝ помогне...

„Ани притежава силна интуиция — помисли си тя. Трудно е да я подведе човек.“

Истината бе, че последните няколко дни, откакто Сам скъса с нея, се оказаха истински кошмар. Не спеше, ядеше каквото ѝ попадне, престана да прави обичайните гимнастически упражнения.

Работата ѝ също страдаше. Не успяваше да се концентрира. Макар да я чакаха няколко важни проекта, тя непрестанно ги

прогонваше от съзнанието си. Мислеше единствено как да накара Сам да промени решението си и отново да се озове в прегръдките ѝ.

С невероятна настойчивост сравняваше хороскопите им. Съществуваха някои конфликти в сферата на общуването... Вероятно от там възникваше проблемът... Сам бе по-тайнствен от нея. На пръв поглед изглеждаше пряк и открит, но фактически го движеха дълбоки страсти.

Два-три пъти дневно се консултираше и с любимите си карти „Таро“, но те потвърждаваха данните от хороскопите — независимо от дребните различия звездите им ще се пресекат благоприятно за тях двамата.

Надяваше се случилото се да е плод на предпазливото поведение на Сам. Та той е ерген, вече навлиза в четиридесетте и до този момент не е имал истинска връзка. Вероятно се е уплашил, че ще се обвърже сериозно с някоя жена. Нямахше причина да реагира така панически на случилото се.

Трябваше да покаже разбиране. В това е ключът. Нека се чувства независим. Постепенно ще започне да му липсва. Ще си даде сметка какво губи. А тя ще остави отворена вратичка, за да се върне при нея.

Оцени късмета си в цялата ситуация. Работи в непосредствена близост със Сам. Няма начин да я забрави, щом я вижда всеки ден! Независимо от напрежението и безсънните нощи, необходимо бе да обръща по-голямо внимание на външния си вид и грима. Трябваше да изглежда добре и да спазва поведение. Неволно той ще започне да сравнява държането ѝ с това на други жени, с които е късал, и ще разбере, че тя е специална, една на милион...

А като схване това — ще го спечели отново!

На Дарси ѝ се щеше да сподели проблема си с Ани. Но Сам настоя да запазят връзката им в тайна. Архитектурната индустрия представлява малък затворен свят и слуховете бързо щяха да плъзнат, а Сам държеше личният му живот да не става достояние на всички.

Но дори и така, продължи разсъжденията си Дарси, не бива да го държи в тайна от най-добрата си приятелка. Все пак жените си разказват една на друга неща, за които мъжете изобщо не подозират...

Тя не сподели тревогите си с Ани по съвсем друга причина. От известно време подозираше, че Сам харесва Ани. Няма признаци Ани

да му отвърща, ала Сам е привлекателен мъж. И ако е скъсал с нея, за да започне да излиза с Ани...

Господи, не искаше да мисли за това!

Но ако все пак се случи подобно нещо, Дарси се молеше да запази цивилизовано поведение.

Да се представи като истинска, предана приятелка.

Но, по дяволите, никак не е сигурна, че ще успее.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно същата сутрин Сидни Канин влезе в офиса на Ани. Тя разговаряше по телефона с потенциален клиент. Лицето му имаше обичайният мрачен израз. Още от прага ѝ направи знак да прекъсне за момент разговора като натисне бутона за изчакване.

Сидни рядко нахълтваше така. Обикновено я изчакваше да се освободи. Ани натисна бутона.

— Трябва да говоря с теб — пристъпи той и затвори вратата зад гърба си.

— Съжалявам. Водя важен разговор.

— Моето е по-важно!

— Не би ли изчакал няколко минути? Говоря с клиент.

Сидни кимна и кръстоса ръце. Очевидно възнамеряваше да остане в кабинета, защото се облегна на стената начумерен.

Раздразнена Ани приключи разговора набързо и доколкото можа любезно.

— Е, какво е толкова важно?

— Катедралата.

— Какво за нея?

— Възникна проблем.

Според Сидни непрекъснато се появяваха проблеми.

— По-точно — хладно подкани тя.

Преди да ѝ отговори, телефонът иззвъня отново. Можеше да включи автоматичния секретар, но приказките на Сидни я изнервяха. Вдигна слушалката, въпреки неодобрителния поглед на колегата си.

— Здравей, Ани — чу тя гласа на Матю Карлайл. Дълбокият му, дрезгав глас накара стомахът ѝ да се свие. Даваше си сметка, че Сидни я гледа вторачено.

— Остава уговорката ни за вечеря, нали? — попита Матю.

— Да. И не забравяй срещата на строежа в един и половина.

— Ще бъда там. А за довечера...

— Имаш ли нещо против да ти звънна след малко? Не съм сама в момента.

Издиктува ѝ номера. Ани го записва и затвори.

— Кой беше? — попита се Сидни.

— Матю Карлайл, новият председател на комитета за изграждане на сградата за църквата „Общ път“. С други думи всички работим за него.

Намръщеният израз върху лицето на Сидни бе изместен от слисване, не — от пълно изумление, преди бързо да се превърне в гняв.

— Не искаш да кажеш, че този убиец е заел мястото на Франческа в комитета?

— Искам. Ирония на съдбата, не смяташ ли?

— По-лошо! Това е налудничаво. Господи, целият свят ли се е побъркал?

За миг Ани остана обърквана от силния му изблик, но се сети, че още преди убийството Сидни Канин и Матю Карлайл не се харесваха особено.

— Предполагам, няма да е лесно. Налага се обаче да се примирим — продължи тя. — Каквото ѝ да мислим за него, съдът официално го оправда.

— Това се знаеше и преди процеса. Милиардерите имат привилегията да убиват безнаказано. Никога не попадат зад решетките.

— Дори да си прав, ще работим с него. Между другото — довечера ще вечерям с него и ще се постарая да предложи някакви бъдещи форми на сътрудничество...

— Ще вечеряте заедно? — прекъсна я Сидни.

— Да. Защо не?

— Защо не! — повтори той унищожително, сякаш въпросът сам по себе си беше глупав.

— Между теб и Матю Карлайл има ли някаква лична вражда? — парира тя. — Струва ми се, не го одобряваш много още преди смъртта на Франческа.

— Точно така — потвърди той разпалено. — Харесвах Франческа, а Карлайл не се отнасяше добре с нея. Бракът ѝ беше кошмар и точно, когато се готвеше да се спаси, той я уби.

Ани се реши да зададе отдавна терзаещия я въпрос.

— Ти ли си тайнственият ѝ любовник, Сидни?

— Не говори глупости! — срязва я той, но руменина заля обикновено бледото му лице. — Бях неин приятел и довереник. Това е всичко.

— А имала ли е любовник? Или това е просто измишльотина на защитата и на пресата?

Канин пристъпи към вратата и я отвори със замах.

— Не знам и не ме интересува. Тя е мъртва. По дяволите всичко! По дяволите и проклетата катедрала.

Затръшна вратата.

„Чудничко — помисли си Ани. — Какъв ден! Заплашително писмо, Дарси се държи странно, Сид — още по-странный, а сега, за капак на всичко, две срещи с Матю Карлайл.“

Следобед, на строежа, Матю настоя да огледа навсякъде. Зададе около хиляда въпроса, при това сериозни, свързани с технически и архитектурни решения на интериора и дизайна. Ани си даде сметка, че е правил предварителни проучвания. Несъмнено взимаше задълженията си насериозно.

Запозна го с Джак Флетчър, очевидно впечатлен от срещата с толкова известен мъж. По време на обиколката Карлайл се ръкуваше и с работниците. Всички знаеха кой е и мнозина използваша възможността да го поздравят, че отново е на свобода.

Макар някои от работниците да ненавиждаха Матю Карлайл, заради богатството и успехите му, те добре прикриваха мнението си, мислеше си Ани. Карлайл нямаше непринудените маниери на Сам Броуди и не успяваше да вдъхне веднага приятелски чувства, но и не отблъскваше. Усмиваше се, здрависваше се и реакцията на околните, както тя усети, беше положителна.

Обиколката се оказа от полза и за нея. Двамата вървяха един до друг, с каски на главите, според правилника, и тя изпита странно чувство, че заема централно място, специално отредено за нея, което ѝ вдъхна неподозирано удовлетворение. На няколко пъти я докосна — веднъж ѝ помогна да се качи на ниско скеле, за да разгледа отблизо мраморна фигура, втори път — докато прескачаха разхвърляни по пода кутии с бои.

Тогава погледите им се срещнаха. Усмихна му се и сякаш помежду им прехвъркна искра. Химия. Пламнала преди толкова години в Лондон, все още не беше изгаснала...

Как става така, чудеше се тя, че от допир на рамене, ръце, от среща на погледи и устни се поражда мистериозно привличане между две човешки същества? Само за химия и биология ли става въпрос? Защо, след като знае колко е опасен този мъж, безмълвните му послания оказват такова въздействие върху нея?

Последната им среща беше с Джузепе Бриндеси, покатерен на високото скеле. Матю настояваше да се види с него. Дори започна да се качва по скелето, но майсторът извика, че ей сега ще слезе.

— Познавате ли се? — попита Ани и ги представи: — Джузепе Бриндеси, Матю Карлайл.

Матю протегна ръка.

— Приятно ми е.

Джузепе се поколеба, преди да поеме подадената десница.

— Познавах съпругата ви — изрече той бавно. — Приемете съболезнованията ми.

Матю изглеждаше озадачен и Ани поясни:

— Джузепе е майстор на витражите. Франческа ни го препоръча. Работил е и в предишния храм на църквата „Общ път“, затова мислех, че се познавате.

Изражението на Матю се промени, застана някак нащрек.

— Не, не се познаваме.

— За съжаление бях в родната Италия, когато сеньора Карлайл почина — обясни Джузепе. — После реставрирах в Англия. Съвсем наскоро се завърнах в страната.

— Да, да спомням си. Тя често говореше за вас — отвърна Матю.

На Ани ѝ се стори, че долавя известно напрежение в гласа му, по лицето му бе отново каменно и това я озадачи.

— Красива жена — продължи Джузепе. — Усеца се липсата ѝ.

— Благодаря — отвърна Матю.

Говореше любезно и все пак по тона му личеше нежеланието да се обсъжда покойната му съпруга.

Размениха няколко думи за цветовете на витражите. Джузепе с охота разказа за работата си. После се обърна към Ани:

— Мога ли да поговоря с вас за момент?

Тя пристъпи към него.

— Срецам известни трудности при монтажа на най-голямото пано. Искане ми се да разгледам чертежите.

— Разбира се. Тук нямате ли последния вариант? — Тя имаше предвид компютърните разпечатки с най-новите поправки.

— За съжаление, изглежда съм загубил страница от чертежа — призна Джузепе. — Ще ми се да видя оригиналния чертеж, ако не възразявате.

— Трябва да дойдете в офиса ми — отвърна тя.

— Чудесно. Утре удобно ли е?

— Напълно. Ще бъда там към девет.

— Добре — зарадва се той, кимна на Матю и се качи отново на скелето, за да продължи работата си.

— Някакъв проблем ли? — поинтересува се Матю.

— Не, не.

Вече излизаха от катедралата, когато Ани забеляза на няколко метра от тях Джак Флетчър, прикрит в сянката на една колона.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не разбирам защо толкова се вълнувам от тази среща — бърбеше Ани, докато Дарси я наблюдаваше как за трети път сменя тоалета си.

— И аз бих се притеснявала, ако ми предстоеше вечеря с убиец. Господи, Ани, защо поне не настоя да се срещнете в ресторант? Не ми се струва особено интелигентна постъпка да се озовеш насаме с него в къщата му.

— Не е честно непрекъснато да говорим за него като за убиец.

— Но той го е извършил... Убедена съм. Имам силна интуиция за такива неща. А и склонността към насилие е подчертано изразена в хороскопа му.

Ани вдигна вежди. Не приемаше твърденията на Дарси, че всичко се обяснява с разположението на звездите.

— Как ми стои? — Беше облякла черна рокля с биета, къси ръкави и триъгълно деколте. Двете с Дарси изучиха отражението и в голямото огледало в спалнята.

— Бива я. Секси, изискана, без да е екстравагантна.

— Не желая да изглеждам секси.

— Скъпа, всички жени мечтаят да изглеждат секси. И желаем мъжете да ни мислят за секси. Просто не ни се иска да предприемат нещо по въпроса... поне докато трае деловата вечеря.

— Права си. Трябваше да настоявам за вечеря в ресторант.

— Милиардерите не си правят срещи по ресторантите. Те ти заповядват да се явиш в дома им, където прислужници и готвачи се грижат за теб. Но на твое място не бих се притеснявала особено. Едва ли ще те изнасили пред очите на всичките си домашни слуги.

— Каквото и да си е наумил — въздъхна Ани кисело, — вече е късно.

— Още му се сърдиш за отказа да даде поръчката на „Фабрикейшънс“, нали?

Ани сви рамене. Чувствата ѝ към Матю Карлайл бяха, в най-добрия случай, объркани.

— Току-що прочетох книга за приятелството между мъжете, съпоставено с приятелството между жените — сподели Дарси. — Според коментара мъжете са коренно различни от нас!

— Каква прозорливост!

— Жените смятат, че с най-добрите си приятелки могат да разговарят за всичко. А мъжете са на мнение, че трябва да правят нещо с най-близкия си човек — например да ходят на лов или риболов, да гледат футбол. И дори да разговарят, рядко се слушат или взимат отношение.

— Да, прекалено са заети да раздават съвети — съгласи се Ани с известна горчивина.

— Така е. Влагат в понятието приятел съвършено различно съдържание. Понякога не са виждали някого двадесет години, но само защото са били заедно във футболния отбор на гимназията, смятат, че ги свързва клетва за вечно приятелство и преданост.

— А за нас приятелството е нещо ден за ден, в настоящето.

— Да. Жените имат по-прагматично отношение към приятелството. Ние двете например не се познаваме отдавна, но сме вече близки.

— Точно така.

— Сравни нашите отношения с дългото старо приятелство между Сам и твоя кавалер тази вечер, Матю Карлайл.

— Не ми е никакъв кавалер!

Дарси се усмихна и продължи:

— Не се срещат често, доколкото съм забелязала, и все пак Сам свидетелства в полза на Карлайл по време на процеса. Пое риска да настрои срещу себе си всякакви хора, но не се поколеба да се застъпи за човек, когото всички смятаха за виновен.

— И аз щях да постъпя така. А ти? — попита Ани. — Според мен и мъжете, и жените са предани, когато се наложи.

Дарси сви рамене.

— Чуй преди това какво ще ти каже Карлайл по въпроса. Бас държа, че повечето му приятели са го зарязали в трудния момент.

— Може и така да е, но аз никога не съм била сред приятелите му, Дарси.

— Независимо от това, вероятно ще е сърдит и огорчен. Внимавай с този тип, Ани. Говоря сериозно. Да дойда ли с теб — като втори представител на компанията?

Ани поклати глава.

— Сама ще се справя. — Усмихна се кисело. — Изглежда трябва да си го докажа сама на себе си.

Очите им се срещнаха в огледалото и Дарси кимна убедено.

— Ще се справиш.

При пристигането в усамотеното, оградено имение най-напред си помисли, че някъде е направила грешен завой.

Не беше възможно един от най-богатите и изтънчени собственици на компании в страната да живее в този тъмен ужас в готически стил. Приличаше на нещо излязло от роман на Стивън Кинг.

Домът на Карлайл бе разположен в един от най-високите райони на града. От тук се разкриваше фантастична гледка към залива на Сан Франциско и моста Голдън Гейт.

Къщата се издигаше на върха на хълма, защитена от висока ограда и заобиколена от терасовидни градини. Стръмен лъкатушен път водеше от портала до сградата — четириетажна постройка, стил „бурна атмосфера“. Архитектът е бил или пиян, или луд, реши Ани леко развеселена, докато паркираше колата. Сбор от ранната помпозност на Джорджия и класическа готика, тук-там с викториански елементи.

„Идеалното място за убиец“ — помисли си Ани и потрепери.

Спря пред главния вход и изкачи широкото стълбище към огромната врата. Не забеляза звънец, затова вдигна тежкото чукче, представляващо глава на зинал лъв и потропа. Звукът от удара на бронз върху метал отекна като изстрел. Ани усети тръпки да пробягват по гърба ѝ.

„Стегни се“ — заповяда си тя.

Очакваше да ѝ отвори печален иконом. Вместо това отвътре се разнесе кучешки лай. След тридесетина секунди потропа отново. Чу как звукът отеква във вътрешността на къщата, но никой не се появи.

„Странно.“ Зачуди се дали не е объркала деня или часа. Сигурна беше, че е спазила указанията му.

Готвеше се да потропа трети път, когато самият Карлайл отвори вратата.

— Извинявай за забавянето — посрещна я той с усмивка. — Затварях кучетата. Икономката ми, госпожа Робертс има почивен ден. — Направи крачка назад и я покани: — Добре дошла в най-грозната къща в района.

Тя неволно се усмихна.

— Мястото наистина е необикновено — призна тя, пристъпвайки в обширно предверие със сводест таван и черен мраморен под.

— Нали? Като дизайнер вероятно ще ти е интересно да научиш, че проектантът завърши дните си в психиатрична клиника.

Ани прихна. Помнеше чувството му за хумор от Лондон, но напоследък той нямаше случай да ѝ го демонстрира.

— Доста интересна смесица от стилове — изкоментира тя.

— Определено. Франческа и аз се преместихме тук само няколко месеца преди смъртта ѝ. Твърдеше, че съществуват някои „възможности“ да се оправи. Всъщност възнамеряваше изцяло да преработи сградата, но междуременно почина.

Интериорът не се отличаваше от фасадата — високи тавани, безброй помещения зад причудливи ъгли, ниши или чупки. Стените бяха боядисани или в тъмни тонове, или облепени с мрачни тапети. Мебелите бяха скъпи, но неподходящо подредени.

Във вътрешността на къщата липсваше „топлота“. Запита се дали същото се отнася и за собственика.

— Мрачната атмосфера ми харесва по особен начин — обади се той, сякаш отгатнал мислите ѝ. Скъси разстоянието между тях. — Страхуваш ли се от тъмното, Ани?

Тя отстъпи.

— Да. От тъмнината изпитвам нещо като клаустрофобия.

— И аз се ужасявах от тъмнината. Като дете се завивах презглава и чаках тревожно. Бях напълно убеден, че някакво чудовище се готви всеки момент да ме изяде. Усилено се молах на Господ да ме защити. Тогава вярвах в него.

— Въображението може да се окаже ужасно нещо, нали? — отбеляза Ани небрежно.

— Както и действителността.

Не намери какво да му отговори. Сети се, че неговата действителност включва повече от година живот в тясна тъмна килия. Тя самата вероятно щеше да полудее, ако ѝ се наложи да го преживее.

Погледна го. Изразът му беше непроницаем, а чертите на лицето му — изсечени като гранит. Мъж, който напълно владее емоциите си. Спомни си обаче появата му по телевизията в деня, когато произнесоха присъдата. Погледът му говореше за противоречиви вътрешни чувства.

Само че тази вечер не беше такъв. Сега тя нямаше ни най-бегла представа за какво мисли.

Останаха вгледани един в друг. След миг той заговори с нормален тон:

— Ела. Обикновено не се заседавам тук. Има и по-приятливи места. Нека да ти покажа градината.

Плъзгащи врати разделяха дневната от изящна японска градина. Личеше ръката на майстор художник. Цъфналите разноцветни растения леко се полюляваха от вятреца. Имаше дървета — бонзай, декоративни храсти, екзотични цветя.

— Много е красиво. Почти като в приказка — възхити се тя.

— Вероятно не съм човек на зрителното възприятие, защото рядко се заглеждам в отделните растения. Но тук се чувствам добре и спокойно. Макар и за малко външният свят изчезва.

— Съвсем разбираемо.

Той се извърна и тя неволно отстъпи. Беше прекалено близко до нея.

— Имам чувството, че ти е неловко тук с мен — констатира той.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Да, малко...

Съпоставяше обзелото я чувство с чувствата си към други мъже. Сам Броуди например или Чарли... При Чарли се наслаждаваше на усещането за радост, премесено с приятелство — чувство, от което обикновено избуява любов, приятелство, доверие. А в момента към Матю Карлайл изпитваше онова диво и помитащо чувство на похот, изживяно вече така силно през онази далечна неделя в Англия.

Изпитваше силно, земно, страстно привличане, основавано единствено на сексуалната химия. Такова чувство създава единствено грижи за хората, достатъчно неразумни да му се поддадат.

— И на какво точно се дължи твоето безпокойство?

Ани нямаше намерение да признава как се бори с непреодолимата страст, която я влече към него! Докато търсеше отговор, лицето му придоби мрачен израз и той продължи:

— Предполагам смяташ, подобно на мнозина, че съдът е оправдал един виновен човек.

Естествено е той да си обяснява нещата така, мина ѝ през ума. Ала независимо от разговора с Дарси, откакто беше тук не помисли за убийството нито веднъж. Очакваше опасността от друга посока.

— Не — възрази тя бързо. — Според мен присъдата е справедлива. Просто държа да напомня, че личният ми конфликт с теб датира много преди грижите ти с калифорнийските власти.

Той наблюдава известно време и се усмихна.

— Права си. Разделих живота си на два периода: преди и след смъртта на Франческа. Всичко преди ми се струва древна история, но не е задължително и останалите да го възприемат така.

Ани изпита лек срам. Ако не е убил съпругата си, а я е обичал, вероятно страда повече, отколкото когато тя загуби Чарли. Нея я утешаваха приятели, уважаваха скръбта ѝ. А страданието на Карлайл — ако е имало такова — беше напълно пренебрегнато.

— Извинявай — прошепна тя.

— За какво? — премигна той.

Тя сви рамене.

— За несъобразителността ми. Повечето наши връстници не знаят какво е да загубиш съпруг или съпруга. Аз знам.

Той сви рамене и небрежно подхвърли:

— Излиза, че имаме нещо общо.

Дарси мина покрай къщата, като търсеше празно място. Дявол да го вземе Сан Франциско! Няма къде човек да си остави колата!

Стигна до следващата пресечка, зави и пое обратно. Спусна се надолу по хълма и паркира близо до дома на Сам. Блокираше алеята към някаква къща, но какво от това. Щеше да постои само няколко минути, а и не възнамеряваше да слиза от колата.

„Глупачка! Въобще не е редно да съм тук. Ами ако ме види? Ако ме свари?“

Знаеше, че ще умре от срам. Доста неща не биха я притеснили, но да я заловят как се навърта около дома на Сам Броуди не беше едно от тях.

Постъпваше налудничаво. И какъв смисъл! С нищо не ѝ помага, а освен това си е чист емоционален тормоз. Особено в нощ като тази. Сам имаше среща с жена. Напоследък излизаше с някаква блондинка, която отдалеч страшно приличаше на Ани. Всъщност, ако Дарси не знаеше със сигурност за вечерята на Ани и Матю Карлайл, никой не би я разколебал, че Сам е с Ани.

Двамата бяха хапнали в романтично ресторантче в центъра на града и пристигнаха в апартамента му, всеки със своята кола. Блондинката паркира надолу по улицата — просто извади късмет да намери празно място. Караше червен спортен мерцедес. Докато ги проследяваше на Дарси ѝ идеше да даде газ и да цапардоса червената кола отзад.

Сам подаде ръка на русокосата и ѝ помогна да се изкачи по стъпалата към входната врата. Вероятно вече я целува и я уговаря да отидат в спалнята, за да я люби нежно и страстно само както той умее. Ах, какъв изкусен любовник е той.

„Престани! Всичко това е налудничаво и саморазрушително! Не го заслужава. Нямах ли гордост, достойнство? Защо не прогониш от мислите си този негодник?“

Дарси се загледа в осветения прозорец на старата викторианска сграда. Сам живееше в красиво жилище, строено преди земетресението от 1906. Прозорците гледаха към улицата и Дарси не помнеше колко пъти, денем и нощем, бе минавала оттук, за да провери дали в дома му свети. Независимо къде отиваше, маршрутът ѝ включваше тази фасада. Често потегляше с твърдото решение да не минава оттук, но сякаш самият дявол насочваше ръцете ѝ върху кормилото и тя поемаше към тази улица.

Нямаше значение дали Сам е вкъщи или не. Дори беше по-добре да отсъства. Това ѝ даваше възможност да го зърне, ако се прибере, докато тя чака. Да го види беше за предпочитане, вместо да установява дали лампите в дома му светят. Само че се увеличаваше рискът той да я забележи.

По необяснима причина, през деня в службата не се терзаеше. Справяше се с постоянните им срещи сякаш ставаше въпрос за друг

човек и успяваше да се контролира.

Но с края на работния ден самообладанието ѝ я напускаше и тя изпадеше в плен на емоциите си. Понякога така я плашеха, че се чудеше дали не полудява.

Непрекъснато си повтаряше как всичко ще отmine, как времето ще излекува болката, как ще го забрави. Сам Броуди не я обичаше! Дори не я желаше. Не беше в състояние да промени този факт и, по дяволите, най-добре е да преодолее чувството си.

Особено сега. В службата възникваха проблеми, трябваше да се уреждат разни неща, да се изпълняват задачи. Все нея я чакаха. Не можеше да си позволи да пропилява така вечерите си. Беше не просто глупаво, беше направо тъпо.

Захладня и Дарси потрепери. Пак я налегна неизменното колебание дали да остави двигателят да работи. Веднъж, докато дебнеше, мина полицейска кола. Тя побърза да извади карта на града от жабката и се престори, че я изучава.

„Направо е налудничаво! Крайно време е да престана!“

Светлината изгасна. Дарси усети как сърцето ѝ се сви. Сигурно отиват в спалнята. Представи си ги в леглото — голи тела, преплетени крайници — и ръцете ѝ затрепериха. Опита се да запали двигателя. Трябваше да се махне.

Уж пое към къщи, но тласната от неудържим импулс, реши да обиколи квартала и така още веднъж да мине покрай жилището на Сам.

Нищо чудно този път да успее да открие място за паркиране...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ани се изненада колко приятно тече вечерята ѝ с Матю Карлайл. Седяха в осветената от свещи трапезария, на малка маса, пред запалената камина. Ястията, сервирани дискретно, бяха изискани и вкусни.

Разговорът се въртеше около строежа на катедралата. Откри, че той е приятен, интелигентен събеседник, способен не само да говори добре, но и да изслушва внимателно. Преодоля първоначалната сдържаност и се поотпусна. Той — също.

— Не разбирам — сподели тя. — Загубил си година и половина от живота си. Вероятно имаш да наваксаш доста неща. Защо се захващаш с катедралата? А и спомена, че не вярваш в Бог?

Той сви рамене.

— Така е, но се чувствам задължен на Барбара Рей. А и, както вероятно знаеш, макар и периферно съм ангажиран с катедралата от самото начало, заради интереса на Франческа към проекта. — Замълча за момент. — Когато дойде време да подписвам чека за фонда — изражението му стана напрегнато — участието ти в начинанието изигра решаваща роля за мен. Честна дума, възхищавам се от работата ти.

— Изумена съм да го чуя. А и не съм сигурна дали ти вярвам.

Той примигна:

— Защо?

— Предишната година отказа да наемеш „Фабрикейшънс“.

— Обясних причините. Прогнозите ми се сбъднаха.

Тя вирна брадичка.

— Само защото не получихме поръчката за „Пауърдим“. Ако я имахме, „Фабрикейшънс“ щеше да просъществува!

— Временно — да, но в крайна сметка — не. Беше прекалено малка компания. А и като изключим теб, ти не разполагаше с талантиви сътрудници. Страхотна си в своята работа, но след смъртта на Чарли...

— Хайде да не подхващаме тази тема — спря го тя сприхаво.

— Добре, но само да изясним. Давам си сметка за нещо, което тогава не разбихах. Ти виниш мен за закриването на „Фабрикейшънс“, така ли?

— Не, разбира се — заяви тя, но гласът ѝ прозвуча неискрено. Знаеше, че е неразумно да го вини. — „Фабрикейшънс“ се издъни по много причини и вероятно най-главната беше съдбата на малките компании. Не са достатъчно известни, за да получат поръчките, които осигуряват печалби. А и икономиката бе в стагнация напоследък. Дори гиганти като „Броуди Асошиътс“ пострадаха през тези години. И все пак ѝ беше много по-лесно да има злодей, когото да обвинява. А Матю Карлайл чудесно изпълняваше тази роля известно време. — По-скоро те виня, че разби надеждите ми. След смъртта на Чарли ми остана само „Фабрикейшънс“. Отчаяно исках да вярвам, че ще успея да се справя.

Погледна го. Очакваше лекция за рисковете на предприемачеството. Вместо това той каза:

— Периодът трябва да е бил доста тежък за теб. Съжалявам, ако съм го утежил. Първата ми фирма се провали. Наясно съм как си се чувствала.

Ани остана поразена от репликата. Този мъж бе пълен с изненади.

— Имал си фирма, която се е провалила?

— Да. Една от първите за компютърни игри. Ако нещата бяха потръгнали, животът сигурно щеше да протече съвсем различно. — Поклати глава. — Както и този на Сам Броуди. Двамата бяхме партньори. Знаеше ли?

— Знам, че сте приятели. Съквартиранти в колежа, нали? Но Сам е архитект. Какво общо има с компютърните игри?

— Той е талантлив илюстратор. А и в онези години нямаше никакво желание да се захваща със семейния бизнес. Заедно се готвехме да променим света.

А вместо това, помисли си тя, Матю основа софтуерната си компания и промени света сам.

— Не съм запозната с личния живот на Сам в подробности — призна тя.

— Когато се срещнахме той бе изтънчено дете от богато семейство. Взе ме под крилото си. Аз бях беден, но умен. Математиката и точните науки не ми създаваха никакви трудности. Сам ме наричаше „крачещ компютър“. Само че тогава не беше комплимент, защото компютрите представляваха огромни, тежки машини, големи колкото цяла стая. Сам е дружелюбен, имаше много връзки. Затова той оглави фирмата. Представа нямах как да пусна изделие на пазара. Нещо повече — не ме и интересуваше как става. Чиста ирония, като си помисля с какво се занимавам днес, не намираш ли? В онези години не притежавах дори приличен костюм. Според тогавашната ми философия беше редно да съобщавам откровено не само достойнствата, но и недостатъците на изделията ни. Както и да е — провалихме се. Сам беше направо възмутен от мен. Като си припомням миналото, не бих казал, че го виня. Трябваша ми няколко години да усвоя нужните бизнес-уроци.

— Но двамата продължавате да сте добри приятели, нали?

— О, да. Напълно — призна тон с топлина в гласа. — По време на процеса Сам застана до мен. На пръсти се броят хората като него. Никога не се е съмнявал в моята невинност.

— Хубаво е човек да има такъв приятел.

— Така е. Сам е от малцината в моя живот, за които знам, че мога да разчитам при всякакви обстоятелства. — Направи пауза. — Радвам се, че ти потръгна в „Броуди Асошиътс“. Предишната дизайнерка на Сам не беше компетентна. А и времето се оказа съвсем благоприятно. Тъкмо я беше освободил, когато му се обадох за теб.

Ани примигна.

— Ти си му говорил за мен?

— Да. Беше чувал името ти, но по-добре познаваше работата на съпруга ти.

— Искаш да кажеш, че Сам се е съобразил с препоръката ти, за да реши дали да ме наеме?

Матю поклати глава.

— Няма значение. Не е важно. Радвам се, че сега нещата вървят добре.

— Не, почакай. — Ани остана поразена от подтекста на чулото. Беше невъзможно да го отмине без обяснение. — Излиза, че ти си насочил Сам към мен. Защото именно той ме потърси.

Матю кимна.

— Веднага след срещата ни, когато отказах да наема „Фабрикейшънс“ говорих със Сам. Споменах му, че си дизайнерка на самостоятелна практика и вероятно скоро ще си търсиш работа. — Поколеба се за миг. — Извинявай, ако ти звучи покровителствено, но уважавам работата ти и исках да помогна с нещо.

През цялото време го беше смятала за негодник, а всъщност се оказа, че дължи сегашната си работа на него!

— Не знам какво да кажа... Нямах представа... — Усети как се изчервява. — Изглежда трябва да ти благодаря, макар и със закъснение.

Той сви рамене.

— Само едно обаждане по телефона. Ти сама направи останалото. Сам никога нямаше да те наеме, ако не вярваше в таланта ти.

— Никога не го е споменавал — продължи тя удивено.

— Защо да го прави?

Ани го изгледа. Матю беше вещ бизнесмен — съобрази тя — никога не би предприел нищо без ясна, предварително обмислена стратегия.

— Има ли причина, поради която ми съобщаваш това сега?

Погледна я право в очите.

— Най-егоистичната причина. — Изражението му стана по-мрачно. — Прекарах година и нещо, лишен от свобода. Обществото ме заклейми, повечето приятели ме изоставиха, враговете ми тържествуват. Знаем, че не съм виновен за престъплението, в което ме обвиниха. Но вероятно имам вина за друго — липса на благосклонност, чувствителност или доброта към хората. Трябва да съм сторил някакво зло, което да обяснява, защо ме намразиха толкова.

Ани се готвеше да го прекъсне, но той продължи:

— Виждам съм неодобрение и в твоите очи. Не мога да го понеса, защото е нещо толкова различно, от онова, което съм виждал там друг път. Изгубих уважението ти. Вероятно заслужавам тези твои чувства, но заради мен самия ми е потребно да напомня по някакъв начин, че не всичко, което съм ти сторил е било егоистично или жестоко. Спрямо теб имам поне една великодушна постъпка.

Зад думите му прозираше такова вълнение, че Ани се трогна почти до сълзи. Изведнъж си представи какво е изпитвал Матю Карлайл през последната година и половина, откакто съпругата му бе убита.

Истински ад.

Усети се дълбоко засрамена. През цялото време, осъзна тя, го е съдила със самочувствието, че е права. И всичко заради толкова глупаво нещо — смяташе, че не я е преценил като достатъчно способна. И поради тази причина беше чакала момента, за да си отмъсти.

Поне по този въпрос не го беше преценила правилно. Погледна то право в дълбоките, горящи зелени очи и призна:

— Дължа ти извинение.

Той поклати глава.

— Не, не ми дължиш.

— Ще ми се да можем да сторя нещо...

— Отпусни се, Ани. В момента не ми хрумва нищо по-приятно от това, да се наслаждавам на компанията ти.

Усмихна се. Това тя можеше да му даде.

Сигурността напусна Ани, когато тонът на вечерята се промени. В един момент беше редно да обяви: „Благодаря, време е да си вървя“.

Вместо това се остави червеното вино да я отпусне и топлината от камината да прониква в нея. По време на десерта те вече се смееха и предпазливо флиртуваха. Признаха си общата слабост към шоколадови торти. Колко са божествени... Едно от огромните удоволствия в живота...

Поднесе ѝ последните хапки от превъзходния десерт на върха на вилницата си.

„Това е ненормално“ — помисли си тя, когато той стана и взе ръката ѝ. Въведе я в помещение, използвано вероятно за мъжки разговори на бренди и пури след вечеря. Беше сумрачно, осветяваше го само огъня от камината. Подобно на старинна английска къща във всяка стая имаше камина.

Настани я на дълъг диван, тапициран с мека кожа в естествен цвят. Бедрото му докосваше нейното. Обви раменете ѝ с ръка. Тя отпусна глава на рамото му и притвори очи. Сърцето ѝ биеше лудо, а

въпреки това се чувстваше странно спокойна, сякаш каквото и да се случеше, щеше да е в реда на нещата.

От виното е, мина ѝ през ума. Не носеше много.

Глупости! Не беше възможно това да е причината. Та тя изпи по-малко от чаша. Подобно количество никога не я беше докарвало до такова състояние.

Не виното, Матю беше причината. Успя да я хипнотизира в Лондон и сега — отново. Тялото му ѝ се струваше така познато, сякаш са любовници от години.

Наклони глава към нея. Тя го възприе като съвсем естествено. Устните му се приближаваха към нейните и тя беше готова да ги поеме. Целувката ѝ се стори чудесна — нежна, закачлива, пълна с обещание. Притегли я по-плътено към себе си и таените ѝ толкова време чувства се, пробудиха. Езикът му стана по-настойчив.

Ала когато се отпусна в ръцете му, той се отдръпна. Облегна се и я погледна.

— Благодаря, Ани — усмихна ѝ се той.

— За какво? — изумена, попита тя.

— Защото не се дръпна като подплашено зайче. Ти си първата жена, която прегръщам и целувам след смъртта на Франческа. Знам, че ми нямаш доверие и не те виня. Подобно на мнозина сигурно си мислиш, че съществува вероятност да съм виновен. Но въпреки това дойде тук сама, дори се отпусна в компанията ми. — Направи пауза. — Ти си добра жена с добро сърце, Ани Джеферсън.

Усети взрив от противоречиви чувства в себе си. Най-силно бе разочарованието.

— Благодаря. И затова ли ме целуна? Един вид проверка?

Той я погледна. В очите му блесна пламъче. Поклати глава.

— Не.

Знаеше, че не бива да настоява, но не устоя.

— Тогава защо?

— Подлудяваш ме — отвърна той бавно. — Така е още от нощта на запознанството ни в самолета, когато и двамата бяхме женени.

Устата ѝ пресъхна. Атмосферата в стаята сякаш стана по-тежка. Беше го предизвикала. Отдръпна се на свой ред.

— Време е да си вървя.

За миг ѝ хрумна, че той ще опита да я спре. Или поне подробно ще ѝ обясни, защо не бива да бърза.

Ала усети как я освобождава от прегръдката си.

— Права си. Време е да си вървиш.

— Предстои ни да работим заедно — напомни тя. — Става въпрос за професионална етика и...

— Строежът на катедралата почти приключва — прекъсна я той. — Това не е убедително извинение и ти си наясно.

— Няма смисъл да спорим — възрази тя внимателно. — Идеята просто... не е добра, по няколко причини. Както казваш — току-що излизаш от затвора и от доста време не си бил с жена. За теб аз съм всяка. Ще изпиташ едно и също, независимо с коя си.

— Не. Не си права. Не това е причината.

Тя го погледна в очите.

— Не съм и очаквала, да кажеш друго.

— Никога не лъжа — уведоми я той с мрачно изражение.

— Напротив. Всички го правят. Лъжат най-малкото себе си. Никой от нас не си дава съзнателно обяснение за мотивациите си.

Той кимна.

— И така да е, ти какво ще кажеш за себе си? Бягаш, защото си притеснена от професионалната етика, както се изрази, или защото не си сигурна, че тези ръце... — той ги вдигна, — ... които ти доставят наслада при прегръдка, могат да се насочат към крехкото ти вратле и да те умъртвят?

Ани неволно се загледа в ръцете му, удивена от силата и красотата им. Неволно си припомни как се плъзгаха по кожата ѝ през онази неделя в Англия.

— Е, от това ли всъщност те е страх?

— Не знам — неволно прошепна тя.

Устните му се извиха в горчива усмивка.

— Най-ироничното е, че понякога наистина се замислях как мога да я убия.

Тя премигна невярващо.

— Какво?

— Не ти ли е хрумвало да премахнеш от света някого, когото мразиш? Или на когото си сърдита, или го ревнуваш? Който заслужава наказание за извършено зло, но все успява да се отърве?

— Не си прекарвам времето като обмислям смъртта на хората — отвърна тя, потрепервайки.

— Е, не е изключено да е по-често срещано явление сред мъжете — продължи той. — Несъмнено, ние сме по-жестоки и агресивни от жените като цяло. Бих се изненадал, ако повечето мъже в даден момент не са обмисляли да убият враг или съперник. Поне аз съм го правил. Но такива неща не се признават пред съда — добави той суховато.

— Значи твърдиш, че си мислил как да убиеш жена си? — попита тя нервно.

— Признавам, да. Понякога трудно се живееше с Франческа. Темпераментна, взискателна, деспотична, изключително критикарски настроена. И въпреки всичко единственият път, когато ми се е искало да ѝ бъда неверен, беше с теб, тогава в Англия, макар тя често да ми изневеряваше. Всъщност бракът ни се бе разпаднал от години и ако не беше бременна с удоволствие щях да сложа края. От години се опитвахме да имаме дете и почти се бях отказал. Желаех това дете, Ани, макар да не бях напълно сигурен, че е от мен. Подозирах любовна връзка и детето можеше да е заченато от другия.

— Ако съществува друг! — обади се Ани.

— Съществува! Не се съмнявам ни най-малко. — Тонът му отново беше леден. — Нощта, когато умря, ми призна. Той настоявал да се разделим... чувствала се обърквана... пиела, защото исканията му я притеснявали. — Сви рамене и продължи. — Терзаех се, че не мога да го докажа пред съда, но тя нямаше причина да ме лъже. Познавах я по-добре от всеки друг на този свят. Франческа говореше истината.

— Но не е споменала кой е той?

— Отказа да ми съобщи. — Направи пауза. Стисна челюсти и Ани забеляза потрепващия мускул по бузата му.

— Но според мен изпитваше противоречиви чувства към него. През онази нощ не се случи нищо по-различно от обичайното ѝ поведение — пиянски кавги, последвани от отчаяни опити за одобряване, настоятелни приказки за развод, следвани от уверения, че ме обича и винаги ще ме обича. — Въздъхна. — Беше доста мъчително и не знам още колко щях да издържа, ако не се беше стигнало до тази развръзка. Според мен е влудявала онзи, другия тип, така както влудяваше и мен.

— И затова той я е убил?

— Само така си го обяснявам, Ани. Убил е съпругата ми, уби и детето ми. Това е нещо, което вечно ще ме терзае.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ани си тръгна от дома на Матю малко преди единадесет. При изпращането и двамата си бяха възвърнали самообладанието. Не я докосна повече, дори когато ѝ държа мантото, а после тя се извърна с лице към него. Дали щеше да я целуне?

Не. Нищо подобно. Съпроводи я обаче до колата, макар че остана с ръце натикани в задните джобове на джинсите, докато тя влезе и запали двигателя.

— Благодаря ти за великолепната вечеря.

— Удоволствието бе изцяло мое.

Ех, по дяволите! Отвори прозореца и му направи знак да се приближи. Озадачен, той се наведе. Тя подаде глава, целуна го бързо по устните и се дръпна, засмяна:

— До скоро — сбогува се тя и потегли.

В тъмната мрачна къща Матю се отпусна върху дълбок кожен фотьойл и се загледа в тлеещата жаравя. От месеци мислите му не бяха така ясни и той искаше да ги проследи.

Хубаво стана, че Ани се поколеба, а той успя да се вземе в ръце. Последното нещо, което желаше, бе да се впусне в емоционално обвързваща връзка. Сега трябваше да се съсредоточи върху това как да устрои наново живота си. Чакаха го делови сделки, срещи за подновяване на контакти, работа...

В компютърната индустрия нещата се променяха бързо. „Пауърдим“ се държеше на върха благодарение на способностите му. Успехите на компанията му даваха възможност да наеме изявени таланти специалисти. Докато водеше битки с калифорнийските власти, те се погрижиха деловите неща да вървят добре. Но сега отново се нуждаеха от уменията му.

Върху това трябваше да съсредоточи усилията си. Не можеше да си позволи да се развихрят емоциите му.

И въпреки това...

Човек се променя, след като прекара осемнадесет месеца зад решетките.

Беше размислял върху нещата, за които съжаляваше, в които беше сгрешил — разполагаше с доста време. А сега, когато отново е свободен, трябваше да реши как ще живее живота си.

За съжаление мислите му по този въпрос бяха противоречиви. Знаеше, че иска семейство, деца. Преглътна при спомена за загубеното. Господи. Да, искаше още един шанс да има дете!

Но не желаше прекалено бързо да се влюби и да се посвети на жена, преди да се увери, че си подхождат.

Допусна грешка с Франческа. Поддаде се на моментното чувство и си затвори очите за недостатъците ѝ докато не се ожениха. Сега нямаше нужда от страстно привличане между две тела. А колко лесно е да се заблуди, да подмине подробностите, които по-късно ще унищожат брака. Копнежът е силно чувство, но е необходимо по-дълбоко разбирателство, за да се съберат две души.

Щеше му се да не изпитва толкова силно влечение към Ани Джеферсън. Научи се да не вярва на копнежа. Макар и чудесно като усещане това не беше база за постоянна връзка.

Харесваше Ани. Характерът и темпераментът ѝ му допадаха. Но нямаше причина да бърза. По-добре бе да кара по-бавно и да се убеди, че си подхождат.

През ум не му минаваше, че ще помни целувката ѝ.

Сладките ѝ, невероятно сладки устни...

Внезапно Дарси се събуди скована и изтръпнала. Известно време не успя да се ориентира къде е, защо ѝ е студено и защо е седнала, вместо да лежи в уютното си легло. „Сам!“

„По дяволите.“

Заспала е в колата, паркирана пред дома му.

Дали я е видял? Ами ако е минал и е надзърнал? Какво ще си помисли? Че е луда? Че го преследва? Дали ще позвъни на полицията? Или на психиатър? А ако я уволни? „По дяволите, шибана работа!“

Навън все още беше тъмно. Погледна часовника — 4:11. Какво ли е станало с блондинката, зачуди се тя. Дали е останала за нощта?

Дали е още там, гола и задоволена, сгушена до Сам?

Усети как нещо пробожда сърцето ѝ.

„Престани!“

Отново погледна часовника и се паникьоса. Как можа да заспи!

„Господи, Дарси, този път наистина се движиш по ръба!“

Не си усещаше пръстите докато завърташе ключа в стартера. Да заспи в колата, докато дебне бившия си любовник. Това е направо налудничаво! И нелепо.

Внимателно подкара колата, но не пропусна да огледа мястото, където беше паркиран червеният мерцедес. Нямаше го.

Е, поне това узна. Явно я беше отпратил. Може би русокосата не я бива в леглото? Тогава вероятно няма да се среща повече с нея. Значи има надежда...

„Престани с тези глупости, Дарси. Той не те желае! А ако имаш малко мозък и ти няма да мислиш за... гадното копеле! И определено няма да губиш от ценното си време и енергия!“

Отново хвърли поглед към часовника на таблото. Показваше 4:13.

„По дяволите!“

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Барбара Рей винаги ставаше няколко минути преди зазоряване. Навикът ѝ остана от годините, когато работеше по нивите. Събираше узрелите и готови за пазара плодове и зеленчуци. Работа повече от изтощителна, но беше доволна, че я има. Там, сред нивите, често вдигаше глава към просветляващото небе и търсеше отговори на въпросите, които си задаваше от детството. Защо животът е пълен с толкова страдание? Има ли надежда? Защо, о защо изпитва такава мъка? Как да облекчи страданията на другите?

Минаха години преди да получи отговор и още толкова, преди да дръзне да повярва.

Вечер, преди да заспи, не я спохождаха въпроси. Вечерната ѝ молитва бе мълчалива, носеше ѝ успокоение. В тъмнината сетивата ѝ бяха нащрек — в случай, че Бог има да ѝ каже нещо.

Но сутрин Му отправяше въпроси. Приличаше почти на разпит.

В петък сутринта стана малко по-рано от обикновено. Ръцете и краката ѝ бяха леко схванати. Надигна се от леглото с бучене в главата. По навик се облече бързо и семпло. По-късно щеше да вземе душ.

Утрото беше хладно и преди да се отправи към катедралата, наметна яке. Бързаше, защото знаеше, че някои от работниците пристигат рано-рано, при първите лъчи на слънцето.

Макар небето да бе още тъмно, на изток вече просветляваше. За Барбара Рей всяко утро бе скъпо и тя отправяше благодарност към Бога, че е доживяла да види още едно. Светът бе възхитително място! Независимо от всичката житейска мъка — и злини, стаени в човешките сърца — безкрайното разнообразие и богатство на света непрестанно я удивляваха. Беше толкова вълнуващо да си жив!

Влезе в строящата се катедрала през страничния южен вход. Бученето в главата ѝ се засили. Разтърси глава и си помисли дали не се разболява.

Вътре в сградата, независимо от ранния час, Барбара Рей изпита усещането, че не е пристигнала първа. Остана смълчана и изчака очите

й да привикнат с тъмнината. Макар почти нищо да не виждаше, сетивата й бяха изострени.

— Ало! — провикна се тя. — Има ли някой?

Не последва отговор. Остана обгърната от тишина.

Ани се събуди от настойчивото звънене на телефона. Напипа слушалката и сънено я вдигна.

— Ало?

— Сам е.

Приспи очи и погледна часовника. Не, не беше се успала. Стрелките сочеха няколко минути след седем, а будилникът бе нагласен за седем и петнадесет.

— Здравей, Сам. Не е ли малко раничко?

— Да, знам. Извинявай. — Гласът му бе необичайно притеснен. — Току-що ми се обадиха от полицията. На строежа е станала злополука. Загинал е един работник.

— О, Господи!

— Очевидно е паднал от скелето и се е сгромолясал долу на пода. Това са двадесет и пет метра, че и повече. Полицията е вече на местопроизшествието. Исква да разговаря с отговорните фактори. Тъй като ти си една...

— Сам, за Бога, кой е пострадал?

— Бригадирът на майсторите от Италия, които монтират паната с витражите...

— Да не е Джузепе?

— Да. — Последва пауза. — Дни, съжалявам, че се наложи да те събудя с тази отвратителна новина.

— Господи — прошепна тя. Наведе се напред. С едната ръка стискаше слушалката, а с другата неволно притисна стомаха си — беше започнало да й се гади. — Кога е станало? Как?

— Още не са известни никакви подробности. Най-добре отиди веднага. Полицията иска да разговаря с теб... и с всички нас. — Отново настъпи пауза. — Знаеш какви стават, когато някой почине внезапно.

— Тръгвам незабавно. Уведомено ли е семейството му? Има сестра тук, а и Лудовико, племенника му, който работеше за нас...

— Мисля, че полицията има грижата. Но искат да ни зададат някои въпроси. Аз самият тръгвам към строежа.

„Да ни зададат въпроси.“

— Сам, нали е злополука?

— Какво друго може да е?

„Така де — помисли си Ани объркано. — Какво друго може да е?“

Облече се бързо. Джузепе — мъртъв? Този талантлив, жизнен, приятен човек? Господи, каква загуба!

Дали Сам се е обадил на Дарси, зачуди се тя. Не долавяше движение в съседство. Излезе на верандата и почука по вратата на приятелката си, но Дарси не отвори. А и снощи не си беше вкъщи, сети се Ани. След като се прибра от вечерята с Матю я потърси, за да я успокои, че не е била изнасилена или убита.

Потрепери. Не, тя не беше убита...

Но един чудесен човек вече не беше сред живите.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ани пристигна на строежа малко преди осем. Завари линейка и няколко полицейски коли, паркирани до фургоните. Неколцина работници с каски се навъртаха наоколо, разговаряха нервно и пушеха. Районът бе отцепен с жълта найлонова лента и една полицайка ѝ препречи пътя.

— Сам, какво става? — попита тя с разтреперан глас.

Той разговаряше с детектива пред южния страничен вход на катедралата. Щом я зърна, протегна ръце. Тя се отпусна в прегръдката му. След това Сам отстъпи назад и тъжно поклати глава. Изглеждаше съсипан. Златистите му коси, останали без блясък, сивееха.

— Съжалявам, Ани. Знам колко държиш на работниците, особено на Джузепе.

За миг отново се приближи към него и остана в прегръдката му.

— Знае ли се как е станало?

— Не съм сигурен, но изглежда смятат, че е извършено престъпление или поне ще го третират като такова, докато не се убедят в обратното. Вероятно ще искат да се уверят, че Джузепе не е бил блъснат от скелето. Съдебният лекар е тук — той кимна към паркираната кола отпред. — Ченгетата правят предварителни проучвания.

— Та кой би блъснал някого от скелето?

— За Бога, Ани, представа нямам. Сигурно работят методично, не искат да пропуснат нищо.

Изглеждаше съкрушен. Ани нежно положи ръка върху рамото му за утеха.

— Знае ли някой точно как е станало? — продължи с въпросите тя. — Някой друг от бригадата работил ли е с Джузепе?

Сам поклати глава.

— Прекалено рано е било. Очевидно е бил сам.

Ани кимна. Наистина Джузепе често пристигаше по-рано от другите.

— Мисля обаче, че Барбара Рей е била тук — продължи Сам. — Молила се е. Вероятно тя го е открила. В момента е там — посочи той към един от фургоните. — Разпитват я.

В този момент вратата на фургона се отвори и Барбара Рей излезе. Изглеждаше разстроена и уморена. Полицейската служителка, висока жена с безизразно лице, посочи Сам.

— Вие сте следващият, господин Броуди.

Ани се втурна към Барбара Рей Акер. Възрастната жена я прегърна.

— Горкият човек — каза, тя с гърлен глас. — Такъв майстор, а и отдаден на семейството си. Каква загуба.

— Барбара Рей, как стана? Видя ли злополуката? По кое време се е случило?

— Не го видях да пада, но открих тялото му — отвърна монахинята. — Дойдох да се помоля. Мислех, че съм сама.

— Молила си се в строежа? Знам, че ще е храм... Твоят храм... Но все пак...

— Звучи малко странно, но често идвам тук да се помоля. Ще ми се от самото начало да предам на мястото святост. Моля Господ да ми помогне да свикна и да се чувствам тук у дома. Искам да се превърне в уютно място не само за хората, но и за Бога.

Господ обаче още не беше дошъл тук, помисли си Ани. Не ѝ се струваше особено великодушно от негова страна да допусне човек да умре на строежа.

„Престани да мислиш такива неща“ — заповяда си тя. Вярата ѝ бе силно разклатена, когато Чарли почина.

— Най-ужасното е, че имах предчувствие — продължаваше с глух глас Барбара Рей, загледана в далечината.

— Предчувствие?

Барбара Рей бавно разтърси глава.

— От време на време ми се явява видение. Спохождаше и майка ми. Според нейните твърдения било дар, ала на мен ми е трудно да го възприема за такова. Предчувствията, когато ми се явят, са все за лоши неща, и независимо колко усилено се моля, не успявам да предотвратя злината.

— Искаш да кажеш, че знаеш кога предстои да се случи трагедия?

— Невинаги. Всъщност доста рядко, за което съм благодарна. А и не виждам самото нещастие. Просто имам някакво предчувствие.

Ани кимна, но дълбоко в себе си нито разбираше, нито вярваше на подобни приказки за предчувствия и видения. Такива неща бяха повече в стила на Дарси.

— И какво точно ти бе подсказано за този случай?

Барбара Рей скръсти ръце върху стомаха си.

— Споходи ме една вечер, когато бях тук и се молах. Наоколо беше тъмно. Испитах чувството, че нещо тежко пада от голяма височина. Долових мирис на кръв.

Ани усети как потреперва. Откъм входа се дочу шум — двама мъже изнасяха носилката със скритото в черна торба с цип тяло. Ани се извърна, за да не види как го товарят в линейката.

Горкият Джузепе!

Барбара Рей се обърна към нея и двете се прегърнаха.

Сам излезе от фургона, зает от полицаите, и тръгна към Ани и Барбара Рей. Изглеждаше измъчен и тъжен.

— Искат да поговорят с теб. — Той стисна ръката на Ани за кураж.

Детективите бяха двама — Катрин Съливан, делова, сериозна и очевидно нетърпяща глупости жена, с посивяваща кестенява коса и очила, и Джон Фостър, мъж на средна възраст с коремче, пропит от миризма на цигари. Повечето въпроси задаваше Съливан, а Фостър барабанеше с пръсти по портативния компютър.

Колко добре е познавала покойника?

Какво точно е работил?

Има ли представа защо е пристигнал толкова рано на строежа?

Имал ли е неприятели?

Какво знае за семейството му?

Кой има достъп до строежа през нощта?

Кой има достъп до скелето и колко души знаят как се сглобява такава съоръжение?

На някакъв етап, докато се стараете да даде изчерпателни отговори, Ани подметна:

— Ама вие май третирате случая като насилствена смърт. Нали не вярвате, че не е злополука?

— Не изключваме никакви възможности, госпожо Джеферсън — отвърна Съливан.

— Но вече известно ли е какво е станало? Искам да кажа... Като че ли никой не може да ми даде точна информация. Да не би част от скелето да се е срутило? Затова ли е паднал?

— Това се стремим да уточним, госпожо Джеферсън.

— Разбирате ли, аз съм един от отговорниците за строежа, а и дизайнер на интериора. Ако става въпрос за безопасност...

— Не се и съмнявам, че се притеснявате докъде е вашата отговорност — прекъсна я Съливан.

— Господин Броуди изрази същото безпокойство — довърши тя с кисел тон.

Ани се изчерви. Още не ѝ бе хрумвало, че евентуално ще последват правни последствия. В главата ѝ се въртеше съвсем друго. Ако съществува заплаха, не желаше да пострадат и други работници.

Строежи като катедралата криеха опасности, независимо от предварителното обезопасяване и предпазните мерки. Професията на строителните работници е сред най-рискваните. Случваше се някой да загине при по-мащабни строежи.

Но до тази сутрин тя не изпитваше никакви съмнения в стопроцентовото обезопасяване тук. И за „Броуди Асошийтс“, и за фирмата на Макенерней беше важно да потвърдят взетите мерки за избягване на риска. Имаше изключително значение да се установи причината за смъртта на Джузепе. Ако е паднал поради недостатъчна стабилност на скелето, някой неминуемо щеше да бъде въвличен в съдебен процес.

— Разбрахме — обади се детектив Фостър, — че покойникът, господин Бриндеси, е имал племенник, който е работил на строежа.

— Да. Вико. Пълното му име май е Лудовико Джenezе.

— И вярно ли е, че този млад мъж — Вико, е бил уволнен наскоро?

— За съжаление, да.

— Защо?

— Спря да се явява на работа. Подразбрахме, че е обвинен и се укрива от закона.

— А имате ли представа къде се крие, госпожо Джеферсън?

— Никаква — поклати глава тя.

Поколеба са дали да спомене, че е видяла Вико в Младежкия център с Паулина, но реши да изчака следващите им въпроси. Не възнамеряваше да лъже пред полицията, но и нямаше желание да създава на Вико и Паулина допълнителни неприятности.

— Вико разбираше ли се с вуйчо си? — попита детектив Съливан.

— Ами... — замълча смутено. — Често се препираха. Джузепе се стараеше да превъзпита момчето, но Вико е изключително горд и упорит.

— Значи помежду им е имало конфликт?

Ани погледна към двамата детективи. Главата започваше да я боли.

— Какво искате да кажете?

— Нищо, госпожо Джеферсън. Просто се опитваме да установим фактите.

— Съществува ли нещо подозрително около смъртта на Джузепе? — настоя Ани. — Търсите човек, когото да обвините ли?

Ченгетата се спогледаха. Съливан кимна и Фостър заговори:

— Да, опитваме се да разберем дали няма саботаж около скелето. Три от винтовете, които държат сглобката под дървения подиум на скелето, са били извадени. Конструкцията е щяла да се срути в момента, когато някой стъпи на нея. Именно затова смятаме, че Джузепе Бриндеси е бил убит.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Полицията забрани достъпа до катедралата, а района наоколо — отцепи. На Ани не и оставаше друго, освен да отиде в „Броуди Асошиътс“. Завари хората, скупчени на групички, да разговарят и гадаят. Новината, че смъртта на Джузепе не е случайна, се бе разпространила бързо.

Към единадесет пристигнаха и журналисти, жадни да научат нещо, за да го вмъкнат в следобедните новини. Ани отказа да направи изявление. Като отговорник за строежа от името на компанията знаеше, че рано или късно ще ѝ се наложи да се изправи пред тях, но не възнамеряваше да го стори в момента.

Матю Карлайл и звънна няколко минути след дванадесет.

— Чух за злополуката. Как си?

Ани се трогна. Като се изключат неизменно добронамерено настроените Сам и Барбара Рей, Матю бе първият, който се интересуваше от състоянието ѝ, а не от подробности около случилото се на строежа.

— Шокирана съм. Познавах го и го харесвах, не мога да осъзная, че вече го няма.

— Имаш ли възможност да се откъснеш за малко? — попита той.
— Представям, си какво е при вас, но можем ли да обядваме заедно?

— Не знам...

— И аз съм обезпокоен от станалото, Ани. Все пак съм повият ръководител на комитета по изграждането. А се запознах, с нещастния човек едва вчера, часове преди гибелта му. Възнамерявах направо да мина през офиса ти, но си представих реакцията, ако известният с лоша слава Матю Карлайл се появи веднага след новината, че съществуват съмнителни обстоятелства около смъртта.

Беше абсолютно прав.

— Къде да се срещнем?

Даде и адреса на малък италиански ресторант на няколко преки от службата ѝ и добави:

— Познават ме и са дискретни.

— Добре. Ще бъда там след двадесет минути.

Ани се измъкна през страничния вход и прекоси търговския център с многобройните му магазини. Как ѝ се искаше да се впусне в онова, което Дарси наричаше „терапия чрез купуване“. Всъщност къде ли е Дарси? Не я видя сутринта.

Намери ресторантчето, сгушено между два магазина. Спусна се в слабоосветената изба, изпълнена с масички, застлани с покривки на зелени и бели карета. Матю беше пристигнал. Носеше великолепен тъмен костюм с подходяща вратовръзка, които ненатрапливо говореха за изключителното богатство и отличен вкус.

Изправи се, когато келнерът я поведе към масата и Ани си помисли: „Все забравям колко е висок.“ Съзнаваше, че всъщност иска да забрави колко е магнетичен.

Приятно и стана, когато той взе ръката ѝ. В същото време мисълта и се съпротивляваше „Не е редно. Горкият Джузепе е мъртъв, а аз...“

— Бледа си, Ани. Седни. Яла ли си днес?

— Всъщност не. Пих кафе в офиса. Даже прекалих...

Той направи знак на сервитьора.

— Нали не възразяваш да поръчам за двамата? Имам чувството, че няма да успееш да се съсредоточиш върху менюто. Има ли нещо, което избягваш?

— Не налитам много на месо. Рибата или пиле ще бъде чудесно.

Поръча обилни салати и специалитета на деня, заедно с много макарони. Хрупкавият хляб и червеното вино се появиха почти незабавно и Ани се насили да ги опита.

Матю подхващаше различни теми. Постепенно Ани се отпусна, наслаждавайки се на дрезгавия му глас. Вместо кафе поръча чай и, едва когато го поднесоха, заговори за трагедията.

— Дочух вече слухове, че е бил убит. Вярно ли е?

Тя кимна изтощено.

— Така споменаха от полицията, докато ме разпитваха: Една от сглобките е била разхлабена. Тръбите, върху които лежи дървената площадка, поддали и той е паднал.

— Някой нарочно е бърникал по скелето, така ли? Кога? През нощта или...

— Явно. Обикновено Джузепе пристига на строежа много рано сутрин. Веднага след зазоряване. Очевидно е пипано през нощта.

— Мислиш ли, че Джузепе е нарочената жертва или е някой друг, който също използва скелето?

Ани си задаваше същия въпрос. Джузепе имаше помощници, но сам вършеше по-голямата част от работата. И тъй като пристигаше пръв, а си тръгваше последен, трудно можеше да си представи, че друг е бил нарочен за жертва.

Сподели съмненията си и добави:

— Според полицията племенникът му е извършителят. Вико и без това се укрива от закона! А и двамата с Джузепе се бяха хванали гуша за гуша. Джузепе беше много разочарован от момчето.

— Само защото двама души са в конфликт, не означава, че единият би убил другия — отбеляза Матю суховато.

— Не подозирам Вико. Просто останах с впечатлението, че полицията е на това мнение — подчерта Ани. — От друга страна, ако някой е пипал скелето, както предполагат властите, значи човекът е запознат със строежа и навиците на работниците.

Колко тъжно, че Джузепе загина, а ако буйният млад Вико се окаже виновен, това само ще усложни нещата. Сети се за бременната му приятелка и усети как я обзема отчаяние.

— Ако момчето и вуйчо му са се скарали и то го е убило, бих казал, че това е престъпление от страст, а не предумишлено убийство — обади се Матю. — Саботажът на скелето говори за хладнокръвен план. Възможно ли е хлапакът да го е извършил?

— Прав си — съгласи се Ани бавно. — Не мога да си представя Вико да постъпи по този начин. Ако Вико иска да убие някого, ще застане лице в лице с жертвата и ще използва нож или пистолет.

— Сещаш ли се кой друг би искал да види Джузепе мъртъв?

— Вероятно има някой. — Разказа му за заплашителните писма, но заключи: — Бележките обаче, като че ли са насочени повече към мен, отколкото към някой от работниците.

— Показала ли си ги на полицията?

Тя поклати глава.

— Сигурно трябваше да го направя днес сутринта, но бях в шок, мислите ми бяха объркани...

— Не се притеснявай. Ще имаш възможност. Убеден съм, че ченгетата не са приключили с теб.

Ани въздъхна.

— Трябва да се прибирам в офиса. Журналистите ме чакат, от профсъюзите вероятно ще настояват за разследване... — Беше неспокойна, когато срещна погледа му. — Знаеш какви са хората от пресата. Някой скоро ще свърже убийството в катедралата със скорошния ти избор за председател на комитета по изграждането на храма, Матю.

— Знам — съгласи се той мрачно.

— Съжалявам. Изглежда неприятностите ти нямат край.

— Не си виновна ти. Убийствата сякаш ме съпътстват напоследък. Като някакво проклятие.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Същият следобед в кабинета на Сам се състоя напрегнато съвещание на всички, които работеха или бяха работили по изграждането на катедралата. Присъстваха Сам, Дарси, Ани, няколко инженери от „Броуди Асошийтс“, Джек Флетчър и предприемачът Пол Макенерней.

Ани никога не бе виждала Сам толкова войнствен. Преди събранието сподели с нея, че колкото повече мисли за смъртта на Джузепе, толкова повече се разгневява.

— Виж какво, Пол, нали ме уверяваше, че на строежа са взети всички мерки за безопасност? Твърдеше, че няма да има никакви засечки. А сега — един работник е мъртъв! Убит, дявол да го вземе! А представителите на пресата се навъртат като лешояди.

— Успокой се, Сам — обади се Макенерней. — Изглеждаш ужасно.

— Чувствам се ужасно! Отговарям на въпроси на полицията и журналистите от шест сутринта. Вестниците вече пишат, че строежът е прокълнат и Сатаната е решил да разруши Божия храм!

— Епична битка, нали? — подхвърли Макенерней. — Не се тревожи, Сам. Господ винаги печели в подобни ситуации.

Сам поклати глава.

— Виж какво... Един човек... добър човек... творец, чиято работа се цени по целия свят, загина, докато работеше по мой проект. Искам да знам защо! Искам да знам дали има нещо общо с профсъюзите!

Макенерней погледна към Флетчър и заяви:

— Моят надзирател на строежа не е забелязал профсъюзни търкания на строежа. Нали така, Джек?

— Точно така.

Сам се обърна към Ани:

— Съгласна ли си, Ани? Забелязала ли си някакви конфликти, свързани с профсъюзите, на строежа?

Ани поклати глава.

— Никога не съм забелязвала проблеми от такова естество.

— Единствените търкания бяха между Вико и вуйчо му — обади се Флетчър.

— Значи хлапакът е основният заподозрян, така ли? — попита Макенерней.

— Така излиза — неохотно се съгласи Ани. Все пак добави: — Но ми е трудно да си представя, че Вико би убил вуйчо си.

Макенерней небрежно сви рамене и предположи:

— Може да е искал пари и вуйчото да е отказал. Сигурно са се скарали жестоко. Кой знае? Хората се избиват поради какви ли не глупави причини.

Сам прокара ръка през косата си. Ани изпита съжаление към него. Убийството се бе отразило върху всички им.

— Знам само — обади се Сам, — че ченгетата претърсват града, за да намерят Вико. Моля се на Бога да го открият. Скоро.

Дарси се обади за пръв път.

— Има ли други заподозрени? Или причини някой да иска Джузепе Бриндеси да е мъртъв?

— Не, доколкото ми е известно — отвърна Сам. Въздъхна тежко и продължи: — Между другото, полицията иска отпечатъци от пръстите на всички, които са били на строежа през последните няколко седмици. Това не означава, че някой от нас е заподозрян. Просто искат да идентифицират и отсеят отпечатъците ни и да видят какво ще остане.

„Не означава, че някой от нас е заподозрян.“

„Може и така да е — помисли си Ани. — Но ако Вико не е убил вуйчо си, кой го е сторил?“

Вечерта Ани отиде, както обикновено, в Младежкия център. Странно ѝ бе да е така близо до катедралата и да няма право да влезе. Жълтата найлонова лента, поставена от полицията, все още ограждаше местопроизшествието.

Като никога, нямаше кого да съветва. Барбара Рей предположи, че близостта на полицията държи младежите настрани тази вечер.

Ани не се застоя дълго. Барбара Рей подготвяше надгробното си слово за погребението на Джузепе. Нямаше какво повече да прави тук. Беше паркирала между фургоните на строежа. Две полицейски коли също бяха там. В задната част на катедралата проблясваха светлини. Около източната ѝ част се виждаше жълтата лента, но западната част тънеше в мрак.

Ето защо Ани се изненада, че някой се промъква към западния вход. Зърна дълги руси коси в момента, когато фигурата се вмъкна в храма.

Паулина, приятелката на Вико.

Какво прави тук? Дали търси Барбара Рей? Или иска тайничко да се помоли за душата на приятеля си и нероденото си дете? Нима не знае, че катедралата е затворена поради станалото вътре престъпление? Не е ли чула, че Джузепе е мъртъв и сега търсят Вико за разпит във връзка с убийството?

Какво се готви да стори? Не вижда ли паркираните наоколо полицейски коли?

Ани забърза към западната страна на сградата, за да проследи Паулина. На самия вход имаше струпани тухли и понеже беше тъмно, се препъна.

— По дяволите! — ядоса се тя.

Разрови в чантата си за малкото фенерче, което винаги носеше. Запали го и по слабата светлина се досети, че скоро ще трябва да смени батериите.

Потрепери от страх. Както призна на Матю предишната вечер, цял живот бе изпитвала ужас да не остане затворена на тъмно. Сигурно имаше връзка с някакво неприятно изживяване в някой от домовете, където израсна, макар съзнанието ѝ да бе заличило конкретния спомен.

Не ставаше въпрос за клаустрофобия — не се притесняваше да се вози в метрото, да използва асансьор или да лети със самолет. Но ако се окажеше в асансьор и той внезапно спре, а светлините изгаснат... Беше убедена, че ще се превърне в кандидат-пациент за психиатрична клиника.

„Успокой се, Ани — окуражи се тя. — Катедралата съвсем не е малко, затворено пространство.“

Насочи лъча светлина към най-западната част на църквата. Не видя веднага Паулина. Не забеляза и светлини отпред, при олтара. Може полицията да си е свършила работата и да си е отишла. Но къде беше Паулина?

С крайчето на окоото долови някакво движение. Паулина се придвижваше по една от пътеките в източната част на храма. С дългите си руси коси и развята тъмна рокля приличаше по-скоро на призрак, отколкото на младо момиче.

Ани забърза след нея. Беше на около метър, когато Паулина се извърна. Лицето ѝ бе преbledняло и уплашено.

— Ш-ш-ш-т... Всичко е наред. Никой няма да те нарани — побърза да я увери Ани. — Какво правиш тук?

Момичето остана безмълвно.

— Ако искаш да се помолиш, сигурна съм, че Барбара Рей с радост ще ти прави компания. Но тук е строеж, Паулина. Мястото не е безопасно. Не бива да си тук. Особено сега. Полицията се навърта наоколо.

Паулина сепнато си пое въздух и бързо се озърна.

— Паулина, научи ли какво стана с вуйчото на Вико?

Момичето я погледна странно и за миг Ани се зачуди какво ѝ е. Дали не е дрогирана? Изглеждаше отнесена и обърквана. А беше и бременна!

Погледът на Паулина се избистри.

— Да, знам. Мъртъв е.

— А Вико? Ако си наясно къде е, моля те кажи му да се появи. Полицията го търси.

— Търсят го от две седмици — уточни Паулина презрително. — Няма да успеят да го открият.

— Не си права. Сега положението е доста по-сериозно. Преди той бе дребен търговец на наркотици, но сега е заподозрян в убийството на вуйчо си.

Очите на Паулина се разшириха.

— Заподозрян ли?

— Да. Вико имаше разногласия с вуйчо си. Ченгетата смятат...

— Не! — извика момичето. — Вико не го е сторил. Скелето се срути някак от само себе си и Джузепе падна! Вико никога няма да

нарани някого. Особено вуйчо си. — Тонът ѝ стана настоятелен. — Знам, че понякога се караха, но Вико го обичаше!

Около олтара проблесна светлина и двете чуха провикването на мъжки глас. Страхът в очите на момичето се превърна в паника. Втурна се покрай Ани и побягна към северната страна на катедралата.

Ани също побърза да изчезне. Тръгна към вратата, през която бяха влезли преди малко.

— Хей! Накъде си тръгнала? — проехтя мъжки глас, в момента когато Ани се сблъска с някого в тъмнината. Някой я хвана за ръката, за да я спре. Извъръщайки се с лице към него, усети как ръката я пуска. — Ани?

Оказа се Джак Флетчър.

— Моля те, остави ме да мина. Тук има едно момиче... То спомена нещо важно.

— Не видях никакво момиче — възрази Флетчър. — Ченгетата наоколо са колкото щещ, но никой друг.

— Джак, но дяволите, току-що говорих с нея. Мина покрай мен и избяга.

— Познаваш ли я?

— Разбира се. Казва се Паулина. Приятелка е на Вико; Твърди, че той не го е сторил.

— Че какво друго ще каже?

— Знам, знам, но не беше просто прикриване на любимия, Джак. — Какво точно каза Паулина? — „Вико не го е сторил! Скелето се срути някак от само себе си и Джузепе падна!“ — Звучеше сякаш е видяла всичко. Като че ли е била в катедралата през цялото време. — От думите ѝ разбирам, че е очевиден на смъртта на Джузепе. Може заедно с Вико да са станали свидетели.

— Да, например да е видяла, как той го убива — подметна Флетчър.

Ани поклати глава. Естествено, че няма да ѝ повярва. Както беше сигурна, че едва ли някой друг щеше да ѝ повярва.

Но Паулина звучеше така искрена.

— А ти какво правиш тук? — попита Флетчър изведнъж.

— Представа нямам. — Тя го погледна. — А ти? Строежът не е ли затворен за всички?

— Хич не ме интересува — отвърна Флетчър. — Аз отговарям за строежа и държа да знам точно какво е станало снощи.

— И аз.

— Освен това сме далеч от заграждението на полицията — добави той. — Не могат да ни обвинят, че унищожаваме улики.

Някой извика и към тях се насочиха светлините на фенери.

— Независимо от думите ти, изглежда са на път да ни заловят — въздъхна Ани.

— Ще трябва да кажеш на ченгетата за момичето — подметна Флетчър.

— М-м-м...

Ани вече съжаляваше, че се разприказва пред Флетчър.

Дали Паулина е била тук снощи?

Била ли е свидетелка на смъртта на Джузепе?

Полицията здраво ги поразпита, преди да ги пусне. Флетчър придружи Ани до колата ѝ. Потънала в мисли, тя не обърна внимание колко плътно до нея се движи, как хвана ръката ѝ, за да ѝ помогне да мине по изровената от дупки площадка, където всички паркираха.

— Късно е — обяви той с най-кавалерския тон, който успя да събере. — Искаш ли да карам след теб, за да съм сигурен, че всичко е наред?

Тя премигна насреща му, силно озадачена от предложението.

— Не, благодаря, няма нужда.

— Май си доста смела?

— Защо „смела“?

— Ами първо пристигаш на строежа сама посред нощ... и то след като тук е извършено убийство. Не е по силите на всеки.

— Така ли? А ти как си тук?

— Аз съм мъж.

Погледна го смразяващо.

— Да, забравих. Това обяснява всичко.

„Глупав идиот“ — изруга се наум той.

Тя се намръщи, но не каза нищо повече. След миг запали двигателя.

— Ще се видим утре, Флетчър — сбогува се тя и потегли.

По дяволите! Флетчър влезе в колата. Поколеба се дали все пак да не проследи Ани, но реши да не рискува. Една грешка за вечерта стигаше.

Замисли се за момичето в катедралата. Паулина, гаджето на Вико. Беше я виждал да се навърта около строежа, докато хлапакът още работеше при тях. Русо маце, наистина си го биваше.

Ани не спомена за нея пред полицията. За какво се мотаеше момичето около катедралата? А и Ани какво иска да скрие? Да не би да се опитва да защити Вико?

Господи, как ще се радва да успее с нещо да уличи Ани. Трябва му нещо, с което да я хване натясно.

Флетчър вдигна клетъчния телефон в колата. Гордееше се с него. Чувстваше се важна клечка всеки път, когато говореше по телефона, изчаквайки на светофара зелено.

Набра номера на Сам Броуди. Вярно, късно е, но на строежа има извършено убийство, дявол да го вземе. А и Броуди обича Флетчър да е в постоянна връзка с него. Понякога Джак изпитваше чувството, че работи повече за Броуди, отколкото за Макенерней.

— Господин Броуди, нали се сецате за онова хлапе — племенника на Джузепе Бриндеси, дето го търсят ченгетата?

— Какво за него, Джак?

— Има си гадже, едно русо маце. Много готина. Докато момчето работеше при нас, тя се навърташе наоколо. Сецате ли се за кого ви говоря?

— Съжالياвам, но не. Защо?

— Чудех се дали нямате идея как да я открием, дали не знаете адреса или телефона ѝ?

— За пръв път чувам за нея, Джак.

— Е, исках да ви кажа, че тази вечер пак се навърташе около катедралата. Ани смята, че момичето вероятно знае къде е Вико. Може да е станала свидетел на нещо. Ани е решила, че двамата са били наоколо, когато Джузепе се размаза.

Последва тишина. Най-сетне Броуди попита недоверчиво:

— Ани?

— Мацето Джеферсън.

— Не бих желал да съм наоколо, ако те чуе да я наричаш „маце“, Джак. Жените напоследък са чувствителни на тази тема.

— Извинявам се — промърмори Флетчър, свивайки ръка в юмрук.

— Но както споменах, за пръв път чувам за приятелката на Вико.

— Ще ми се да я открия, да ѝ задам някои въпроси.

— И други го искат, особено ако тя или момчето са видели нещо. Но това май трябва да оставим на полицията, не смяташ ли, Джак? Ако се налага, те ще открият Вико или приятелката му далеч по-лесно от нас. Нали затова плащаме данъци?

— Сигурно сте прав — съгласи се Флетчър.

Сбогуваха се и прекъснаха разговора. Но колкото повече мислеше Флетчър, толкова повече се убеждаваше, че русокосата е ключова фигура, чрез която може да се добере до Ани. Ако я открие и подразбере какво знае, ще го сподели с Ани. И тогава Ани ще му е благодарна. Изключително благодарна.

Караше към вкъщи, но фантазията му не спираше да работи. Искаше да я принуди да му е благодарна и същевременно — изплашена. Благодарна, за да се обърне към него. Изплашена, след като попадне в ръцете му.

Ани се оказа смела и това го нервираше. Искаше да е изплашена, напрегната, притеснена, леко разстроена. В първия момент, когато ченгетата се захванаха с нея, изглеждаше сякаш не знае как да се държи. Беше разтревожена, малко стресната, което достави неимоверна наслада на Флетчър.

Точна такава я искаше, преди да я шиба — уязвима, неуверена.

За него това винаги бе трудната част. Ако го приемаха охотно, обикновено не бяха изплашени. Той копнееше за онези, които не го приемаха, но пък се пораждаха куп други проблеми. Беше си научил урока. Жените, които не го искаха, можеха да извършат сума ти гадости после.

Жените, с които обикновено си имаше работа, нямаха търпение да скочат в леглото му и повечето бяха прекалено агресивни. А и какви претенции предявяваха! Не само очакваха да получат оргазъм — някои дори настояваха за няколко — ами и му диктуваха кога какво да прави, къде точно да ги докосва, колко силно да ги притиска.

Имаше и някои без претенции, но те пък очакваха да четеш мислите им. С тях беше малко по-добре, но не нещо особено. Ако не се досетиш какво и как го искат, не започваха да крещят, да се обличат и

да бягат от дома ти, но се нацупваха или още по-лошо — разплакваша се. Мразеше това. Разплаканите жени му напомняха за онази кучка, майка му, която цял живот хленчеше и цивреше. Вече, слава Богу, не е жива. Винаги бе мечтал за сърдечна, любеща майка, а вместо това получи една откачалка, която го тероризираше и налагаше здравата като дете, а когато порасна, все хленчеше, че не се отбивал да я види.

Ани обаче ще е по-различна от другите жени. Беше дама от класа, каквато майка му и след милион години нямаше да стане. Никога не бе чул Ани да повишава тон на някого, беше прекалено елегантна, стоворчива. Не си я представяше да хване пръста му и да го насочи към клитора си. Беше прекалено добре възпитана, за да стори подобно нещо. Ще го изчака той да предприеме първата стъпка и ако не е това, което очаква, никога няма да го направи на въпрос.

Не, Ани ще се държи прилично. Ще прави онова, което ѝ се каже.

А ако не го стори... И затова си има лек. Представи си Ани гола, разпъната със завързани крайници към таблите на огромното му легло. Красивите ѝ дълги ръце и крака се напрягат, а тялото ѝ се гъне, докато опитва да се освободи. Точно такава искаше да я обладае.

Но преди да я шиба, иска да погледа изражението ѝ, да види страха. Господи, колко уязвима ще е в този момент! Ще е нервна, притеснена и страшно секси...

Флетчър си припомни с наслада последния път, когато завърза жена. Всъщност тя го предложи. Твърдеше, че това я възбужда.

Дотогава не беше връзвал жена, макар често да си го представяше. Стегнато напрегнато женско тяло се вие безпомощно под неговото, докато я шиба — нищо по-секси не бе в състояние да си представи.

Оказа се дивно. Довери се на инстинкта си и сложи и превръзка на очите ѝ. Тя не го очакваше и той забеляза страха по лицето ѝ, докато връзваше шала. Преди това изглеждаше нетърпелива, но като ѝ привърза очите, я контролираше изцяло. Не знаеше какво ще предприеме той, опасяваше се, че ще ѝ причини болка. Как го бе възбудило всичко това!

А и я нарани малко. Шляпна я няколко пъти, поощипа зърната на гърдите ѝ. Но не прекали. Внимаваше да не изгуби контрол. По едно

време тя се оплака, че ѝ изтръпват пръстите, затова развърза ръката ѝ, помасажира я, провери въжето да е по-хлабаво и отново я върза.

Това я поуспокои и тя бе готова да продължи играта. Направи това-онова, та да я заболи, след което я облада и двамата, крещейки, свършиха едновременно.

Да, дивно беше. Тя всъщност се оказа единствената жена, която пожела да види повторно. Но тя отказа.

Не беше хубава постъпка от нейна страна.

Никак.

Флетчър отново се замисли за Ани.

Този път ще се справи с връзването както трябва. Беше открил, че може да упражнява натиск. В женското съзнание болката и възбудата се объркваха. Стига да направиш няколко неща, за да ги поуспокоиш, после карай както повечето мъже дори не помислят, че е възможно.

Май ще е най-добре в началото да си поиграе малко. Например да погали вътрешната страна на бедрата ѝ, докато я възбуди. Но не бива да я възбужда прекалено, за да не я докара до оргазъм. Не. Възнамеряваше да си отмъсти заради всички феминистки кучки, които го бяха поучавали как да ги доведе до по-качествен и продължителен оргазъм. Няма да позволи на Ани да свърши. Не възнамеряваше да я чука, за да ѝ достави наслада. Удоволствие ще изпита той.

Някой ден, помисли си Флетчър.

Усети, че самата мисъл за предстоящото го възбужда.

Някой ден, съвсем скоро.

Вкъщи Ани завари ново писмо. Този път бе тикнато под вратата. Разпозна печатните букви върху плика веднага, щом го видя.

„Той е тук — мина ѝ през ума. — Човекът, който върши това, може дори в момента да е отвън, да наблюдава къщата.“

Затръшна вратата и заключи, дръпна всички завеси и спусна щорите. После обходи цялата къща, за да е сигурна, че никой не се е вмъкнал. Едва тогава отвори плика.

Вътре имаше един-единствен лист. Този път посланието бе кратко. И бе написано в стила на некролог:

„Тук почива в мир Ани Джеферсън, дизайнерка на църковни интериори. Смазана внезапно от тежестта на своята гордост.

Поклон пред паметта ѝ.“

Отдолу, с по-едри букви, бе добавено: „Внимавай. Ти си следващата.“

И подписът: „Тризьбец на Йехова.“

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябваше да ти ги покажа по-рано — следващата сутрин Ани подаде на Сам фотокопия от трите заплашителни писма. — Освен Вико, излиза, че и друг е враждебно настроен към катедралата. Последно получих това — посочи тя. — Снощи ги предадох на полицията.

Докато Сам четеше писмата, изражението му стана сурово. При последното изглеждаше силно ядосан.

— „Ти си следващата“? Господи, Ани!

— Враждебността към моята персона очевидно нараства — отбеляза Ани сухо.

— И още как! — възкликна Сам. — Напоследък неприятностите следват една след друга. — Погледна я. — Как се чувстваш?

— Не особено добре.

Сам тихичко изпсува — нещо нехарактерно за него.

— Имаш ли представа кой ги изпраща?

Тя поклати глава.

— Мислех, че е някой откачен. Но сега, след убийството, се чудя дали няма връзка между убиеца и тези писма.

— Кога започнаха да пристигат?

— От скоро. От няколко дни, всъщност.

— Да не е онова хлапе, Вико? Може той да е убиецът и той да те заплашва.

Горкият Вико, помисли си Ани. Всички бързаха да стоварят вината върху него.

— Съмнявам се, Сам.

— И ти изглежда не допускаш, че е убиец, а?

— Не знам какво да мисля.

Сам стана и започна да крачи из кабинета. Спря пред прозореца и разтърка врата си, като разбърка златистите си коси. Обърна се към нея:

— Виж, моментът е труден за всички ни, но като видях тези писма, си давам сметка, че за теб е особено трудно. Съжалявам, Ани.

Гласът му бе нежен и Ани усети сълзи да напират в очите ѝ. Прехапа устни. Колкото и да харесваше Сам, не желаше да го залее с избликналите си емоции. Не забравяше лекцията на Чарли по този повод: „Жените бързо се разплакват. Не е професионално. Ако една жена е приета да работи с група мъже, трябва да се приспособи към стила им. Мъжете не плачат.“

Овладей се, Ани.

— Ще се оправя — пророни тя тихо. — Една нощ съм ще ми помогне. Възнамерявам да си легна рано довечера.

— Тревожат ме тези писма. Не искам да те плаша, но никак не ми харесват.

— Е, полицията вече знае за тях. Все ще предприемат нещо.

— Предложиха ли ти някаква защита?

— Не, но и аз не съм им искала.

Сам посегна към телефона.

— По дяволите, ще се погрижа за това. Един мъж бе убит без някой да е наясно точно защо, след това — заплашителни писма...

— Макар и да прозвучи странно, но нямам чувството, че животът ми е в опасност — обади се тя. — По-скоро чисто интуитивно, че някой иска да ме сплаши.

Ръката му остана върху слушалката.

— Какво искаш да кажеш — да те сплаши? Защо някой ще иска да го прави?

— Не съм сигурна, но може би защото съм жена. Не е обичайно жена да контролира строеж на стойност двадесет милиона долара. — Направи пауза. — Сам, ако не ме бе назначил на тази работа от името на фирмата, кой щеше да получи поста?

Той сви рамене.

— Решаващата дума имат собствениците. Не е задължително да е някой от нашата фирма. Нямахте да е неестествено да наемат външен човек, запознат със строителните работи по-добре от теб.

— Някой като Флетчър ли например?

Сам присви очи.

— Подозираш, че е намесен по някакъв начин, така ли?

— Господи, въобще не знам. — Сети се за Джак Флетчър, защото винаги я караше да се чувства неспокойно. — Не го харесвам особено, наистина. Но знам, че подобна постановка е нечестна от моя страна. Започвам да се превръщам в параноик. Подозирам всички.

— Всъщност, ако ти не беше назначена за отговорник на строежа, във фирмата ни има идеален човек за поста. Става въпрос за Дарси.

— Дарси?

— Разбира се. Като архитект тя е наясно с някои от техническите подробности, които се наложи ти да овладяваш в хода на работата. А и преди е работила с предприемачи. Едно лято още през студентските си години е работила за Макенерней, струва ми се. Липсват ѝ твоите познания по вътрешно обзавеждане, разбира се, но в някои отношения ти е равна, ако не и по-добра от теб.

— Е, поне ме успокой — усмихна се Ани. — Последният човек, когото ще си представя, че иска да ме прогони от мястото ми, е Дарси!

— Слушай — подхвана Сам бавно, — искам да ме държиш в течение какво става и да ми подскажеш, ако работата започне да те изнервя.

— Не те разбирам.

— Ами станаха толкова много неща, неочаквани неща. Задълженията ти да контролираш обекта не включват забъркване в убийство или получаване на заплашителни писма.

Ани усети как се разгневява. Да не би да намекваше, че не е в състояние да се справи със задълженията си?

Мислено си заповяда да не се впряга. Сам просто проявяваше искрена загриженост към нея. Като мъж не можеше да си даде сметка, че една жена в този бизнес винаги се притеснява, да не би да я сметнат за некомпетентна.

— Ще се справя, Сам — увери го тя.

— Знам. Дотук се справяш отлично. Страшно се гордея със свършеното от теб.

Ани малко се отпусна.

— Благодаря.

— Но ти обещавам, че няма да допусна ти или който и да било друг да рискува живота си, заради някакъв строеж. Не ме е грижа колко пари ще ни донесе поръчката. Възнамерявам да си поговоря с

детективите, които поеха разследването. Ако според тях има и най-малката опасност за хората ми, ще оттегля временно всички.

— Но, Сам, графикът...

— Да върви по дяволите. До завършването на строежа остава съвсем малко. Няколко седмици няма да са фатални. Ако се наложи, ще замразя работата, докато трае разследването. Не ми се ходи повече на погребения, Ани... Особено на твоето.

На излизане от кабинета на Сам Ани се размина със Сид Канин, който се вмъкна вътре. Всъщност от деня, когато нахълта в кабинет ѝ и избухна по повод връзката на Матю Карлайл с проекта, Сид се държеше доста некоректно с нея.

Първоначално Ани го отдаде на раздразнението му и реши, че не си заслужава да се тревожи. А и убийството на Джузепе накара всичко останало да изглежда дребнаво.

Сега обаче не пропусна да забележи, че Сид се разкрещя още щом затвори вратата зад гърба си. Не различаваше ясно думите, а и не възнамеряваше да подслушва.

Докато крачеше по тесния коридор към своя кабинет, неволно дочу, че Сам също крещи.

След около час Дарси надникна при нея.

— Нови неприятности — обяви тя. — Сам уволни Сидни.

— Какво!

— Да. Очевидно му е наредил да напусне незабавно. Мрачният Сид вече не е сред нас.

— Заради какво?

— Сам мълчи по въпроса. Според мълвата двамата яко се скарали. Сид се развилнял, че не го интересува този град, тази работа, че ще зареже всичко и ще се върне да живее в Ню Йорк, както възнамерявал още преди две години.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

По средата на погребението на Джузепе Дарси се разплака и не спря да хълца. Някои я прегръщаха и търсеха думи да я успокоят, други бяха трогнати, но и изненадани от прекомерното ѝ вълнение около смъртта на работник, когото не познаваше чак толкова добре.

Дарси се чувстваше като измамница.

Знаеше и харесваше Джузепе, но тъгата ѝ, както си даваше сметка, не бе изцяло за него. Отчасти оплакваше себе си.

Всичко наоколо сякаш се сригваше. Не бе постигнала никакъв напредък по отношение на Сам. Той сякаш не желаше да подновят любовната си история. Никоя от тактиките ѝ не даваше резултат.

Междувременно освобождаването на Сид Канин разтърси всички в „Броуди Асошиътс“. Общо взето Дарси не съжаляваше особено за напускането на Сид, но не ѝ бе приятно да не знае защо е уволнен. Какво е направил или пропуснал да направи? Какво е казал? Ако Сам не е доволен от работата на Сидни, каква е гаранцията, че ще одобри нейната? Ако нещо не му хареса, няма ли да натири и нея?

Важното бе да си запази работата. А, по дяволите, беше преспала с шефа! Чудеше се как е рискувала.

Господи, какъв свят!

Влизайки в църквата с другите опечалени, Дарси прегърна Сам — същата приятелска, утешителна прегръдка, която си размени и с другите. Но Сам май я притисна по-плътно и я задържа по-дълго, отколкото беше нужно за случая.

Или само ѝ се стори така?

Виждаше, че и той е разстроен от убийството. На траурната церемония произнесе кратко слово и думите му за Джузепе бяха толкова топли и емоционални, че разплакаха повечето от присъстващите.

Слушаше го внимателно и се трогна от думите му. Гордееше се с него.

Но дяволите, продължаваше да го обича!

Сети се за блондинката. Дали се срещат още? Или я беше захвърлил, както постъпи с нея?

Дарси усети, че се ядосва.

Опита се да се убеди, че познава хората от типа на Сам — богати, изтънчени, неженени и неспособни да се обвържат с една-единствена жена. Беше четиридесетгодишен и никога не се беше женил. В Сан Франциско това можеше да означава, че е обратен, но тя знаеше, че случаят не е такъв. Чувала бе за безкрайния списък от жени, с които Сам е имал връзки.

Въпреки това нежеланието му да се обвързва романтично влизаше в противоречие с характерното му сърдечно и приятелско държане. Дали няма някаква психологическа бариера? Някаква дълбоко вкоренена неспособност да осъществи интимна връзка? Или просто се старае да разграничи личния от служебния си живот?

Сети се, че Сам с близък с Матю Карлайл. Видя ги да се здрависват сърдечно в църквата. Подобно на повечето мъже, макар и да не се виждаха много често, очевидно ги свързваше старо, изпитано приятелство.

Просто не желае ти да се навърташ наоколо, Дарси — прецени горчиво тя. — По дяволите! А ти защо го искаш? Защото е по-голямо предизвикателство от всичките ти предишни любовници ли? Ако беше така луд по тебе, както ти по него, колко щеше да продължи твоят интерес спрямо Сам?

Да не би да го искаш просто защото прилича на теб?

И ти се държиш към хората приятелски и дружелюбно. Но си прекалено предпазлива, стане ли въпрос да им се довериш. Разказваш на приятелите си фриволни, безсъдържателни неща, а не споделяш важните, личните. Ани вероятно си въобразява, че те познава. А така би се удивила, ако узнае какво всъщност мислиш.

Ще се изненада и отврати.

Дарси наблюдаваше как по централната пътека на църквата носят ковчега към катафалката отвън и за пръв път си даде сметка, че всъщност е благодарна за вманиачената си амбиция спрямо Сам. Ако концентрира цялата си енергия и мисъл към Сам Броуди, не се налага да мисли за смъртта на Джузепе Бриндеси. По-лесно ще си наложи да забрави, че изобщо е имало убийство... ще си представи, че Джузепе е още жив...

Приклекна и започна да се моли.

Ани се изненада да види Матю на погребението на Джузепе. Наоколо гъмжеше от журналисти, а тя предполагаше, че той не би желал да им се пречка след агресивните им въпроси по време на процеса.

Тя седеше сред множеството. Всички места наоколо бяха заети, — затова не беше сигурна дали я е забелязал. Настани се до Сам и двамата се впуснаха в оживен разговор. Ани се опита да привлече вниманието им, но не успя.

И Сидни дойде в църквата. Усмихна му се плахо, но той се направи, че не я забелязва. Лицето му беше сурово. По едно време отиде при детектив Катрин Съливан, застанала безстрастно зад последните редове, откъдето наблюдаваше всички, дошли да изкажат съболезнованията си.

Траурната церемония свърши. Матю се сбогува със Сам и дойде при Ани.

— Здравей — поздрави той.

— Здравей.

— На идване те зърнах, че си с твои колеги. Ще си тръгнеш ли с мен?

— Да. — Доловила изненадата му, тя се усмихна. — Мислеше, че ще откажа, нали?

— Ани, когато става въпрос за теб, предварително никога не знам какво да мисля.

Измъкнаха се през страничен вход, за да избегнат тълпата журналисти. Лимузина чакаше Матю до колата, която щеше да отведе близките на покойника. Наоколо гъмжеше и от полицаи. Очакваха единствения член на семейството, който така и не се появи. Въпреки усилените действия на властите, Вико все още не беше открит.

— Не се прикриваш добре — отбеляза тя, докато шофьорът ѝ отваряше вратата.

— На погребение няма по-добро прикритие от още един черен автомобил. Ще отидем ли до гробището?

Тя поклати глава.

— Едва ли ще понеса напрежението. Всъщност бих искала... Не знам... Дали да не се повозим малко?

— Звучи ми приемливо — възкликна той и даде нареждания на шофьора.

Настанена удобно на седалката така близо до Матю, Ани си помисли: „Глупаво е да се преструваме, че помежду ни няма нищо.“

Прегърна я. Тя не се дръпна и той я привлече към себе си; Ани склони глава на рамото му.

Лимузината беше оборудвана с дек и той пусна Реквием от Моцарт. Дватамата се отпуснаха назад, за да се насладят на музиката.

Ани обожаваше Моцарт, а на погребението на Чарли звучеше главно Реквием. Това толкова красиво и трагично, макар и незавършено от автора си произведение — винаги я разплакваше. Слушаше го за пръв път след погребението на Чарли и спомените изплуваха. Матю я притегли още по-близо към себе си. Ани зарови лице в рамото му и заплака.

Той я притискаше нежно и галеше косите ѝ. През риданията си тя се опита да му обясни защо музиката я разстройва, а той се извини за избора си.

— Да я спра ли? — попита Матю, но тя поклати глава. Изпитваше необходимост да я чуе докрай.

Музиката свърши и в настъпилата тишина Ани осъзна как съзнанието ѝ вече е напълно избистрено. Чарли го няма и тази част от живота ѝ не съществува повече. Трябва да продължи напред. Животът е толкова кратък, доказа го и смъртта на Джузепе.

— Знам, че моментът не е най-подходящ да повдигам този въпрос — започна Матю бавно, — но трябва да ти призная, Ани, че те желая.

Не му отговори. Какво можеше да каже? „И аз копнея да съм с теб? Мисля за теб всяка сутрин, щом се събудя, а вечер се приспивам отново с твоя образ.“

Беше наистина така.

„Тогава — защо не? — попита се тя. — По дяволите! Защо не?“

— Струва ми се не съм готова още — чу тя собствения си глас.

Хвана брадичката ѝ и извърна лицето ѝ, за да я погледне в очите.

— Какво ти е нужно, Ани? Време? Съблазняване? Търпение от моя страна? Или малко романтичка агресивност?

— Усмихна се и добави: — Подскажи ми.

Тя също се усмихна.

— Отлично се справяш, повярвай ми. Харесвам те, Матю. Много повече отколкото очаквах.

— Но...?

— Но преминах през сериозни житейски премеждия и си давам сметка, че още не съм излязла напълно от тунела. Когато загубих Чарли... — Направи безпомощен жест с ръце. — Невъзможно ми е да изкажа някои неща. Вкопчих се във „Фабрикейшънс“ заради сигурността, която ми даваше и защото бе нещо създадено заедно със съпруга ми. Искахме да имаме дете, но не успяхме. „Фабрикейшънс“ беше нашата рожба и когато загубих фирмата, изпитах чувството, че за мен животът няма повече смисъл. — Той поклати глава, а тя докосна ръката му. — После дойде предложението от „Броуди Асошиътс“ и ми възвърна професионалното самочувствие. Поне това успях да придобия отново. И в момента разполагам само с него. Не искам да го проиграя. Моментът е тежък за компанията, защото възникнаха проблеми. Изкушавам се да не мисля за тях, но не успявам. Някой е извършил убийство в моята катедрала и не разбирам как или защо, но докато не се изясни... — гласът ѝ затихна.

— Добре — обади се Матю. — Изслушах те, повярвай ми, разбирам те напълно.

Поседяха смълчани. Единственият шум бе от гумите на лимузината върху гладкия асфалт.

— По този повод, Ани, има нещо, за което трябва да помислиш — подхвана той.

Погледна го в очите. Сега те бяха много сериозни.

— Ченгетата все още не са ме търсили във връзка с убийството, но и това ще стане. Точно както направиха при смъртта на Франческа.

Ани премигна.

— Защо?

— Защото ще открият, ако вече не са го направили, мои отпечатъци по цялото скеле, от което падна Джузепе.

Тя и Матю на строежа... Той се среща с работниците и се здрависва... Тя подвижна нещо на Джузепе... Матю се готви да се изкачи по скелето... Вместо това Джузепе се спуска и двамата разговарят...

— Няма от какво да се притесняваш — подхвана тя бързо. — Всички знаеха за какво си там. Има свидетели...

— Ще настояват, че съм се върнал по-късно. Имат предвид, че с моя опит на убиец знам, колко е предвидливо да оставиш следи на място, за което можеш да дадеш правдоподобно обяснение за уликите.

— Но дори и да е така, това беше първата ти среща с Джузепе. Нямах мотив да го убиеш. Независимо дали има твои отпечатьци или не, защо полицията ще се насочва към теб?

Той бавно поклати глава.

— Представа нямам, Ани, но инстинктът ми подсказва, че тези типове няма да подминат и най-малкия повод да ме злепоставят. Наречи го параноя на несправедливо обвинен човек.

Вероятно имаше право, помисли си тя. За него убийството е кошмар, безкраен кошмар.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След погребението Ани запали камината и двете с Дарси седнаха в хола. Танцът на огъня ѝ действаше успокоително и при случай тя винаги палеше камината, независимо дали беше зима или лято. Времето в Сан Франциско рядко е прекалено горещо, за да я възпре, а тази вечер бе особено хладна.

Независимо от огъня обаче Ани трепереше. Двете хапваха от ястията, взети от любимия им японски ресторант и приятелката ѝ точно споделяше най-новата си теория кой може да е убиецът на Джузепе.

— Матю Карлайл — обяви Дарси.

— Моля те, престани. И не забравяй, че напоследък излизам с него!

— Да, а не би трябвало. Мислих по въпроса. Нещата са свързани. Франческа Карлайл докара Джузепе и работниците му на строежа, ако си спомняш тя ни свърза с тях. Познаваше добре Джузепе, а и той нея. — Лапна парче змиорка и го прокара с глътка саке. — Джузепе е напуснал страната няколко дни преди убийството ѝ. Да погледнем хронологията. По времето на смъртта на Франческа, Джузепе заминава за Италия и дълго отсъства там. Няма го по време на разследването, не присъства и на процеса. Дълбоко се съмнявам дали въобще е бил разпитван от полицията. А ако е знаел нещо, което не е успял да съобщи? Нещо, което ще уличи съпруга на Франческа като виновник?

— Какво нещо например?

Дарси сви рамене.

— Не знам. Може да е станал неволен свидетел на убийството. Изплашил се е... Така ще се обясни внезапното му заминаване.

— Дарси, той не е напуснал страната неочаквано. Имал е поръчка за църква във Верона.

— А ако е тръгнал по-рано? Откъде да знаем кога точно е трябвало да започне работа в Италия? Със сигурност знам обаче, че

изчезна около деня, когато Франческа умря. Може да е заминал дори същия ден.

— Това пък откъде го измисли? — изненада се Ани.

— Той го спомена. Заяви, че историята била раздухана от пресата, всички италиански вестници и телевизията я съобщили. Чул я още при кацането си в Италия.

Ани сви рамене. Джузепе не бе споменавал подобно нещо пред нея.

— Ани, Джузепе може да е бил тайнственият ѝ любовник. Сам и аз си говорихме за това днес, след погребението. Помисли. Джузепе беше привлекателен. Защо да не е имал нещо общо с Франческа. После побягва от страх да не би Карлайл да убие и него...

— Стига, Дарси...

— Не, слушай. Джузепе побягва и отсъства повече от година. Междувременно Матю е арестуван и изправен пред съда по обвинение в убийство. Тогава Джузепе вероятно преценява, че е безопасно да се върне. Пристига, но Карлайл е оправдан. Нещо повече — избран е да оглави комитета за изграждане на катедралата. Затова лично посещава обекта и там се среща с Джузепе. Карлайл знае, че Джузепе представлява заплаха за него. Разминало му се е, но Джузепе е в състояние да промени това положение. Трябва да го убие, за да му затвори устата завинаги и то бързо. Не си е давал сметка, че Джузепе се е завърнал в страната, но когато узнава, съобразява, че трябва да действа незабавно. И го прави още на следващия ден. Помисли: Карлайл среща Джузепе и след по-малко от двадесет и четири часа Джузепе е мъртъв.

Ани отново поклати глава.

— Забравяш обаче закона. Дори да се появи очевидец и да заяви, че е видял как Матю убива съпругата си, щатските власти не могат да го съдят повторно за това.

— Не, но очевидецът може да се разприказва пред пресата и да възбуди общественото любопитство. Не забравяй отчаяния стремеж на Карлайл да възвърне репутацията си, за да продължи да движи успешно деловите си проекти. В сметките му не влиза да се появи такъв свидетел.

А след като веднъж ти се е разминало с убийство, вероятно втория път...

— Твоето все пак е само теория — сръза я Ани суховато. — Не е по-чудата от другите, които съм чула.

Дарси я погледна, сякаш се готвеше да възрази, но се ухили и продължи:

— Както и да е, но ми е странно как основните фигури, свързани с убийството на Франческа Карлайл отново са главни действащи лица и в този случай. Включително и Матю Карлайл. — Отново отпи от сакето. — От друга страна може да се предположи, че убийството го е извършила Барбара Рей. Понякога се държи доста тайнствено.

Ани забели очи.

— Може и аз да съм го извършила, Дарси. Или дори — ти!

Дарси за малко да се задави.

— Май е най-добре да престанем да гадаем и да оставим полицията да изясни случилото се.

Тази нощ Ани не успя да заспи.

Мислеше за нещо подхвърлено от Матю в Лондон, което така и не забрави. Разговаряха за работата му и той спомена за битка с друга софтуерна компания заради някакъв продукт.

— По същество те наеха двама от най-добрите ни програмисти и по този начин откраднаха архитектурата ни — обясняваше той. — Беше неетично и щеше да ни забави с около девет месеца. Огромен срок в нашия бизнес. Не можех да го отмина. Не забравям и не прощавам. Рано или късно изравнявам резултата.

Останалата част от разказа му обясняваше как е накарал хората си да работят на пълни обороти и извънредно и накрая сътворили продукт, по-съвършен от откраднатия, но не това остана запечатано в главата на Ани. Не забравям, и не прощавам. Рано или късно изравнявам резултата.

Франческа, неговата съпруга, му е била невярна. Това, само по себе си, вероятно не е било кой знае какъв грях, като се има предвид, че Матю в Лондон почти се отклони от дадения брачен обет. Но дори и да е имало други подобни случаи, той очевидно е спазвал дискретност, защото Ани не беше чувала слухове за негови любовни авантюри. Публично никога не бе унизявал съпругата си, така както тя го унизи през онази нощ.

Ани си припомни държането на Франческа тогава — пияна, подигравателно-присмехулно настроена към онова, което за нея бе псевдо брак. Матю спомена, че не за пръв път Франческа се държи така. Но съвсем не означаваше, че му е лесно да преглътне подобно поведение. От съвместната им работа по строежа на катедралата, Ани знаеше, че Франческа не е лесен характер. На няколко пъти дори на нея ѝ бе идвало да я зашлеви. Карлайл, колкото и да се владееше, бе мъж с дълбоки и страстни чувства. Да не би най-сетне да не е издържал и да я е убил?

„Иронията е, че понякога наистина се замислях как мога да я убия.“

Това също бяха думи на Матю. Беше признал, че му е минавала мисълта да убие съпругата си.

„Никога ли не ти е хрумвало да премахнеш от света някого, когото мразиш? Или на когото си сърдита, или го ревнуваш? Който заслужава наказание за извършено зло, но все успява да се отърве?“

Онази вечер, която прекараха в грозния му дом, обяснението на Матю за случилото се, вечерта преди смъртта на съпругата му, звучеше честно и убедително. Ани бе склонна да му вярва. Но не го познаваше достатъчно добре, за да надникне в тъмните ъгълчета на душата му.

Всеки е способен да извърши убийство, мина ѝ през ума, ако е принуден от обстоятелствата.

Защо Матю Карлайл да е изключение?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ани откри бележката под чистачката на колата си.

Повечето дни от седмицата присъстваше на конференция по вътрешен дизайн и потъна в проучване на материалите. В широката изложбена зала се нагледа на всичко — от вентилационни тръби до тъкани и платове. Посети няколко семинара и обядва или вечеря с потенциални клиенти.

Паркира на няколко преки от изложбения център. Ако пристигнеше рано, обикновено намираще място. Последния ден от конференцията, когато се върна на паркинга, видя големия квадратен лист, втъкнат под чистачката от страната на шофьора. Помисли го за реклама, преди да забележи, че е изписан на ръка.

Ани се изплаши. Да не би да се окаже поредното заплашително писмо? Преследваха ли я?

Грабна хартията, настани се в колата и затвори вратата. Включи двигателя и запали лампичката. Бележката гласеше: „Довечера в 8 часа. При кулата Койт“. Подпис липсваше, но изписано с друг почерк отдолу бе добавено: „МОЛЯ ВИ ЕЛАТЕ. П.“

Изпита облекчение. Бележката не приличаше да е дело на автора на заплашителните писма. „П“-то, предположи тя, означава Паулина.

Погледна часовника си. Беше осем и половина, а за да прекоси града и да пристигне на посоченото място щяха да са й нужни поне десет минути. Дали Паулина ще я изчака толкова дълго? Вико ще бъде ли с нея?

Ани плати на пазача и напусна паркинга. Подкара през града, като се чудеше в какво се забърква.

Мястото не бе особено усамотено, констатира Ани, докато шофираше по лъкатушния път, през деня задръстен обикновено от туристи. Дори по това време на деня имаше движение. Високата, близо шестдесет и пет метра кула Койт, представляваше една от забележителностите на Сан Франциско. Назована по името на известен

филантроп, тя представляваше паметник на смелите огнеборци, сражавали се със стихията, пламнала при земетресението през 1906.

От мястото се откриваше шеметна гледка към Сан Франциско. На фона на кадифената тъмнина в ясна нощ, светлините на града проблясваха като стотици скъпоценни камъни. Тази вечер обаче бе облачно и видимостта — ограничена.

Ани паркира в подножието на кулата и се огледа. Не забеляза никого. Излезе от колата и се облегна на вратата. Почти веднага чу стъпки зад гърба си. Видя към нея да идва младо момиче в джинси, свободна селска риза и маратонки. Независимо от крехкото тяло, около кръста се забелязваше наедряване. Състоянието ѝ започваше да личи.

Ани потисна импулса си да прегърне Паулина. Не искаше да я подплаши.

— Добре ли си? — попита тя. — Никой не знае къде си и това ни тревожи.

Момичето кимна. Хвърли поглед през рамо към очукан шевролет в далечния край на паркинга. Дали Вико не се криеше вътре?

— Къде е той, Паулина?

Момичето нервно потри ръце.

— Кой?

— Виж, хайде да не си играем повече. Тук съм, за да опитам да ти помогна, но трябва да си честна с мен.

Момичето бавно кимна, преди да пророни:

— Не знаем какво да правим. — Очите ѝ шареха неспокойно. — Той е много разстроен. Разбирате ли, Джузепе го е отгледал. Бил му е като баща. Истинският му баща починал, когато Вико бил още дете.

— Съжалявам да го чуя.

— А сега е и ядосан. Яд го е, че трябва да се крие, вместо да предприеме нещо да си отмъсти.

— За какво да си отмъсти?

— За убийството, разбира се! Твърди, че е негов дълг да убие човека, затрил вуйчо му.

— Паулина, полицията смята, че той го е направил!

— Това е лъжа!

Главата на Ани гъмжеше от противоречиви мисли. На всичко отгоре ѝ беше студено. Прочутите мъгли на Сан Франциско се стелеха откъм залива и влажният хладен въздух обвиваше и двете.

— Да влезем в колата ми на топло — предложи тя. — Как се чувстваш, Паулина? Грижиш ли се за себе си и за бебето?

Момичето кимна.

— Вече съм добре. Отначало повръщах, но сега се оправих. Не се тревожа за себе си.

— И така, къде е Вико? — попита Ани повторно.

Бяха се настанили на предната седалка и плътно затвориха прозорците.

Паулина избягваше да срещне погледа ѝ.

— Не ми разрешава да кажа къде е, но е в безопасност.

— И ти ли си при него? Или баща ти разреши да се върнеш вкъщи?

Отпусна отчаяно глава и пророни:

— Разреши ми. Мама успяла да го убеди. Но не се задържам много там. Вико се нуждае от мен.

— Паулина, даваш ли си сметка, че полицията го търси? Той трябва да се предаде. Ако е невинен, името му ще остане неопетнено.

Докато изричаше думите, се замисли за Матю — богат и уважаван бизнесмен и все пак го обвиниха в убийство. Какви шансове има вечно забърканият в някакви каши хлапак като Вико?

— Не може да се предаде! — възрази момичето разпалено. — Не желае да умре като вуйчо си!

— А как е умрял вуйчо му? Паулина, моля те. Ти знаеш как се е случило, нали?

Девојката поклати енергично глава, изглеждаше паникьосана.

— Не мога да ви кажа нищо. Вико поиска да ви намеря, но не в службата. Затова сутринта ви проследих и оставих бележката. Но той настоява лично да поговори с вас.

Ани кимна. Беше приемливо за нея.

— Но първо трябва да ми обещаете, че няма да ни предадете. Вико твърди, че животът му ще бъде застрашен, ако някой разбере какво знае.

Ани премисли доколко познава Вико. От няколкото им срещи остана с впечатлението за напрегнат млад човек. Ясно виждаше тъмните му кафяви очи, които сякаш те пронизваха. А Паулина беше същински ангел с деликатната си кожа, леко осеяна с лунички. Нещо

ефирно се излъчваше от нея и Ани разбираше защо двамата се привличаха така силно.

— С удоволствие ще поговоря с него — успокои тя момичето. — И кълна ти се, никому няма да кажа къде се крие. Но имай предвид, че ако Вико знае нещо за убийството, в един момент ще се наложи да го съобщи на полицията. И ако, не дай си Боже, е виновен за смъртта на вуйчо си, тогава, съжалявам, но ще трябва да си понесе отговорността.

Паулина поклати глава, очевидно изплашена от перспективата да обясни това на Вико.

— Няма да разговаря с полицията. Не желае. Трябва някак да направите така, че полицията да не се намесва. Ще успеете ли?

— Не мисля — призна Ани. — Работя за инженерна фирма. Нямам никакво влияние върху полицията.

Раздразнена, Паулина понечи да излезе от колата. Ани протегна ръка да я задържи.

— Почакай, моля те. Искам да съм откровена с теб, но това не означава, че няма да положа усилия да помогна и на двамата ви. Паулина, ти си била в катедралата, когато Джузепе е загинал, нали? Знаеш ли кой е убиецът?

Момичето прехапа устни и извърна очи.

— Не. Но Вико знае. Сега трябва да си вървя. Моля ви, не ме задържайте — почти простена тя и се измъкна навън.

— По дяволите! — Ани отвори вратата и се провикна:

— Паулина, изслушай ме.

Опасяваше се, че изчезне ли сега, без да ѝ съобщи къде се крие Вико, никога повече няма да я намери.

Паулина потъна в сгъстяващата се мъгла. И все пак Ани различи, макар и неясно, шевролета в края на паркинга. Вероятно момчето беше вътре...

След броени мигове колата потегли с рев и полетя на зигзаг, но профучавайки край Ани, тя различи вътре две фигури. Едната беше на тъмнокос мъж.

Ани се втурна към колата си. Не беше в състояние да обясни защо реши да действа по този начин. Вероятно самата нощ я подтикваше — тъмна, мокра и тайнствена. В такива нощи се случват странни неща. Насили се да си внуши, че не е нейна работа. Най-добре бе да забрави всичко и да остави полицията да открие Вико — ала не

успя. Трябва да разбере какво знае Вико. Ако Паулина казва истината, той е видял убиец.

Няма начин да спечелят голяма преднина по лъкатушния път надолу от кулата Койт. Божичко, все пак колко бързо кара!

Прекалено бързо, всъщност! „Не бива да ги губя от очи. Той има някъде скривалище и ако не го изпусна, ще ме отведе там.“

Съсредоточена върху преследването, Ани не забеляза, че друга кола от паркинга пое след нея. Докато Ани преследваше Вико, след нея се носеше тъмна затворена кола.

Мъглата се вдигна изведнъж, но подобрената видимост само насърчи Вико да кара още по-бързо. В един момент Ани си даде сметка, че не може да се надбягва с дръзкия шофьор. Вико предприемаше рискове със старата кола, които Ани не би помислила да направи. Ужасяваше се при мисълта за състоянието на спътничката му. Не е ли по-добре да се откаже?

По този начин лудата глава Вико или щеше да катастрофира, или да сгази някой пешеходец, или да привлече вниманието на полицията, която така старателно избягваше.

Нарочно поизостана. Нека решат, че са се отървали от нея. Може пък да намалят скоростта. Тогава ще ги догони. А ако не успее, не е изключено Паулина да събере смелост и отново да я потърси. Двамата с Вико няма да се крият до края на живота си, я.

Минаваха през квартал с обширни и красиви къщи, повечето с изглед към залива. Тук живееха едни от най-богатите хора в града. И Матю живее някъде тук, сети се тя.

Когато му гостува, дойде от другата страна. Къщата му трябва да е на две или три преки оттук...

По дяволите, изплъзнаха ѝ се! Стигна до кръстопът. Нямаше представа накъде да продължи.

Зави наслука наляво и даде газ. На следващото кръстовище пак зави наляво и зърна пред себе си стопове, които ѝ заприличаха на онези на шевролета.

Сега се движеха по-бавно. Караха надолу към залива по стръмна улица. Ани позволи разстоянието помежду им да се увеличи. Стоповете пред нея светеха ярко. Тя намали скоростта още повече. Видя колата да свива внезапно по алеята пред една къща и да изчезва — вероятно влезе в гараж.

Объркана, Ани спря. Вече не беше сигурна, че е следила колата на Вико. А ако беше той, кого все пак познаваше в този тежкарски квартал?

Заоглежда се за паркиране — вечен проблем в Сан Франциско. Местата по улиците бяха почти винаги запазени за собствениците. Автомобили имаше навсякъде — до тротоарите, по алеите.

Неочаквано проблясване на стопове отпред ѝ подсказа, че някой вероятно потегля. Натисна газта и усети как адреналинът ѝ се покачва, все едно е дебнещ ловец. „Да! Свободно място.“

Ани приближи към излизащата кола и изчака, като остави мигача включен. Паркира на оскъдното място, измъкна се от купето и заключи.

Тръгна по улицата. В подножието на хълма просветваше огледално гладката повърхност на залива.

Оглеждаше се за къща с не много дълга алея, която евентуално отвежда към гараж. Имаше няколко такива, но в тъмнината трудно преценяваше разстоянията. Все ѝ се струваше, че не точно там Вико — ако изобщо беше той — сви от пътя. Видя няколко паркирани коли по алеите, но от стария шевролет нямаше и следа. Дали вместо Вико не бе проследила някой от обитателите на квартала?

Слава Богу, че не си изкарваше прехраната като частен детектив.

Ани така и не разбра какво точно я накара да застане нащрек. Кварталът общо взето минаваше за безопасен и тя се движеше много по-спокойно, отколкото в други части на града. Но както стоеше озадачена и се чудеше какво да предприеме, усети тръпки да пробягват по гърба ѝ. Извърна се и видя затворена тъмна кола. Автомобилът ускори ход и се насочи право към нея.

Улицата беше тясна. Ани понечи да се дръпне, но плътно паркираните една до друга коли ѝ попречиха да се качи на тротоара. А и не разполагаше с време! Тъмната кола се приближаваше стремглаво...

Ани се хвърли към препятствието, изпречило се отпред ѝ — стар фолксваген. По някакво чудо прескочи предния капак в момента, когато тъмната кола префуча през мястото, къде бе допреди части от секундата. От инерцията на скока се строполи върху тротоара. Не успя да я уцели, но ако се върне?

Препъна се, докато се надигаше. При падането удари бедрото си. Почувства болка. Тъмната затворена кола беше стигнала до края на улицата. Сега завиваше обратно към нея. Отново щеше да се опита да я удари! Ами ако излезе и продължи преследването пеша?

Задъхана, Ани се втурна по тунела между две големи къщи.

Целят бе окичен с многобройни сандъчета за цветя. Ани позабави крачка и започна да се успокоява. Тунелът е прекалено тесен, за да мине кола. Но нищо не пречи на шофьора да я последва пеша...

Някой се опитваше да я убие.

Или да я подплаши.

По дяволите! Кой? Вико ли? Ако е завил някъде, за да ѝ изскочи в гръб? Или беше друг? Може някой да я е проследил, докато тя караше след Вико. Ами ако е онзи лудият, дето ѝ пише писмата?

„Тук почива в мир Ани Джеферсън, дизайнерка на църковни интериори. Смазана...

Ще видим тази работа“ — закани се мислено тя. Сега действаше инстинктивно и по памет, както в онези далечни дни, когато живееше из улиците и оцеляваше благодарение на крадливите си бързи пръсти и съобразителност.

„Това не знаят за мен. Смятат ме за загубена дизайнерка, готова да припадне при първите признаци на насилие. Представа нямат кой е насреща им.“

Кой ли е човекът в тъмната кола?

Приятел на Паулина и Вико?

Или техен враг?

Човекът, който праща анонимните писма?

Или убиецът на Джузепе?

Ани изтича до края на тунела и предпазливо се огледа, преди да излезе на улицата. Приличаше доста на предишната — от двете страни спретнати редици луксозни къщи и плътно паркирани автомобили. Не забеляза обаче колата, която се опита да я премаже преди малко.

— По дяволите — промърмори тя.

От ляво, в края на по-голяма от околните градини, видя няколко дървета. Спря и се взря изпитателно. Сториха ѝ се познати. Намираше се до дома на Матю Карлайл.

Построена на върха на хълма, къщата му се падаше малко над нея. От южната ѝ страна се издигаше висока метър и половина ограда,

а точно пред нея започваха тухлени стълби през градината към сградата.

Ани внезапно усети остра болка в бедрото. Вероятно се е наранила повече отколкото си даваше сметка.

Матю ще ѝ помогне. Да, щеше да го направи.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ани куцукаше нагоре по стълбите към къщата на Мат, когато забеляза фаровете на бавно приближаваща се по улицата кола. Твърде напрегната, тя се скри зад едно дърво и изчака автомобила да отmine.

Дочу слаб стържещ звук от края на алеята към дома на Карлайл. Съобрази, че е от отварянето на металната порта. Колата зави от улицата и пое по стръмната алея към къщата. Очевидно не си е бил вкъщи, но сега, слава Богу, се прибира.

Канеше се да се покаже и да му махне, но нещо във фаровете привлече вниманието ѝ. Вярно — фарове като фарове, всички си приличат, нищо забележително. Но странно защо тези ѝ се сториха съвсем като на автомобила, който се опита да я прегази.

Не се показа от скривалището си.

Проследи подминаването на колата. Дочу нов стържещ звук — отваряше се вратата на гаража — вероятно механизмът се задействаше дистанционно. Различи осветения от градинските фенери профил на Матю, докато вкарваше колата в гаража.

Тъмна кола, нов модел с две врати. Не беше сигурна в марката, но можеше да се закълне, че прилича на автомобила, който току-що я бе нападнал.

„Не забравям и не прощавам. Рано или късно изравнявам резултата.“

Приведена, Ани се затича да прекоси обратно малката квадратна морава пред стълбите. Имаше чувството, че е съвсем уязвима и всеки момент ще я подгонят. Нямаше представа какво става, ала сега не беше нито подходящият момент, нито подходящото място за размисли.

В крайна сметка дали Матю е убиец?

Той ли се опита да я убие току-що?

Сърцето ѝ отхвърляше подобно предположение, ала разумът ѝ го подхранваше с противоречиви доказателства — изречени от него думи, приказки на други хора за него. Дали може да му има доверие?

Всъщност, познава ли го? Ами ако всичко, което ѝ разказа за себе си, е лъжа?

Улиците вече трябва да са безопасни. Нали той и колата му се прибраха? Ще се върне на пътя и ще потърси телефон или ще потропа на нечия врата, или просто ще се разпиши силно — все някой ще се принуди да извика полиция. Именно така трябваше да постъпи още в самото начало — да се различи. Стига с тези глупости да се прави на смела, да се контролира!

Мъглата се бе спуснала отново. За миг застана объркана в малката градина. Не знаеше със сигурност къде е стълбището. Стъпалата, припомни си тя, са хлъзгави. Не бива да тича или да бърза — може да падне и ще се наложи да остане тук. Той не знае, че тя е до дома му. Поне за тази вечер очевидно се беше отказал.

Тъкмо Ани откри стълбището и чу ръмжене, превръщащо се в силен лай. Явно е пуснал кучетата навън. Свирепите звуци рязко замлъкнаха. Последва злокобна тишина. През ума ѝ мина случайно прочетен пасаж: „Куче, което се готви да напада, не издава звук...“

Напрегната и напълно объркана кой е добър и кой — лош, Ани направи най-неподходящото — затича се.

Знаеше, че не е по-бърза от нападащите кучета, но на няколко метра съзря дебело, яко дърво с ниски разперени клони. Разчиташе да успее да се метне на тях, но се препъна и падна точно когато вече хващаше един от клоните. Удряйки глава в дънера, неволно извика. Усети раздвижването в храстите зад себе си и разбра, че кучетата са съвсем наблизко.

Дланите ѝ се изпотиха, но си наложи да се надигне. Вкопчи се в клона над главата си и с мощно придърпване се повдигна нагоре в момента, когато кучетата изскочиха от храстите. Сърцето ѝ биеше лудо. Сграбчи следващия клон, изкачи се малко нагоре, после още малко. Неволно прегърна ствола, докато двете огромни, излезли от ада — поне така ѝ се струваше в мъглата — псета, лаеха и подскачаха в основата на дървото.

Очевидно няма да успее да се измъкне тихичко.

Минаха няколко дълги минути преди да го чуе, че пристига. Първо я заслепи лъч от мощен фенер, после се разнесе познатият ѝ гърлен глас. Говореше на кучетата, които с очевидна неохота се отдръпнаха от дървото.

— Хайде, слизай — разпореди глас, свикнал да му се подчиняват.

— Кучетата...

— Вече не са опасни. — Той стоеше до основата на дървото и гледаше нагоре. — Хайде, скачай!

Ани се препъна при приземяването и се просна в краката му. Беше обут с маратонки, забеляза тя. Черни маратонки.

Носеше джинси. Милиардер в джинси. „Какви абсурдни неща — помисли си тя. — Забелязва човек, когато е изплашен до смърт.“

Погледна нагоре към него, премигна от светлината и усети как ужасът ѝ се превръща в унижение. „Каква ли гледка представлява с разчорлени коси, разкъсани дрехи, разтреперана от вълнение и страх...“

Той издаде някакъв звук. Очевидно я разпозна. Дали беше искрен или се преструваше? Дори той да е шофирал тъмната кола, изненадата му да я завари тук е естествена. Едва ли е очаквал подобно нещо.

Светлината се отмести от очите ѝ и се плъзна по тялото ѝ. Тя отново видя високия му силует, очертан на фона на нощното небе. Държеше двете кучета на къси каишки. Те дишаха учестено и очевидно с удоволствие биха я разкъсали.

— Ани?

Звучеше доста озадачен. Нищо чудно! Ако преди малко той се опитваше да я премаже, вероятно се е проклинал, че я е изпуснал, а сега тя му се явява на тепсия.

Забеляза пистолет в ръката му. Господи! Сърцето ѝ подскочи от страх. Така въоръжен, той съвсем не прилича на заможен изтънчен бизнесмен.

Докато се гледаха невярващо един друг, небесата сякаш се разцепиха и рукна дъжд като из ведро. Пороят напласти косите на Ани по главата ѝ и тя неволно обгърна треперещото си тяло с ръце, макар всеки момент да очакваше удара, който щеше да сложи край на живота ѝ.

— Господи! — възкликна той. — Какво става? Взех те за крадец. Имаш късмет, че не те застрелях.

Наведе се и ѝ помогна да се изправи. Тя залитна, краката не я държаха. Изведнъж се почувства напълно изтощена, нямаше сили да

напрани каквото ѝ да било, за да се защити.

Матю отново я освети с фенера.

— По дяволите — изруга той тихичко. — Пострадала си.

Ани се наведе и забеляза кръв по коляното си.

— Най-вероятно е само драскотина — прошепна тя. Пусна усмирените кучета, натика пистолета в джоба и я хвана за ръка.

— Ела с мен.

Повлече я след себе си по стълбите. Ани направи немощен опит да се освободи, но той я държеше здраво. Препъна се повторно. Матю спря, извърна се и я взе на ръце. Прекоси задната градина и се запъти към огромната къща.

Дъждът ги обливаше, кънтяха гръмотевици, проблясваха светкавици. Ани имаше чувството, че се намира в нереален свят. Мислите ѝ бяха объркани, но сетивата — изострени. Долавяше шумоленето на листата, въздишките на цветята, чиито стебълца се огъваха от вятъра. Уханието на треви и растения се примесваше с лъхащата на мъжественост миризма на Матю.

Той я носеше в обятията си и това му костваше известно усилие — долавяше го по дишането му. Преди малко почти не я уби. А сега я отнася в огромната си къща, където зад дебелите стени на мрачните стаи може да направи всичко с нея. Няма да успее да му попречи, така както не е в състояние да спре бурята.

Затвори очи и отпусна глава на рамото му. Долавяше леко учестените удари на сърцето му. Напомниха ѝ за един друг ден — двамата са в Лондон, вали, той я прегръща. Ръцете му проникват под дрехите и докосват горещата ѝ, жадуваща за него плът.

Трябва да съм се побъркала, реши Ани, защото неизвестно по каква причина изобщо не изпитваше страх.

Матю Карлайл нямаше представа, защо завари Ани Джеферсън да броди из имението му. Просто поредната мистерия сред толкова други. За него нямаше значение. Важното беше, че сега е тук.

Беше негова.

Ани бе измокрена до кости, но той имаше чувството, че носи перце в ръцете си. Знаеше, че заради лудостта му в момента, утре ще го болят мускулите. Но това нямаше знамение. Болката го бе съпътствала толкова години, станеше ли въпрос за Ани.

Но нямаше да продължи повече. Преследването трая прекалено дълго. Тази нощ ще се сложи край. Веднъж завинаги ще уреди нещата помежду им.

Стигна до полуотворената входна врата и я бутна с рамо. Кучетата — все още възбудени и не съвсем наясно какво става — го последваха. Затвори вратата с ритник. Усети как жената в ръцете му потреперва и осъзна, че е не по-малко обърквана от него.

И това нямаше значение. Объркването скоро щеше да се разсее. Имаше само един начин и той трябваше да прибегне към него отдавна.

Отнесе я през тъмната кухня, коридора, трапезарията, хола и нагоре по стълбището към втория етаж. Вече дишаше по-тежко. Ръцете и гърбът му изтръпнаха от напрежението. Макар и далеч по-дребна от него, не беше чак толкова малка. Прецени, че тежи около петдесет и пет килограма.

Отнесе я направо в спалнята си, затвори вратата с лакът, прекоси обширното помещение и я положи нежно в средата на огромното легло.

За момент тя остана неподвижна, без да отваря очи. Явно се опитваше да осъзнае какво става и къде се намира. Цялата бе напрегната и стегната, но красива. Под прилепналите от дъжда дрехи се очертаваха леко изпъкналите ѝ гърди, плоския корем, закръглените бедра. Имаше дълги, добре оформени крака и деликатни китки. Мокрите ѝ руси коси изглеждаха по-тъмни от обикновено. Разрошени кичури бяха полепнали по бузите и раменете ѝ. Изглеждаше безпомощна и уязвима. А той искаше да я утеши и успокои. Ала надделяваше желанието му да я вземе, да я обладае, да я направи своя.

Приближи лицето си до нейното. Тя се готвеше да се извърне, но той я улови за брадичката и ѝ попречи.

Докато устните му докосваха нейните той прошепна:

— Ани, ще сваля мокрите ти дрехи. После ще се съблека. И ще те любя. Тук и сега, докато бурята вилнее навън.

Тя отвори очи. Изразът им бе полузашеметен, полудив — като на горско животно, попаднало в капан.

Но той не откъсна очи от нея и постепенно тя се успокои. Тялото ѝ се отпусна.

— Защо? — прошепна тя.

— Защото не издържам повече.

Тя кимна. Сега очите и излъчваха мечтание и тайнственост — вечната жена, която той и за милиони години не би разгадал.

— Добре — изрече тя. — Само толкова: „Добре“. Е, не бе кой знае колко ентусиазирана покана, но все пак е някакво начало.

Ани вече не се страхуваше.

„Не беше неговата кола — убеждаваше се тя. — А и навън е тъмно. В тъмнината всички коли си приличат. Няма начин да е била неговата кола.“

Друга част от съзнанието ѝ нашепваше: „Не ме интересува дали е била неговата кола. Няма значение какво щеше да се случи, защото в момента се случва нещо много по-мощно.“

Той я разсъбличаше малко грубовато, но се справяше. Опита се да му помогне, но той отблъсна ръцете ѝ. Неговите бяха по-бързи, а в момента бързината имаше значение!

От блузата ѝ се откъсна копче и полетя във въздуха. В следващия миг блузата я нямаше и той положи ръце на гърдите ѝ. Тя въздъхна от милувките му. Сякаш огън лумна в гърдите ѝ и се плъзна към слабините. Той наведе глава и засмука едно от зърната ѝ. Ани се изви и простена. Усети влагата между краката си, докато тялото ѝ откликваше на неговото.

Имаше чувството, че ѝ е напълно познат. Годините сякаш се стопиха и нейното тяло си спомняше неговото! Спомняше си и го приемаше, за разлика от разума ѝ, който отказваше да го приеме.

Но умът ѝ не действаше в момента. Тя не чуваше предупрежденията. Съществуваше нещо, известно само на сърцето и тялото ѝ, за което съзнанието ѝ изобщо не подозираше.

Ръцете му се отдръпнаха за миг и тя го чу да се съблича. Сваляше ризата, маратонките, джинсите. В това време тя разкопча ципа на полата и я изхлузи. Готвеше се да свали и бикините си, но ръцете му вече се насочваха към нея и ги разкъсаха.

Затърси нещо в чекмеджето на нощното шкафче и тя си даде сметка, че в момента умът му работи по-добре от нейния — независимо от изпепеляващата страст, се сети да я предпази, като сложи презерватив. Дали мъж, който току-що се е опитал да я убие, щеше да използва презерватив?

„Не беше неговата кола. Няма начин да е била неговата кола.“

Той се притисна към нея и тя се отдаде на сетивата си. Ръцете му я обгърнаха, извъртяха я настрани, краката им се преплетоха.

Едната му ръка галеше гърдите ѝ, другата — гърба.

Нейните ръце изследваха силните му ръце и рамене.

Целуна я по устата, а езикът му проникна дълбоко.

— Ани — прошепна той, а ръката му се плъзна между бедрата ѝ към топлата, влажна чувствена плът.

Тя простена и се притисна към ръката му. Той я възкачи, тя потрепери от удоволствие, копнеж и нужда.

Все още не откъсваше устни от нейните. С коляно се готвеше да разтвори бедрата ѝ, но тя с охота го стори сама.

Продължи да я гали сладно между бедрата и Ани се вкопчи в него. Вече го желаше отчаяно. Наближаваше върха, — когато той спря. Тя простена, запротестира и в този миг той проникна в нея — мощно и умело.

Двамата, пламнали от страст и копнеж, не забелязваха бурята.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Едва свършили и Ани се отблъсна от него. Сви се в далечния край на леглото и придърпа чаршафа. Усещаше, че трепери.

— Ани — той се опита да я приближи.

— Не ме докосвай!

Тя скочи от леглото, повличайки чаршафа. Без да откъсва очи от него, пристъпваше назад, докато опря гръб о стената.

Изразът на лицето му помръкна.

— Нямах представа какво изпитвам, когато виждам в очите ти, че дълбоко в себе си се съмняваш дали не съм убиец.

Горчивината на тона му я прониза, но тя си наложи да остане твърда. Беше достатъчно да я погледне, да я докосне и тялото ѝ му се подчиняваше. Ала въпреки това трябваше да му се противопостави. Налагаше се случаят да се изясни. Господи, трябваше!

— Не става дума само за съмнение — възрази тя. — Някой се опита да ме убие. Примами ме в този квартал и се опита да ме сгази с колата си. Избегнах го... Или поне така ми се стори. Реших да потърся помощта ти. И тогава ти пристигна с кола, като онази, която се опита да ме смаже. Затова побягнах.

Зелените му очи горяха.

— Ясно. Ти винаги ще допускаш вероятността да съм убиец.

Тя придърпа чаршафа по-плътно около себе си и настоя:

— А какво ще кажеш за Джузепе?

Матю седна в леглото и се облегна на таблата, очевидно несмуцаван от голотата си.

— Какво значи — „А какво ще кажеш за Джузепе?“ Та аз почти не го познавах.

— Но Франческа го е познавала. Именно тя ми го препоръча.

Матю сви рамене.

— Франческа познаваше много хора. С малцина от тях съм се сближавал.

— Джузепе и съпругата ти бяха много добри приятели. Беше мил човек, който се възхищаваше от всяка красива жена. Отнасяше се към моята колежка Дарси със същото преклонение.

Матю я погледна сякаш се готвеше да попита: „Е, и какво от това?“, но замълча, а тя продължи:

— Напуснал е страната в деня, когато Франческа е умряла. Бил е в чужбина по време на процеса срещу теб, а след като се завръща — умира. Ти вероятно си един от последните, които са го видели жив.

Враждебността в погледа му се изостри.

— Какво, по дяволите, намекваш?

— Твърдиш, че не го познаваш, но забрави ли, че ти го представих, когато дойде да огледаш строежа първия път? Той загина същата нощ.

Матю стана рязко и я сепна. Заобиколи леглото и застана до нея — прекалено близо. Както обикновено, тя усети, че се напруга от близостта му. Заповяда си да се стегне и да не позволи да я сплаши.

— Да не искаш да кажеш, че аз съм го убил? — попита той тихо, но със заплашителни нотки.

— Просто се чудех дали полицията не е стигнала до погрешни заключения. Знам, че не уважаваш градските власти. Насочили се към теб, както твърдиш, а сега отново го правят.

— Ти наричаш това „насочване“? Та те се задоволиха с напълно некомпетентно разследване на брутално убийство, лепнаха ми го и се опитаха да ме осъдят. И ти наричаш това насочване?

Тя преглътна и немощно подхвана:

— Просто смятам...

— Започваш да се плашиш, нали? Прекалено близо съм до теб. Би избягала, стига да можеш.

— Не е вярно!

— Тогава какво? Преди пет минути стенеше от страст в обятията ми, а сега изведнъж ме обвиняваш, че съм убил Франческа.

— По-скоро те обвинявах за смъртта на Джузепе — уточни тихо тя.

Сложи ръце на раменете ѝ.

— А аз, дявол да го вземе, не разбирам защо го правиш?

Ани си припомни теорията на Дарси и изтърси:

— Ами ако Джузепе е знаел уличаващи факти за убиеца й? Може дори да й е бил любовник!

Матю я погледна изумен и прихна.

— Не е смешно — възрази Ани.

— Напротив!

Тя се вторачи в него, все още стиснала здраво чаршафа. В смеха му се долавяше горчивина.

— Франческа беше сноб и държеше да е сред водещите в обществото. Никога нямаше да легне с обикновен работник.

— Джузепе не е обикновен работник. Той е майстор, художник.

— Повярвай ми Ани, ако не изкарва над четвърт милион годишно и не се облича с дрехите на Джорджо Армани, нямаше дори да го погледне.

— Но той беше и привлекателен. Нещо като по-стар вариант на Вико, а повярвай ми — Вико е невероятно привлекателен.

— И именно Вико е твоят убиец, Ани, а не аз.

— Не мога да повярвам. Според мен Вико е видял убиеца, но не той е извършил престъплението!

Матю поклати глава.

— Просто си объркана и не знаеш какво да мислиш, Ани.

Гласът му прозвуча уморено и тя се трогна. Приседна на леглото и отпусна лице в шепите си.

„Какво става с мен? — питаше се тя. — Току-що се любих с този мъж. Защо не му вярвам? От какво се страхувам?“

Вероятно той има право. Тя се страхуваше.

— Виж — подхвана той. — Разговорът ни не води наникъде. Ще слеза долу и ще направя кафе. — Кимна към разхвърляните й дрехи. — Облечи се. Преди това си вземи душ, ако искаш. Може да се почувстваш по-добре като се измиеш от мен. Случилото се току-що помежду ни очевидно е грешка.

Тя простена сякаш я бе зашлевил. Усети колебанието му докато се насочваше към вратата. Вдигна глава и срещна погледа му. Беше пълен с болка.

— Почакай — прошепна тя. — Матю. Матю. — Протегна ръка към него. — Минутка само. Не си тръгвай...

За миг си помисли, че ще й обърне гръб и си даде сметка, че не би могла да го вини. Но моментът отмина. Той въздъхна, приближи я и

хвана ръката ѝ. Тя стисна пръстите му и флуидите потекоха между тях. Той само поклати глава и седна на леглото до нея.

— Съжалявам — заговори тя нежно. — Не знам какво ми става. Явно съм в стрес, нервна, на края на силите си. Някой се опита да ме убие тази вечер. В следващия момент правихме любов с теб — беше толкова хубаво... — Притисна се към него и зарови лице в рамото му. — Помогни ми, Матю. Напълно се обърках и не знам какво да мисля за нещата или за хората.

Той я обгърна с ръце. Усети устните му върху главата си.

— Ани, кълна се в живота си, че не съм се опитвал да те прегазя. Не съм убил Франческа, нито Джузепе. А що се отнася до теб... Луд съм по теб. Никога не бих те наранил, Ани. Повярвай ми. Ако не ми вярваш, нищо няма да се получи.

Тя кимна. Разбираше напълно какво ѝ казва, какво изпитва. След всичко, което беше преживял, се нуждаеше от нейната вяра така, както някога тя имаше нужда Чарли да ѝ повярва.

Но как да му даде нещо, което не изпитва?

— Ела в леглото — предложи той.

Легна до него, той придърпа завивките. Усети как сърцето му бие близо до нейното.

— Извинявай — прошепна тя.

— Слушай. — Гласът му бе станал решителен. — Ще хвана това копеле, което се е опитало да те убие. Ако се окаже, че е и убиецът на Франческа, ще го разкъсам на парчета.

Тя отново кимна. Вярваше му. Наистина му вярваше.

Опита се да се извърне, но той я притисна и тя остана по гръб. Метна бедро върху нея.

— Тялото ти ми вярва, Ани — прошепна той. — Рано или късно и съзнанието ти ще го стори.

Някъде през нощта, след като отново се любиха страстно, той предложи внимателно:

— Хайде да поговорим за случилото се. Съвсем сигурна ли си, че шофьорът се опита да те блъсне?

Ани с мъка се насили да си припомни събитията от вечерта. Дали не се беше подвела? Ами ако колата просто е карала по-бързо от необходимото и за миг шофьорът е загубил контрол? Ако е бил, например, пиян младеж?

Тя поклати глава.

— Всъщност не съм сигурна дали се опита да ме сгази. Но искаше да ме изплаши, в това съм убедена.

— Разкажи ми как точно стана всичко. От самото начало.

Започна от втъкнатата под чистачката бележка и описа последвалите събития.

Мат я изслуша внимателно и замислено отбеляза:

— Съществуват две възможности — или Вико е тръгнал след теб и, раздразнен, че го преследваш, е искал да те сплаши...

— Вико караше друг модел кола.

— Добре. А какво ще кажеш за следното. Някой те е проследил до мястото на срещата с Паулина и Вико и е продължил да те следва. Докато ти си била съсредоточена върху преследването на младежите, не си обърнала внимание, че самата ти си преследвана?

— Но кой... И защо...

— Най-вероятно човекът, който ти изпраща заплашителните писма.

— Но той по-скоро звучи като откачалка, не на себе си...

— Да предположим, че не е луд, а иска да те сплаши, за да... За какво? Например, за да напуснеш работата си?

— И аз си задавам същите въпроси. Някой просто не иска да контролирам строежа. Но кой? Да речем, стреми се към поста ми. Сам спомена, че ако не беше назначил мен, щял да даде мястото на Дарси. Няма как да е тя... Ние сме приятелки.

— Сещаш ли се за друг?

— Ами... Джак Флетчър. От самото начало му нямам доверие. Не мога да се отърва от чувството, че около него има нещо не наред. Но той е натоварен да следи строежа от името на предприемаческата фирма, а това само по себе си е достатъчно добра работа. Та на строежа той разполага с повече власт от мен. Единствено си обяснявам, че не понася да работи с мен, но ми се струва невероятно да се опитва да ме унищожи физически по тази причина.

— А ако не търпи да работи с жени?

Тя сви рамене.

— Или не е свързано с нечии апетит за поста ти, а ти просто представляваш заплаха за някого?

— Каква заплаха мога да представлявам аз?

— Ани, ти не си наивна. Има вероятност да е нещо свързано с работата ти. Някаква измама на предприемача или фирмите подизпълнители. От месеци си на този пост, сигурно знаеш нещо, за което дори не подозираш. Някой може да се опитва да те премахне преди истината да ти просветне.

Изглежда имаше право, призна Ани. Пол Макенерней, например, е тип, който не би се поколебал да си изцапа ръцете, ако печалбата си заслужава, а рискът е минимален. Ами Сидни Канин, когото Сам уволни без обяснение?

— А и да не забравяме, че наскоро беше убит човек — продължи Матю. — Защо убиецът и авторът на заплашителните писма да не е едно и също лице?

— Главата започва да ме боли от подобни мисли — оплака се тя.

— Знам какво ти е, повярвай ми. Разсъжденията върху убийства винаги изтощават човек.

— О, Матю, извинявай...

Той се усмихна закачливо и я целуна.

— Ако наистина съжаляваш, знам няколко начина, по които да ми го засвидетелстваш.

Тя се престори, че иска да се освободи, но той я притисна по гръб. Нощта беше буквално задръстена със събития и не ѝ остана време да се отдаде на чувствена наслада. Сега, за пръв път, си даде сметка, че Матю я люби така, че ѝ е изключително приятно и същевременно забавно.

Не, „забавно“ не е точната дума, мина ѝ през ума. Тя далеч не характеризира страстта, която само след миг завладя и двамата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Ани, изглеждаш ми малко бледа. Добре ли си? — попита Флетчър следващата вечер.

Стояха на площадката за църковния хор в западната част на катедралата и наблюдаваха инсталирането на големия орган. Работният ден приключваше и строителите се канеха да си вървят.

— Добре съм — увери го Ани. — След малко тръгвам. Ще имаш ли грижата ти да затвориш, ако обичаш?

— Никакъв проблем.

Ани бързаше да се прибере, защото имаше среща с Матю. През целия следобед мисли за него — ту притеснена, ту развълнувана. Позвъни ѝ по обяд и не се престори, че иска да говори за строежа, убийството или друг делови въпрос.

— Имам нужда да те видя — каза той протичко, но с многозначителен тон.

— Ако ме изчакаш няколко минути, ще те съпровозя до колата ти — предложи Флетчър.

— Благодаря, не е необходимо.

— Вероятно, но като се има предвид убийството и заплахите, които получаваш напоследък, присъствието на силен мъж до теб в тъмнината няма да ти дойде зле, мисля.

„Но не и твоето“ — помисли си Ани, но не го сподели на глас. Не беше честно, прецени тя. Джак просто проявява внимание.

— Е, добре — съгласи се тя.

Двамата тръгнаха към наскоро инсталирания асансьор в съседство с южната камбанария. Катедралата бе тъмна и мрачна, пълна със сенки. Ани се сети какво ѝ разказа Барбара Рей за своите предчувствия и леко потрепери. След смъртта на Джузепе сякаш нещо зловещо витаеше из катедралата. Вместо храм на красотата и божественото начало, мястото като че ли се пропи с болка.

Нещата се уреждат, помисли си Флетчър, докато я придружаваше до асансьора. Прибягна до суров метод, но резултатът е налице. Ани

вече не изглежда така уверена и наперена, както преди няколко седмици. Беше изплашена. Това ѝ придаваше известна мекота, правеше я още по-женствена.

Трябва да внимава, разбира се. Никакви заплашителни писма повече. Полицията е уведомена. Прекалено рисковано е, а той не бива да проявява непредпазливост.

И няма да я преследва пак с колата си. Спомни си вълнението и тръпката, когато се насочи към нея в тъмната улица. Изплаши я. По дяволите, той самият се изплаши. Дори си помисли: „Ами ако я блъсна и изящното ѝ тяло полети във въздуха, преди да се размаже на паважа, вече негодно да го тормози?“

„Господи, полудяваш, човече“ — смъмри се той. Не искаше да я нарани. Беше гадна работа, плод на болно съзнание. А той знаеше разликата между фантазиите и реалността. Онзи терапевт му я бе набил в главата, докато лежа в затвора.

Искаше единствено да я сплаши.

А дотук кампанията със сплашването вървеше по ноти. Дали да не последва анонимно обаждане? Ще позвъни от уличен автомат, разбира се. Само така ще е безопасно.

Най-добре да го направи посред нощ. Час-два след като си легне. Ще е заспала, но не така дълбоко, че да не чуе телефона. Ще вдигне слушалката сънена и естествените ѝ съпротивителни сили ще са притъпени.

Зачуди се дали спи гола. Представи си я как се обръща в леглото, посяга към звънящия телефон... Вдига слушалката, той разбира се, мълчи, но тя ще усети присъствието му.

А защо да не си набави един от онези електронни уреди, които променят гласа? Така ще може да ѝ говори, без тя да го разпознае. Искаше да разговаря с нея в тъмнината, да ѝ съобщи какво ще направи с нея, когато останат сами. Ще я накара да му се подчини изцяло. Каквито и да са съпротивителните ѝ сили, той ще ги унищожи постепенно. А постигне ли го, тя ще бъде напълно и безропотно изцяло под негов контрол. Негова за една нощ, да прави каквото пожелае. А той искаше да прави... всичко.

Беше готов да се обзаложи, че това ще я възбуди, ще я подмокри, макар да умира от страх. Не се съмняваше, че копнее за мъж, който да

я постави на колене, да го умолява да отприщи тъмните ѝ страсти, способен единствено той да задоволи...

Но първо трябва да я постави под своя зависимост. А за да го постигне, бе необходимо да я подплаши дотолкова, че тя да се обърне към него за защита. Искаше да я чуе как признава тоталното си подчинение пред него.

Късно следобед използва познанията си по електроника, за да размести лостовете на новопоставения асансьор. Когато се натисне бутона за приземния етаж, кабината ще се спусне в мазето под южната кула.

Влязоха в асансьора. Флетчър остави Ани да натисне бутона. Не искаше да реши, че той има нещо общо с цялата работа. Тясната кабинка започна да се спуска.

Изпитваше огромна наслада да е така близо до Ани. Долавяше уханието на парфюма ѝ и това го влудяваше от възбуда.

Асансьорът подмина първия етаж и продължи да се спуска. Флетчър хвърли поглед към Ани и забеляза, че тя въобще не гледа към контролното табло. Гледаше право във вратата, очевидно потопена в мислите си.

Зачуди се за какво ли мисли. Какво предизвиква това меко, замечтано изражение по лицето ѝ?

Асансьорът спря и врата се плъзна. Ани понечи да излезе, но внезапно спря. Флетчър беше точно зад нея и когато пристъпи назад, неволно се сблъска с него. За миг усети стегнатия ѝ задник върху слабините си и кръвта му кипна.

— Не сме, където трябва — отбеляза тя.

— Май сме в мазето — съгласи се той. — Подминали сме приземния етаж.

— Сигурна съм, че натиснах бутона на партера.

— Да не е някаква повреда — продължи той, като се обърна към контролното табло. Изтегли предварително разхлабената жичка и лампата в асансьора изгасна.

Ани сепнато си пое въздух. Излезе от асансьора и пристъпи в тъмното мазе.

— Лампата! Запали лампата! — подвикна тя, а Флетчър усети как се изпълва с похот, разбрал, че тя наистина се страхува.

— Отказва да задейства. Проклетите електрикаджии трябва да са объркали нещо при инсталирането! — Тропаше по таблото, сякаш се опитваше да го оправи. — По дяволите, отказва да действа — обяви той и я последва в тъмното мазе.

Пространството беше малко, при това недостроено. Тънка циментова замазка едва покриваше пода и стените.

Лесно беше да я притисне тук. Дори да запищи, няма кой да я чуе.

— По дяволите, Джак. Някъде, трябва да има светлина — настояваше тя паникьосана. — Нямах ли поне фенерче?

— Не.

— От дете ме е страх от тъмнината...

Беше като опиянен. Тя звучеше ужасена и това го изпълваше с възбуда.

— Тук някъде имаше крушка — обади се той и воден от гласа ѝ, се приближаваше към нея. Всъщност бе останала само фасонката, защото той лично се погрижи да отвърти крушката следобед.

— Трябва да има и врата — продължаваше да говори уплашено тя и той я чу да опипва стената с ръце.

А защо да не го стори тук и сега? Защо да изчаква, да планира? Мястото беше идеално. Защо да не се възползва от момента?

Чу я да ровичка из чантата си и изведнъж го заслепи ярък лъч. По дяволите! Тя имаше фенерче. Не се сети за тази възможност.

— О, намерих го — въздъхна тя, с доста разтреперан глас. — Сега, да видим къде е вратата. А, ето я. Слава Богу.

За миг се изкуши да я сграбчи и да приключи още сега, но тя се оказа прекалено бърза за него. Едва съзряла вратата, се втурна натам и я отвори със замах. Само след секунди се катереше по спираловидното стълбище към горния етаж.

„По дяволите! По дяволите!“

Втурна се след нея. Ерекцията му бе като нажежен прът между краката. Догони я едва при изхода.

— Съжалявам, че се случи така — едва изрече той. — Ще имам грижата да оправят асансьора още сутринта. Хайде — подхвана я той за ръка, — дай да те изпратя.

Тя се отскубна, затича към колата, отвори я с треперещи ръце и като се настани вътре, заключи вратата. Гумите изсвистяха, когато

напускаше паркинга.

„Добре. Подплаши я. Много добре.“

Ани подкара към къщи. Беше ѝ лошо и постоянно поглеждаше в огледалото за обратно виждане.

„Да, наистина, асансьорът може и да беше повреден.

Такива неща се случват. Ха, та на строеж те стават постоянно!“

Знаеше, че не е честно да подозира един мъж, просто защото не го харесва. Само колко несправедливо се отнесе към Матю в това отношение.

Джак Флетчър не предприе нищо заплашително. Дори не я докосна. А страхът, който изпита след като лампата изгасна, беше стар. Щеше да го изпита, дори ако там долу беше с някого, когото харесва и му има доверие.

Ала и след тези уверения не спря да трепери.

Дълбоко в душата си имаше чувството, че се е разминала на косъм с нещо лошо.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Къде отиваме? — Ани попита Матю, докато той завиваше по дълга алея.

Обилният дъжд обливаше колата и чистачките едва смогваха да отмиват предното стъкло. Матю караше бавно и внимателно и с присвити очи следеше пътя пред себе си.

Ани, седнала в поршето до него, с удоволствие съзерцаваше изящното му тяло — дългите крака върху педалите, красивата ръка върху скоростния лост. Така уверен, спокоен... привлекателен.

„Майчице, май наистина съм хлътнала — помисли си тя. — Държа се направо като влюбена хлапачка.“

— В крайморската ми вила. Всъщност, беше собственост на Франческа.

Собственост, която сега му принадлежеше. Ако го бяха осъдили за убийството ѝ, нямаше да я наследи. Кой ли щеше да бъде щастливецът тогава, зачуди се тя.

— Мат, Франческа остави ли завещание?

— Знам, че звучи глупаво, но не. Аз обаче направих завещание и многократно я молах и тя да го стори. Дори неколkokратно ѝ уговарях срещи с адвоката ни, но тя не отиде. Изпитваше суеверни предразсъдъци.

— Защо?

— Защото родителите ѝ загинали при злополука с лодка скоро след като написали завещанията, си. Нелепа случайност. Според Франческа обаче оставеното завещание носи лош късмет. Дори възразяваше срещу моето. Беше убедена, че ще умра в момента, в който подпиша документа. — Той направи кратка пауза: — Всичко това стана известно по време на процеса.

— Не следих особено внимателно процеса — призна тя.

— Радвам се. Щеше да бъде ужасно да седиш в съдебната зала и да слушаш историята на живота ми, преразказана от непознати.

Представяха за истина факти, които всъщност представляват бледо копие на същността ми.

— Предполагам, че за всеки от нас истината е различна.

— Обвинението дори не се стремеше да представи истината — продължи той с горчивина. — Единствената им задача беше да скалъпят история, правдоподобна в очите на обществото и да го убедят, че съм хладнокръвен убиец. Доста добре се справиха.

Спря колата пред тъмна постройка. Не се забелязваше никаква светлина. От малкото, което различаваше през проливния дъжд, вилата изглеждаше просторна и с много прозорци. Доста впечатляваща сграда.

— На колко възлизаше състоянието на Франческа?

— Сравнено с това на средния американец — значително — отвърна той. — Тази вилчка е доста скъпа. Прибави и стойността на земята. Освен това наследи немало и от родителите си, а после умело вложи средствата.

— Нямам спомен състоянието ѝ да е било от водещите теми по време на процеса.

— Така е, защото сравнено с моето, беше незначително. Никой никога не е допуснал, че съм я убил за пари.

— Не. По-скоро се смяташе, че си я убил, за да предотвратиш възможността тя да получи половината от твоите пари при евентуален развод.

— Точно така. Бяхме женени двадесет години. През цялото това време аз изграждах „Пауърдим“. Според законите на Калифорния тя имаше право на половината от състоянието, с други думи — на два милиарда долара.

Ани се засмя малко притеснено. Като мотив за убийство два милиарда долара не са малко. Нищо чудно, че обвинението е било така ожесточено срещу него.

— А вместо това след смъртта ѝ ти получи цялото ѝ състояние — отбеляза на глас Ани.

— Всъщност аз ѝ давах пари за благотворителност. Ако беше оставила завещание, средствата ѝ щяха да отидат там. Често говореше за това. Искаше Барбара Рей и църквата „Общ път“ да разполагат със средства. Франческа обичаше Барбара Рей. — За момент замълча. — Струва ми се всички от църквата останаха изненадани, когато узнаха,

че Франческа няма завещание. Испитаха истинско облекчение, когато доброволно им прехвърлих парите.

— Излиза, че комитетът за изграждане на катедралата се е облагодетелствал от смъртта на Франческа.

— Не. Когато беше жива, получавах много повече. Тя лично развиваше огромна благотворителна дейност и събираше доста пари.

И голяма част от тях, както Ани знаеше, идваха от джоба на Матю.

— Ти си щедър мъж, Матю.

Той сви рамене.

— Лесно е да си щедър, когато си богат като Крез. Имам много повече пари, отколкото ми трябват.

— Всъщност защо дойдохме именно тук? — любопитства тя, докато го следваше през пустата къща.

Имаше нещо призрачно. Мебелите, покрити с калъфи срещу праха, представляваха причудливи форми. В библиотеката Ани застана до френския прозорец с изглед към залива.

Матю дойде и застана до нея в тъмнината. Не усети, че е толкова наблизил и неволно подскочи при досега му.

— Нервна си.

Още не му беше разказала за случката с асансьора.

— Искам да те заведа на едно специално място тази вечер — обяви той, когато мина да я вземе от дома ѝ. Пристигна с порше, а не с тъмната затворена кола и тя се засмя, защото го виждаше с трета кола. Лимузината на погребението на Джузепе, не се брой, засмя се той, защото била взета под наем.

— Да, малко съм неспокойна — призна тя.

— Защото си сама с мен на отдалечено място?

Очевидно му трябваше време да свикне с мисълта, че тя му има доверие, отбеляза наум Ани. Отпусна глава назад и я облегна на рамото му.

— Да. Имам чувството, че съм девойка от миналото. А ти си тъмният господар и си ме отвлякъл в морски замък. Очите му проблеснаха закачливо.

— Тази роля ми харесва — обяви той, хвана я през китките и задържа ръцете ѝ зад гърба. — Стой мирно или скъпо ще ми заплатиш за непокорството си.

Тя се подчини и го остави да плъзне ръка по гърдите ѝ, да разкопчее блузата и да я смъкне от раменете. Не носеше сутиен. Огледа я с възхищение преди отново да я погали по нежната, гола плът.

— Така изглеждаш много уязвима — прошепна той.

— И се чувствам много уязвима — призна тя.

Наведе се и я целуна.

— Харесва ми. Изпълва ме с усещане за мощ — засмя се той. — Сега разбирам, защо през миналите векове толкова много места са отвличали млади жени.

Усмихна му се в отговор. Дали се включваше в играта или просто искаше да му покаже, че му има доверие?

— На колене — внезапно заповяда той.

Тя преглътна. Да коленичи?

Пръстите му леко стиснаха зърното на гърдата ѝ.

— О-о-о... — простена тя и се изхили.

— Хайде, направи го!

Тя се подчини. Постара се да приклепне грациозно, защото той продължаваше да държи ръцете ѝ зад гърба. Погледна и забеляза изписаното удоволствие по лицето му. Сякаш не вярваше, че това се случва.

— Олеле... — възкликна той и се отпусна на пода до нея, за да я вземе в прегръдките си. — Бих искал да те отведа в спалнята, но не съм сигурен, че мога да чакам толкова дълго.

Тя се засмя щастливо и двамата започнаха трескаво да се разсъбличат един друг...

В отдалечената крайморска вила Ани откри едни непознат за нея до този момент Матю. През първата им вечер той едва удържаше обзелата го страст, но тази нощ се владееше напълно. Показа ѝ колко чувствен може да бъде и тя се оказа напълно неспособна да му се съпротивлява.

През тази нощ разбира, че каквото и да поиска от нея, поне в леглото, ще му го даде с готовност. Нямаше сили да му откаже нищо, така както нямаше власт да забрани на слънцето да изгрее.

Изпитваше наслада от желанието му да господства в леглото и от осъзнатото му доволство, че тя му се доверява и подчинява. А същевременно бе изключително грижовен и внимателен към нейните

искания и потребности. С нисък, гърлен глас поиска да му разкаже фантазиите си, да сподели неща, които не бе изричала пред друго живо същество. Дори Чарли не узна най-еротичните ѝ фантазии. Скоро откри, че нищо не бе в състояние да смути или изненада Матю Карлайл. Та неговите собствени фантазии и копнежи, така както ги сподели, не бяха по-малко необуздани от нейните.

— Искам да си честна с мен — мъркаше той с дрезгав глас. — Не. Нещо повече. Настоявам да си честна. Така трябваше да постъпя и с Франческа. Да нямаме никакви тайни, нищо скрито помежду ни. Лежиш гола до мен, но не ми е достатъчно. Искам да разголиш душата си.

— Не е ли прекалено много? — прошепна тя.

— Да. Но възнамерявам да получа желаното.

— Ще ти дам всичко, което мога.

Той се надигна и я притисна към твърдото си голо тяло.

— А аз ще взема с охота, всичко, което ми дадеш.

— Видя ли? — попита го тя по някое време през онази безкрайна нощ и пристъпи към прозореца с изглед към скалата от северната страна на къщата.

— Какво?

— Стори ми се, че нещо проблесна.

Той застана до нея и се опита да различи нещо през мъглата и продължаващия дъжд.

— Сигурно е било светкавица — реши Матю.

Бавно я придърпа в обятията си. Ръцете му започнаха да обхождат раменете и гърба ѝ. Наведе глава и я целуна по устните.

Ани му отвърна с нежност, но чувството на безпокойство не я напусна. Проблясването ѝ заприлича на автомобилни фарове. Сякаш за миг бяха блеснали светлините на спряла кола. Отдръпна се леко и сподели:

— Имам странното чувство, че ни наблюдават.

Той се усмихна.

— Дори така да е, няма да видят кой знае колко. Прекалено мъгливо и тъмно е. — Целуна я отново. — Отпусни се, Ани. Отпусни се.

На Матю му се присъни, че е на крайбрежния булевард и гледа към къщата, но едва различава силуета ѝ в мъглата. Забеляза тъмна, модерна кола да се прикрива в храстите. Двигателят ѝ тихичко работи. Фаровете ѝ не светят.

Шофьорът също съзерцава къщата и се кълне, че Матю Карлайл никога повече няма да е щастлив.

Ще страда.

Ще загуби всичко, което има стойност за него.

Ще умре.

Матю се раздвижи неспокойно на сън. Беше с Ани. Отново беше щастлив!

Това не се хареса на шофьора. Не биваше да се получава така. Не така го беше планирал.

Възнамеряваше да унищожи Матю Карлайл.

И ако някой друг — Ани Джеферсън например — попречи на замисъла му, и тя ще умре.

Матю се събуди. Сърцето му биеше лудо. Притегли Ани в обятията си и силно я прегърна.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На другия ден следобед Матю се забавляваше да пържи разкривени палачинки, а неговата нова любовница се смееше щастливо. На входната врата се позвъни. Погледна към стенния часовник. Два часа в събота следобед. Кой, по дяволите...

Госпожа Робъртс, икономката, влезе в кухнята. Лицето ѝ, както винаги, бе непроницаемо, но в очите ѝ се четеше тревога.

— Съжалявам за безпокойството, сър — тя избягваше да погледне Ани, — но на вратата двама души твърдят, че са детективи от полицията на Сан Франциско.

Матю усети познато свиване в стомаха. Хвърли поглед към Ани и долови тревогата ѝ.

Четирите месеца, прекарани в съдебната зала, го научиха да не издава чувствата си, за да не настрои съдебните заседатели срещу себе си. Сега се възползва от придобитото умение и макар сърцето му да биеше лудо, той се обърна спокойно към госпожа Робъртс и кимна спокойно:

— Нека влязат.

— Мат... — започна Ани, щом икономката напусна кухнята.

— Ш-ш-т... Неминуемо щяха да ме потърсят рано или късно. Няма начин да не ме свържат с престъплението. Мои отпечатъци има навсякъде по скелето и те уверявам, полицията на Сан Франциско разполага с тях.

Госпожа Робъртс се върна, следвана от двама детективи — мъж и жена. Матю не ги познаваше. Не бяха се занимавали със смъртта на Франческа.

Представиха се. Матю се държеше учтиво, но резервирано. Канеше се да им представи Ани, когато тя се обади:

— Познавам детективите Съливан и Фостър.

Съливан подхвана първа:

— Разследваме смъртта на Джузепе Бриндеси. Познавате ли го, господин Карлайл?

Матю се облегна на кухненския плот.

— Желаете ли кафе, господа детективи? — попита той. И двамата поклатиха глави, макар Съливан да изгледа с копнеж димящия чайник. И Съливан, и Фостър изглежда не бяха спали цяла нощ.

Развеселен, Матю си помисли, че двамата с Ани вероятно изглеждат по същия начин, но далеч по-щастливи.

— Виж, Карлайл — подхвана Фостър. — Запознат си с рутината. Хайде да не си играем на криеница. Цялото място на престъплението е осеяно с отпечатащи от пръстите ти. Как ще ни го обясниш?

— Забелязвате ли адвоката ми тук, детектив Фостър?

— В момента не те обвиняваме в нищо.

„В момента.“

— И от мен се очаква да изпълня гражданския си дълг и да побърбя с вас, в отсъствието на адвоката си, а после вие с прокурора отново да скалпите дело срещу мен?

— Няма от какво да се безпокоите, господин Карлайл — обади се Съливан бързо. — Няколко от работниците на строежа вече обясниха, защо сте присъствали на местопроизшествието. — Тя хвърли поглед към Ани. — Същото стори и госпожа Джеферсън.

— В такъв случай, детектив Съливан, дори адвокатът ми да присъстваше, не се налага да отговарям на въпросите ви.

— Опитваме се да установим кое кога се е случило, за да имаме по-пълна картина — обясни тя.

— Искрено ви желая успех. Не по-малко от вас искам престъпникът да бъде наказан за постъпката си колкото е възможно по-скоро.

— Затова се надяваме на вашето сътрудничество, сър.

Матю усети, че се ядосва. Нима го мислеха за пълен идиот? Тези хора — или колегите им от отдела — бяха виновни за осемнадесетте месеца, през които живя в страх и отчаяние. Направо имаха късмет, че не ги изхвърли от къщата си.

— Стана ни известно, господин Карлайл — сега Фостър пое топката, — че покойният Джузепе Бриндеси вероятно се е познавал с покойната ви съпруга, Франческа. Имате ли да кажете нещо по този въпрос, сър?

— Да, имам — отвърна той бавно.

Двамата детективи леко се наведоха към него.

— Ето какво имам да кажа. Дните, през които оказвах съдействие на полицията на Сан Франциско и на прокурора, приключиха. Ако възнамерявате да ме обвините за престъплението, направете го. Тогава ще звънна на адвоката си и каквото и да имам да ви кажа, ще го направя в негово присъствие. Друго нямам какво да споделя. — Усмихна им се с усилие. — Разбрахте ме, надявам се.

Детективите се спогледаха. Матю прекрасно знаеше, че няма какво да добавят. Не можеха да го принудят да говори.

Благодариха му учтиво и си тръгнаха.

— Не мога да повярвам, че те подозират! — възкликна Ани.

Той я притегли в обятията си и усети, че тя потреперва. Питаше се дали продължава да не е напълно сигурна в него. Какво ще реши, когато остане насаме и има време да размишлява? Дали ще се откаже от него, подобно на толкова приятели и познати?

А защо не? — помисли си той мрачно. — Какво би я възпряло? Удоволствието от секса? Да, привличането помежду им е силно, но секса често заслепяваше сетивата като наркотик. Вероятно ще го види в съвсем друга светлина, когато се прибере вкъщи и ѝ остане време да разсъди.

Зад гърба си имаха само две фантастично прекарани нощи.

Две нощи срещу грозния портрет на убиец, съграден от съдебния процес и всичко отпечатано около делото.

Нямаше на какво да разчита много.

— Матю, страх ме е за теб — прошепна Ани. — Ами ако се окаже, че Джузепе е бил любовник на Франческа?

— Не е изключено. По дяволите, всичко е възможно! Навремето беше странно, че не успяха да открият тайнствената ѝ връзка, но ако той е бил извън страната...

— Това ти дава мотив да убиеш и двамата.

— Точна така — прие той суховато. — Но остава фактът, че не съм го направил.

Тя го погледна и каза:

— Знам.

— Ще им се наложи да го докажат — продължи той, — а това не е лесно. Бог е свидетел колко неща се опитаха да ми лепнат миналия път. Щях да бъда далеч по-щастлив, ако отпечатъците ми не бяха по

проклетото скеле, макар да има правдоподобно обяснение. — Направи пауза, преди да завърши: — Всичко е прекалено подредено.

— Какво искаш да кажеш?

— Моите отпечатъци на местопроизшествието са добре дошли за убиеца. Виж каква ситуация се създава. Вместо да търсят истинския убиец, ченгетата са развълнувани, защото са открили начин как да заловят известния с лоша слава Матю Карлайл, който им се изплъзна за убийство.

— Някой иска да ги насочи към теб, така ли?

— Някой иска да ме изкара виновен още от самото начало.

И двамата се замислиха върху въпроса, който торможеше Матю от месеци.

„Кой?“

— Няма да допусна да ми се случи втори път — отсече той.

— Кое? — попита Ани, стресната от гневния му тон.

— По дяволите, няма да позволя втори път да ме накарат да преживея срама и унижението... Цялата публичност... Слуховете... Злобните погледи на непознати... — Пое си дъх. — За Бога, досега не съм извършвал убийство, но когато открия кой стои зад цялата тази история...

— Ще го открием, Матю. Непременно ще го открием и ще сложим край на това веднъж завинаги.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Ще разрешите ли да вляза, госпожо?

На следващия ден Ани току-що се прибра след работа и детектив Фостър почука на вратата.

— Заповядайте.

Направи му знак да влезе. Миришеше на цигари и тя дълбоко се надяваше да не запали, докато е в къщата ѝ.

Фостър измъкна бележник от джоба и погледна нещо, преди да заговори.

— Имаме още няколко въпроса във връзка със смъртта на Джузепе Бриндеси.

Тя се вторачи в него и отбеляза:

— Не съм сигурна дали е редно да разговарям с вас в отсъствие на адвокатата си.

Той ѝ се усмихна злорадо.

— Може би сте повлияна от... дружбата си с господин Карлайл?

Тя се изчерви от гняв и почти се изкуши учтиво да му посочи вратата. Матю замина на двудневна делова среща във Вашингтон и ѝ заръча да не дава никакви отговори за него пред полицията.

В този момент Фостър добави:

— Подхванали сме разследването от нов ъгъл. Наскоро се срещнахме с ваши колеги, включително господин Броуди и Сидни Канин. Разбрах, че познавате господин Канин.

— Да. Работехме заедно в „Броуди Асошиътс“.

Всеки ъгъл на разследването, който не ги насочваше към Матю, щеше да се радва на нейното съдействие.

— А преди това — за вас, в... — Той отново надникна в тефтера.
— ... „Фабрикейшънс“, нали така?

— Да.

— Излиза, че познавате господин Канин от доста време.

— Да, но само като колега. Не знам много за него в личен план.

— Той е архитект, нали?

— Да.

— Смятате ли, че е добър професионалист?

Ани се поколеба. Полицията трябва да е открила, че Сам наскоро уволни Сидни.

— Трудно ми е да определя. Самата аз съм дизайнер по вътрешно обзавеждане. Макар да работя с доста архитекти, не съм специалист в тяхната област.

— Но вие всъщност сте повече от вътрешен дизайнер, нали госпожо Джеферсън? Била сте съсобственик на архитектурна фирма, в която е бил нает господин Канин, ако не се лъжа? Сега, в „Броуди Асошиътс“ работите и по вътрешното обзавеждане и контролирате изпълнението на няколко строежа, включително и на новата катедрала. Работите за, с и заедно с различни архитекти от години, така че трябва да можете да оцените работата им по някакъв начин. Греша ли?

— Прав сте — наложи се да признае тя. — Добре, по мое мнение Сидни е компетентен архитект, добър е в техническата част, но му липсва творчески или артистичен замах. Работи най-добре в комбинация с други архитекти, които имат дарбата да изградят цялостна концепция за даден проект.

— С други думи не бихте му се доверили за цялостното създаване на оригинален проект, но бихте му възложили проверката и изпипването на детайлите?

— Горедолу така. Много го бива по техническите подробности.

Детективът млъкна и пак направи справка в бележника. Накъде бие, зачуди се тя.

— Господин Канин е бил уволнен наскоро от „Броуди Асошиътс“, ако не греша?

— Да.

— Знаете ли причината?

— Господин Броуди не се е съветвал с мен по този въпрос.

— Доколкото сте наясно дали работата на господин Канин е била непрофесионална по някакъв начин?

Тя сви рамене.

— Зависи от гледната точка. Неспособността му да изгради цялостна концепция може да се счита и за слабост. Самата аз имах проблеми от подобен характер, когато работеше за мен.

— Но не знаете конкретната причина, поради която е уволнен? Да е провалил някой проект напоследък, например? Нещо, за което човек да заяви: „Канин не се справи с тази задача“?

Тя поклати глава.

— Не знам за подобно нещо. Но Сидни работеше по проекти, за които нямам представа. Възможно е Сам... господин Броуди да се е натъкнал на такъв случай. Най-добре да го обсъдите с него, ако вече не сте го сторили.

Изражението на детектива остана неразгадаемо.

Ани се размърда на стола.

— Ако разрешите да запитам, това по какъв начин е свързано със смъртта на Джузепе?

Вместо да ѝ отговори, детективът попита:

— А какво ще кажете за Дарси Фюнтс? Как я оценявате като архитект?

Ани се стъписа.

— Дарси? Ами че тя е страхотна. Репутацията ѝ е блестяща. Печелила е някои от най-престижните награди в бранша. Работата ѝ съчетава творчески замах, артистична красота и изключителна функционалност. Тя е сред най-добрите в професията.

Ако Фостър се впечатли от оценката на Ани, то той с нищо не се издаде, а продължи:

— Има ли нещо вярно, че госпожа Фюнтс е пълна противоположност на господин Канин що се отнася до детайлите?

— Какво имате предвид?

Той затвори бележника. Лицето му бе строго, когато сподели:

— С две думи, госпожо Джеферсън, няколко души споделиха, че макар дамата да е талантива и находчива в решенията си, рядко обръща внимание на подробностите. Стигне ли се до окончателното изработване на проекта, госпожа Фюнтс най-често оставя работата в ръцете на помощниците си. И всеки път, когато на този етап не се е обръщала за помощ към някого, е имало проблеми. Структурни проблеми са възникнали и при изграждането на катедралата, а това е проект, изцяло дело на госпожа Фюнтс.

— Глупости — възмути се Ани. — Нямаме структурни проблеми с катедралата. Напротив — от месеци работата върви изключително гладко.

— Но не и според Сидни Канин — прекъсна я Фостър.

— Той е убеден, че „Броуди Асошиътс“ са отхвърлили някои от предложените подобрения още по време на проектирането. Господин Канин е бил убеден, че се допускат грешки на някои места, но когато се е опитал да обърне внимание, никой в компанията не е зачел мнението му.

Ани прочисти гърлото си.

— Детектив Фостър, моля разгледайте случая от друг ъгъл. Трябва да разберете, че Сидни е мрачен човек. Той вижда потенциална опасност във всичко. Постоянно смята, че има проблеми, а му липсва благородството да се извини, когато се окаже, че не е прав. И не забравяйте, че наскоро го уволниха. Очевидно е засегнат и това, предполагам, си е чисто отмъщение от негова страна.

— Канин твърди, че когато са го уволнили, е бил сериозно обезпокоен относно сеизмичната устойчивост на сградата — прекъсна я Фостър. — Джузепе е споделил пред Канин опасения за не особено устойчивите основи на сградата. С други думи — някой е допуснал грешка.

Ани внезапно се сети за желанието на Джузепе да разгледа оригиналните чертежи. Не ѝ каза защо и ето, загина, преди да успее да го направи.

— По думите на Канин — продължаваше Фостър, — нито госпожа Фюнтс, нито който и да било друг е допуснал този въпрос да бъде обсъждан. Всички настоявали, че не съществува никакъв проблем. Канин не започнал спор. Както отбелязахте, току-що е бил уволнен. Нека се срути някой от витражите по време на леко земетресение, вероятно си е мислил той. Така тези глупаци ще си научат урока.

Звучеше съвсем правдоподобно за Сидни, съгласи се вътрешно Ани. И все пак я побиха тръпки. Витражите представляват големи и тежки пана. Ако някое от тях се откърти, когато катедралата е претръпкана, ще има сериозни последствия.

Сид, припомни си тя, нахлу в офиса ѝ един ден и настояваше да поговорят по възникнал проблем. Но си излезе разгневен, щом узна за връзката на Матю с проекта.

— Канин е споделил с Джузепе — поне така твърди, че се е опитал, но без успех, да промени ситуацията — не спираше Фостър. —

Джузепе изглеждал притеснен. Обещал лично да разговаря с госпожа Фюнтс. Ден или два по-късно загинал.

Фостър изчака Ани да осъзнае току-що чутото. Намекът беше ясен. Джузепе е бил убит — колкото и невероятно да изглеждаше — от Дарси!

Тя се надигна от стола.

— Сериозно ли вярвате в подобна хипотеза?

— Провеждаме разследване, госпожо Джеферсън. Не е важно в какво вярвам и в какво — не. Просто събирам колкото се може повече информация, за да я предам на прокурора.

— Вижте, детектив, дори да съществува проектантски дефект, в което дълбоко се съмнявам — и дори Джузепе да е бил достатъчно разтревожен, за да иска лично да говори с Дарси, това не е мотив за убийство. Понякога стават грешки. Даден строителен детайл например не е правилно изпълнен или в хода на работата на пазара се появява нещо ново, което би свършило по-добра работа. Правят се съответните постъпки и подмяната се извършва. Понякога дори се стига до там, да се градят наново вече завършени елементи. Скъпо е и отнема време, но нито „Броуди Асошиътс“, нито предприемаческата фирма на Пол Макенерней биха се колебали, ако би гарантирало по-голяма безопасност. Ако е допусната грешка, тя се коригира. Никой не убива човека, който я е посочил!

— Дори проектът да е голям, себестойността му да е надхвърлила лимита, а крайният срок да приближава?

— Дори тогава! Хрумването ви е глупаво. Става въпрос за човешки живот!

— Повярвайте ми, госпожо, всеки ден в този град убиват хора, заради далеч по-маловажни причини.

— Е, добре, но аз не съм убедена, че Джузепе е бил убит, заради подобно нещо.

— Може и да сте права, но на мен инстинктът ми подсказва, че не греша. А когато на ченге инстинктът му подсказва нещо, той често се оказва на прав път.

— Но подобни инстинкти, както ги наричате, може да се окажат унищожителни за един невинен, обвинен несправедливо.

Детективът присви очи.

— Ако визирате случая Карлайл, според мен той е виновен. Но на богатото копеле му се размина, защото такива системата не ги лови. Ако зависи от мен, нещата нямаше да останат така. Занимавам се с този нов ъгъл на разследването, но в никакъв случай не съм забравил за Карлайл и че мястото на престъплението беше покрито с негови отпечатащи.

— А аз ви обясних как стана това, детектив Фостър! Не се съмнявам, че част от многобройните, останали свидетели са потвърдили показанията ми!

— Подочухме също, че Джузепе Бриндеси е бил любовник на Франческа Карлайл — осведоми я той. — Това отново поставя приятеля ви в неловко положение, госпожо Джеферсън. Не смятате ли?

Тя се вторачи в него. Повдигаше ѝ се. Истина ли беше? Бяха ли открили доказателства?

— Но както ви казах, днес съм се захванал с нов ъгъл на разследването — продължи той. — Няма да прибързвам със заключенията си, поне доколкото зависи от мен.

— Ако подозирате Мат или Дарси Фюнтс, уверявам ви, че сте на погрешен път.

— А онова хлапе, Вико? И него смятате за невинен, нали? Според мен сте склонна да обявите всеки за невинен, независимо колко доказателства разполагаме.

— Всеки е невинен, детектив Фостър. Всеки, с изключение на извършителя. Направете ми услуга, детектив — на мен и на щата Калифорния — този път заловете истинския престъпник!

— Ще го хванем — него или нея. Рано или късно, независимо колко ще се лутам по пътя.

Останала сама, Ани започна да снове нервно из къщата. Главата ѝ гъмжеше от противоречиви мисли. Колкото ѝ неприятно да ѝ бе чутото от Фостър, знаеше, че ще се наложи да провери твърденията му.

Знаеше отлично колко са строги законите за строителство в Сан Франциско, заради риска от земетресения. Трудно ѝ бе да си представи съществуването на сеизмична грешка. Но дори някой да беше допуснал такава, тя щеше да бъде открита далеч, преди да бъдат

одобрени проектите. Не беше възможно да започне каквото и да било строителство, без одобрението на градските инспектори.

От друга страна отдавна беше в бизнеса и знаеше, че невинаги всичко е законно. Имаше предприемачи, които прибираха тлъсти комисионни от прокарването на даден проект. Замисли се за Пол Макенерней — дали би възразил да прибере някой и друг долар в повече.

Съществуваха много начини за измама. Ако архитектите — дори само един архитект от фирма — се сдуши с някой от предприемачите...

Грешки? Няма начин. Но ако внимателно се обмисли измамата...

Дарси? Идеята, че може да се забърка в подобна каша, а после да убие човек, за да се прикрие, е нелепа!

Въпреки това, Ани не успяваше да забрави странното поведение на приятелката си напоследък: нервна, разсеяна...

Очевидно нещо я терзаеше, но каквото и да е то, Дарси не беше склонна да го сподели с Ани.

Господи, как я болеше главата! От смъртта на Джузепе постоянно изпитваше съмнения спрямо хората, на които най-много държеше.

Разбира се, не смята Матю за виновен, нито Дарси. Но всъщност, познава ли ги истински?

Ани често си мислеше, че инстинктът ѝ за хората не я лъже. Но очевидно не е чак такъв добър съдник, след като някой, когото познава, е разхлабил сглобката така, че стъпи ли някой на скелето, да падне и да се размаже долу на пода.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ако правилно разбирам — коментираше Сам, — според детектив Фостър Джузепе е открил катастрофална инженерна грешка, споделил го е с Дарси, автора на проекта, и тя го е убила.

— Да.

На следващото утро Ани отиде направо в кабината на Сам и му предаде разговора си с детектива. Сам призна, че Фостър е разпитвал и него.

— Ще ти повторя какво му казах: пълна нелепица!

— Съгласна съм с теб. Но този идиот си вярва и ще създаде купища неприятности на Дарси. Вече направи живота на Матю Карлайл отново ад.

Сам процеди през зъби:

— И за Матю ме разпитвах. Но да оставим това за момент и да разгледаме нещата така — ако Дарси е допуснала грешка, Сидни трябва да е бил наясно, нали? И ако той е позволил строежът да започне, без да я коригира, и той носи отговорност. Всъщност, според закона, цялата ни фирма носи отговорност. По дяволите! Аз подписах и подпечатвах официалните чертежи. Следователно ще ми наложат санкции.

— Когато преглеждаше проекта, забеляза ли грешка?

— Не, но признавам, че бегло огледах финалния вариант.

— Сам, нали не вярваш в приказките на Фостър, че Дарси е небрежна към детайлите?

Сам сви рамене.

— „Небрежна“ не е думата. Не обича да изпипва подробности, но е професионалист. Никога не съм я улавял да не е свършила работата от начало до край. Това е недопустимо в занаята ни, знаеш го.

— Просто в името на спора да допуснем, че при проектирането е допусната грешка и никой не е забелязал. Строежът започва, но един от опитните майстори открива, че нещо не е наред. Може и да греши, но е упорит и не се отказва от мнението си. Не би се поколебал да го

разтръби, дори да съобщи на пресата. С други думи може да създаде доста неприятности.

Сам поклати глава.

— Не знам... Не ми звучи правдоподобно. Чертежите, минават през толкова инстанции...

— И двамата сме наясно, че някои от инспекторите са направо некомпетентни, а други — подкупни.

— Но...

— Прекалено отдавна сме в занаята, за да се правим на наивни. Корупцията съществува. Често под тезгяха се раздават пари. „Броуди Асошиътс“ и предприемаческата фирма на Пол Макенерней са работили често заедно. Всичко върви по мед и масло, но при подобен голям проект, където играят милиони долари, някой може да се изкуши да задигне малко пари...

Обичайното приветливо изражение на Сам се стопи.

— Ани, помисли за какво намекваш! Дарси не е в състояние да се замеси в такава сложна, гнусна история. — Спря и сякаш обмисли нещо. — Не мога да допусна, че е способна да го стори.

— Не, не. Разбира се, не. — Ани усети как започва да се притеснява. За пръв път долови нотки на колебание в гласа на Сам.

— Ани, погледни ме!

Тя вдигна очи. Сам поклати бавно глава. Беше много сериозен.

— Престани да се тревожиш. Доколкото ми е известно в проекта на катедралата няма грешка. Но ще проверя, ще направя проби, и ако има грешка, ще бъде отстранена. Ще започнем отначало, ако се наложи. Ще направим всичко необходимо.

— Сам, слушай, аз...

— Освен това Джузепе Бриндеси не е говорил с Дарси по подобен въпрос, поне аз не знам. А дори и да го е сторил, трудно бих си представил как тя изгубва контрол и го убива!

„Трудно бих си представил“ — каза Сам. А не — „Невъзможно ми е да си представя!“ По дяволите! Искаше Сам да е уверен в невинността на Дарси, както беше тя.

— Между другото, разговаряла ли си с Дарси за това?

— Не. От къде на къде!

— Слава Богу! Напоследък ми изглежда притеснена. Не искам да бъде наранена от безпочвени обвинения. — Направи пауза, после

попита: — Вие двете колко добре се познавате, собствено?

— Доста добре — отвърна Ани. — Тя е една от най-добрите ми приятелки.

— Тогава вероятно знаеш, че Дарси и аз бяхме любовници за кратко време напоследък?

— Какво?

— Не знаеш ли? Допусках, че сте разговаряли.

— Нищо подобно.

Ани беше смаяна: Дарси и Сам? Та нали точно такива нещо си споделят приятелки?

— Господи, съжалявам. — Сам изглеждаше притеснен.

— Не беше кой знае каква история. Всъщност — грешка и за двама ни. Вероятно съм ѝ направил по-малко впечатление, отколкото тя на мен.

— Съмнявам се.

Той сви рамене.

— Струва ми се обаче, че за нея сега е по-трудно, отколкото е готова да признае. Май хлътна повече отколкото трябваше.

Това определено обяснява странното настроение на Дарси напоследък, сети се Ани. Но все пак, защо Дарси не ѝ спомена нищо?

— Както и да е — продължаваше Сам. — Тъй като я познавам, дълбоко се съмнявам да има някаква истина в думите на Канин. Дарси е отличен архитект. И не е никакъв убиец. Поне мисля, че не е.

През останалата част от деня Ани непрекъснато се връщаше към разговора със Сам. Нямаше начин да говори с Матю, защото още беше във Вашингтон. По някакъв начин се радваше, че не е в града и е далеч от лапите на полицията.

Тормозеха я дребни подробности — нехарактерната плашливост на Дарси, опитът ѝ да убеди Ани, че Матю Карлайл вероятно е замесен в престъплението, начинът, по който рухна на погребението на Джузепе, фактът, че не си бе у дома в деня на престъплението.

А и съществува нещо, което Сам не знае. Случи се в деня, когато Дарси и други от фирмата, придружени от Ани, посетиха строежа. Дарси се качи на скелето при Джузепе. Какво ѝ беше казал тогава?

„Вие сте архитекта, нали така, мадона? Елате, ако обичате, тъй като искам да ви покажа някои неща.“

Дали е споменал, че според него е допусната грешка? Дали тя беше признала за грешката и същевременно да е решила да го убие, за да го накара да замълчи?

Не, по дяволите! Дарси не бе в състояние да постъпи така!

Какъв мотив би имала? Произхожда от бедно семейство и Ани знаеше, че се стреми към по-голямо състояние от спечеленото досега. Излиза с богати мъже. Сам не е изключение.

Защо никога не ми спомена за връзката им?

Ани се смути, припомняйки си интимните подробности, които сподели за отношенията си с Матю. Смяташе Дарси за открит и пряк човек, който няма тайни. А излиза, че е имала връзка със Сам и не обели дума. Какво ли друго крие?

И ако, както загатна Сам, историята е приключила, въпреки желанието на Дарси, може ли разочарованието ѝ да се е оказало капката, преляла чашата на търпението? Сам е точно типа, за когото Дарси с радост би се омъжила — богат, привлекателен, преуспяващ, способен да я въведе в социални кръгове, далеч по-високи, от онези в които се е родила. Вероятно никак не ѝ се е искало да скъса със Сам. Тогава какво излиза?

Ако Дарси е замесена в някаква нечиста игра, изключено е да няма партньор. Някой от предприемаческата фирма, с цялостен поглед върху проекта...

Джак Флетчър.

Той трябва да е. От месеци Ани имаше чувството, че нещо при него не е наред. В негови ръце е контрола на графика, той отговаря за строителните материали. Ако някой има възможност да открадне средства, това определено е Флетчър.

Той краде, а Дарси получава значителен дял. Може дори Флетчър да е разхлабил сглобката на скелето. Ани продължаваше да не вярва, че най-добрата ѝ приятелка е в състояние да извърши убийство.

„Не е никакъв убиец — бе казал Сам. — Поне мисля, че не е.“

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Същата вечер след работа Ани подкара към дома на Сидни Канин. Не я задоволяваше преразказаното от полицията. Искаше да чуе от него какво е подозирал.

Макар Сам да я увещаваше да престане да се тормози, не намираще сили да го стори. Сам бе прекалено доверчив. Понякога Ани се чудеше дали си дава сметка за всичкото зло по земята.

Ани странеше от злото отдавна. Чарли я измъкна от тресавището на човешката алчност, лъжи и измама. С лекота се раздели и забрави предишния си начин на живот.

Но беше голяма грешка да се твърди, че злото е единствено по улиците. Ненаситността, агресията и жаждата за власт обитаваха не една и две спални или заседателни зали по целия свят. Тези недостатъци не признаваха социални, икономически или професионални граници. Можеха да се проявят у всекиго, по всяко време.

Дори у хората, които харесваш най-много и им вярваш.

Домът на Сидни бе тъмен. Не се забелязваше нито една светлинка. Странно, защото Сидни неизменно оставяше една-две запалени лампи, за да заблуждава евентуални крадци. Сидни се тревожеше за всичко и непрекъснато взимаше предпазни мерки да не го сполети някое житейско бедствие.

Ани паркира на забраненото място до противопожарния кран и се изкачи по петте стъпала към входната врата. Натисна звънеца и чу ехото да се разнася из къщата.

Никой не се появи. Дори да е излязъл, защо нямаше никаква светлина? Усети как стомахът ѝ се свива. Сидни бе споделил пред полицията нещо, което може да промени целия ход на разследванията им. Бе загатнал за конспирация и бе посочил Дарси, като една от виновниците. Ако подозренията му бяха основателни, последният човек, който се опита да ги извади наяве, вече е мъртъв.

Ами ако някой е решил да премахне и Сидни от играта?

Вдясно от входната врата имаше прозорец. Ани долепи лице към стъклото и надникна.

Не забеляза нищо.

Нямаше нито мебели, нито килими, нито картини. Виждаха се само няколко кашона и руло лепенки.

Сидни харесваше дома си, но очевидно е решил, че не е благоразумно да се навърта наоколо. Отдавна говореше за връщане в Ню Йорк. Изглежда най-сетне го бе сторил.

Ани се качи отново в колата и подкара безцелно из града. Сидни Канин оставаше голяма въпросителна. Спомни си как изглеждаше по време на тържеството на яхтата на Матю, вечерта, когато Франческа бе убита. Сид не откъсваше очи от жената. Застана изпълнен с внимание до нея в момента, когато тя обяви, че възнамерява да се разведе. Беше танцувал с нея. Държа я в обятията си.

Ами ако Сидни бе тайнственият любовник на Франческа? Ако я е обичал и е възнамерявал да се оженят, а после — в пристъп на гняв и ревност, заради отказа ѝ да зарече съпруга си — я е убил? Паникьосал се е да не би полицията да разнищи историята и е измислил дефектите, свързани с проекта на катедралата, намеквайки, че Джузепе е в дъното на изневярата?

Хубавото на тази теория, помисли си Ани, е, че оневинява Дарси. Освен ако съществува някаква нередност около строежа, но не е свързана с убийството...

Даде си сметка, че несъзнателно се е насочила към строежа. Мина покрай катедралата, заобиколи квартала и отново мина покрай сградата.

В един от фургоните, този на Флетчър, забеляза светлина. Доста време прекарва във фургона. Никога ли не се прибира?

Къде ли съхранява документацията си? Ако има веществени доказателства за нередностите и той участва в конспирацията, нищо чудно да ги пази.

Полицията, както Ани добре знаеше, не може да се сдобие с разрешително за обиск, без основателни подозрения. Тя дори не е сигурна дали властите са се насочили към Флетчър. А и трябва да признае, че собствените и подозрения са ирационални и интуитивни. Не го харесва, значи той е виновният!

Нечестно и напълно нелогично.

Но ѝ се искаше да претърси фургона му.

Не е представител на властта и няма начин да се сдобие с разрешително за обиск. Но такава не ѝ трябва. Да нахълтва в чужди домове бе едно от уменията, придобито, преди много години, още докато скиташе по улиците.

Подкара към къщи. Навлече тъмен анцуг и маратонки. Нахлузи и черна скиорска шапка, за да скрие русите си коси.

В джоба пусна малко фенерче със силен, концентриран лъч. От една кутия, която пазеше от години — винаги на безопасно място — измъкна комплект стоманени инструменти. Неин стар познайник, по прякор Джако-Царя на горните етажи, навремето ѝ ги продаде доста евтино. Шперцове. Поигра си малко да се увери, че не е забравила как се използват.

Отиде отново до катедралата и направи кръг около квартала. Светлината във фургона на Флетчър продължаваше да свети. По дяволите! Не ѝ прилича на тип, дете ще остави светлина за заблуда на крадците. А и колата му е още отпред.

Подкара безцелно и остави мислите да се роят. Дарси не е замесена, повтаряше си тя за кой ли път. Флетчър трябва да е виновникът. Всичко с архитектурния проект на катедралата е наред. Той е бърникал по сглобката на скелето.

Ани наистина не желаше Дарси да е замесена.

Отново мина покрай строежа. Бяха изтекли двадесет минути. Още не си е тръгнал, дявол да го вземе!

Беше нервна, но готова да действа. Усещаше адреналина да пулсира във вените ѝ, а шперцове да подскачат в джоба, в ритъм с туптенето на сърцето ѝ.

„Хайде, Флетчър, тръгвай си!“

Едва след полунощ се отказа. Светлината във фургона изгасна, но колата остана там. Очевидно щеше да прекара нощта на строежа.

Ядосана и разстроена, Ани хвърли инструментите в жабката и подкара към дома си, където изтощена се хвърли в леглото.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тази нощ Ани сънува сън за мъжките и женски приятелства. Двете с Дарси са в някаква стая и се смеят. „Нашите дружби са по-различни — твърди Дарси. — Ние разговаряме за истинските житейски проблеми, а те — за резултатите от бейзболните мачове.“

Двете се хият неистово. Ани се събуди, обляна в сълзи. „Трябва да поговори с Дарси. Няма да е честно, ако не го стори.“

Раздразнението ѝ продължи и следващата сутрин. Дарси бе излязла много преди Ани да стане. В офиса се оказа, че Дарси ще прекара деня в Оукланд, за да оглежда сграда, която „Броуди Асошиътс“ ще ремонтира основно.

Избирайки нова линия на поведение, Ани се отправи към строежа. Щеше да се опита да проникне във фургона през деня, докато Флетчър е в катедралата. Беше далеч по-рисковано, разбира се, но ако я залови, ще се оправдае с желанието си да поговорят. Не го е видяла на строежа и е дошла във фургона да го търси.

След няколко часа обаче се оказа, че този ден очевидно не ѝ върви. През по-голямата част от деня Флетчър бе или в, или около фургона. Очевидно се занимаваше с оформяне на документи.

По дяволите! Ще полудее. На кого да вярва, на кого да се довери?

След работа Ани завари колата на Дарси пред къщата. Направо отиде и потропа на вратата на приятелката си.

Дарси отвори, загърната в пешкир. Дългите ѝ тъмни мокри коси се спускаха по раменете.

— Слава Богу, че си ти. Тъкмо се изкъпах. Влизай.

Ани я последва в банята, където Дарси продължи да разресва косите си.

— Дарси, трябва да те питам нещо.

— Давай!

Звучеше напълно незаинтересована.

Ани пое дълбоко въздух и на един дъх изстреля:

— Имала ли си краткотрайна връзка със Сам?

Гребенът в ръката на Дарси замръзна. Смуглата ѝ кожа поруменя.

— С-ъ-с Сам?

— Със Сам!

Очите на двете се срещнаха.

— Кой ти каза?

— Той.

— Кучи син!

— Значи е истина?

— Да — призна тя неохотно. — Жива истина. Чудя се как целият свят не е разбрал, като се има предвид как въздишам по него оттогава.

— Въздишаш по Сам?

— Да. Той ме заряза. Случва ми се за пръв път от години. И вероятно не мога да се примиря, че са ме зарязали, защото не успявам да разкарам този тип от главата си. — Говореше припряно. — Лоша шега ми изигра животът. Мисля за него денонощно. Като побъркана съм. — Направи пауза. — Значи той ти каза? По дяволите! А спомена ли как вися около къщата му?

— Не.

Ани беше потресена. Значи между двамата наистина е имало любовна връзка. Почти очакваше Дарси да отрече.

Дарси се изсмя суховато.

— Значи не те е залял с позорните истории как вечер го проследявам до дома му, как стоя в паркираната кола и зяпам прозорците с отчаяната надежда да го зърна?

Ани поклати глава. Опита се да си представи как неотразимата Дарси преследва, който и да е мъж. Струваше ѝ се невероятно. Дарси винаги ѝ правеше впечатление на свръх независима и владееща се, особено когато се касаеше за мъже.

— И всичко това, след като по цял ден сме били заедно в службата!

— Господи, Дарси! — Ани отново поклати глава. Не знаеше дали да се ядоса или да се разсмее. — Защо не ми каза за връзката ви? Нали сме приятелки?

— Ани, кълна се в Бога, исках да ти кажа. Но Сам настояваше връзката ни, докато трае, да остане в тайна. А когато приключи, бях прекалено унижена, за да го споделя. Правех такива неща, след като ме заряза, че ме е срам да ги спомена пред когото и да било.

„Какви ли неща?“

Дарси се засмя:

— Сега, когато го изричам, изпитвам огромно облекчение! По дяволите! Трябваше да го сторя още преди няколко седмици.

— Защо Сам държеше толкова всичко да остане в тайна?

— Той е доста затворен. А и нали работим заедно. Някой във фирмата или дори в бранша можеше да не погледне с добро око.

— Та от нас никой дори не е подозирал за връзката ви. Двамата сте били доста предпазливи.

Дарси сви рамене.

— Ако историята беше продължила, щях да ти кажа, Ани. Не ме бива да пазя тайна. По дяволите! Това вероятно е една от причините да ме зареже. Разбрал е, че не съм дискретна.

— Но поне в този случай ти беше дискретна!

— Да. За пръв път. Вероятно той ми е повлиял. — За момент замълча. — Забелязала ли си как всъщност никога не говори много за себе си? Искам да кажа, можеш да разговаряш с него за какво ли не, умее да слуша внимателно, насърчава другите да приказват, но той рядко взема думата. Дори когато излизахме, си мислех, че ще узная нещо по-интимно от живота му... Нали знаеш: какво обича, кого чувства близък, какви са интересите или идеалите му. Ако щеш вярвай, Ани, но не открих нищо или почти нищо. Ако ме питаш, това е част от причината да се увлека толкова. Така умело се изплъзва, че ми действа като предизвикателство.

— Чудя се защо се изплъзва — обади се Ани.

Даде си сметка, че Дарси е права — Сам винаги бе дружелюбен и мил, но малко се знаеше за личния му живот.

Дарси отметна дълъг кичур коса от лицето си. Маникюрът ѝ отново бе дълъг и отлично поддържан. Ани го оцени като знак, че нещата започват да се оправят.

Ани се замисли. Имаше увереността, че може да надникне в душата на Матю и да узнае истината. Бариери, разбира се, съществуваха, но те не прикриваха някакво неподозирано зло. Дарси често менеше настроението си, но и у нея нямаше нищо плашещо, тъмно. У Чарли имаше комбинация от добронамереност и решителност, амбициозност и нежност. Мъж с недостатъци, като

всички хора, но по същество добър. Такива бяха повечето хора около нея. Веднъж, след като ги приеме, знаеше какво има в тях.

Но Сам беше различен. Всъщност не си беше правила труда да надниква зад фасадата на изключително приятната му външност.

— Била си любовница на Сам — обърна се тя към Дарси — и въпреки това не си го опознала?

Дарси сви рамене.

— Не го опознах особено, но и връзката ни не продължи дълго.

Ани въздъхна.

— Знаеш ли, че Сид Канин подмята, че има грешка при проектирането на катедралата, а Джузепе е бил убит, защото е разбрал?

— Какво!

— Подтекстът, Дарси, е, че ако има грешка, ти си знаела за нея. Нещо повече — ти си я допуснала. И следователно носиш отговорност за смъртта на Джузепе.

— Не говориш сериозно, нали? — Извърна се от огледалото и погледна Ани в очите. — Аз да съм убила Джузепе? Аз?

— Макар Сам да скочи в твоя защита, когато чу тази теория, колкото повече напредваше разговорът, толкова по-несигурен ставаше.

— По дяволите! — Лицето на Дарси първо пламна, а после пребледня. — Ани, все така става, че се влюбвам в неподходящи типове!

Е, добре, поговори с Дарси. И какво? Тя отхвърли пламенно всички обвинения и настояваше, че за пръв път чува за това в проекта да е допусната грешка.

Ани се върна в офиса. Отвори с ключа си и се обади на нощната охрана. Всички останали си бяха отишли.

Първо погледна файла за катедралата, вложен в нейния компютър. После извади чертежите, отнесе ги в съвещателната зала и ги разгъна на масата.

Джузепе бе поискал да види архитектурните планове на сградата. Всъщност — поиска да види оригиналите. Така и не успя да ги разгледа, защото беше убит.

Тогава не се замисли особено, но сега.

По дяволите, защо не знае повече за статиката и динамиката на сгради и товари! Макар да разбираше техническата страна, не се чувстваше достатъчно компетентна да прецени дали при изчисленията са допуснати грешки.

Чу стъпки пред заседателната зала. Вдигна гузно глава. Нямаше причина да не разглежда чертежите, но все пак...

Вратата се отвори. Показа се Сам.

— А, ти ли си? — подхвана той. — Видях, че свети и се зачудих кой работи така съвестно по това време. С какво се занимаваш — продължи той и се приближи към масата. — А, това са чертежите на катедралата?

— Да. Искях още веднъж да ги огледам.

Очите му се плъзнаха от лицето ѝ към чертежите и обратно. Ани усети как се изчервява.

Сам седна срещу нея.

— Правиш го заради теорията на Фостър, нали? Ани, лично прегледах чертежите, казах ти. — Той се намръщи.

В очите му се четеше упрек. — От какво се страхуваш?

Тя се наклони да възрази, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Напоследък наистина имаше чувството, че всичко в живота ѝ се клати. Някак не възприе обвиненията за вината на Вико или Матю, но мисълта за евентуална грешка в проекта не ѝ даваше мира.

— Слушай — продължи Сам, — мислех за разговора ни онзи ден. Срегнах се с детективите и ги уверих, че Сидни Канин непрекъснато създава неприятности, а и има зъб на компанията. А за Дарси гарантирах лично.

Не е никакъв убиец. Поне мисля, че не е.

— Благодаря, Сам. Между другото, съгласна съм с теб относно Сид.

— Доколкото разбрах при разследване на убийство оглеждат всички следи. Но това не означава задължително да предпочетат една хипотеза пред друга, преди да разполагат със солидни доказателства. — Прокашля се леко: — Например според една от версиите, но която работят, смъртта на Джузепе е свързана някак със смъртта на Франческа Карлайл.

Чудничко! Отново тази песен.

— Полицията — не спираше Сам, — проверява дали Джузепе не е бил любовник на Франческа. Ако е така... — След миг добави: — Ани, вярно ли е, че излизаш с Матю?

Тя се забави с отговора и Сам бързо подметна:

— Не искам да се бъркам в личния ти живот, но Матю си има неприятности с полицията. Ако продължат да го обследват, а ти си във връзка с него, ще се отрази и върху твоя живот.

— Сам, смятах, че Матю Карлайл ти е добър приятел!

— Да, Ани. Познаваме се от двадесет години.

— Тогава как допускаш мисълта, че е убил съпругата си, или Джузепе...

— Ани — прекъсна я той внимателно, — не обсъждаме какво мисля или не в случая. Полицията гледа на него като на убиеца, комуто се е разминало. Не успяха да му припишат първото убийство, затова сега са настървени да го пипнат за второто.

— Но те не разполагат с доказателства. Сидни вероятно е измислил историята за любовната връзка между Джузепе и Франческа, за да прикрие, че той и тя са имали такава!

Сам поклати глава. Съмнението му беше повече от очевидно.

— Сидни и Франческа? Не. Сид може да я е харесвал... Дори със сигурност знам, че е така, но... А Франческа, каквато безсърдечна флиртаджийка си беше, сигурно се е забавлявала. Но не той е тайнственият любовник.

— Говориш сякаш знаеш кой е.

— Така е. Не забравяй, ние двамата с Франческа бяхме приятели от години. Та аз я познавах, преди да познавам Матю. Никога не ми го каза направо, но знаех, че между нея и Джузепе има нещо. Веднъж в старата църква ги сварих в страстна прегръдка.

— Господи, Сам!

— Не го споменах по време на процеса срещу Матю. Джузепе беше извън страната, явно не той е бил убиецът. А как да се изправя и да кажа какво съм видял? Нямах да помогне на Матю, напротив — дори можеше да му навреди. Затова си замълчах. Доста се тормозех, Ани, но Матю ми е приятел и реших, че заслужава да му засвидетелствам поне тази лоялност. Но сега, когато Джузепе е мъртъв... Той бе убит в деня, когато Матю посети катедралата и

разбра, че се е върнал в страната... А и ченгетата намериха отпечатъци от пръстите на Матю по скелето... Не знам вече какво да мисля, Ани.

— Знаеш не по-зле от мен защо се появили отпечатъците му там! Аз бях с него. Матю не е убил никого!

— И аз все това си повтарям. Матю просто не е човек, който ще стори подобно нещо. Трябва да има някакво друго обяснение. Полудявам, като се мъча да го открия.

— Сам, нали няма да споменеш за това пред полицията?

— Не, разбира се, не. Просто искам да заловят престъпника.

Тя се пресегна и хвана ръцете му.

— Той не го е направил! Повярвай. Има нужда от приятелите си в момента. Моля те не го изоставяй сега, когато нещата отново са мрачни за него.

— Извадил е късмет, че те е намерил, Ани. Не се тревожи. Матю винаги може да разчита на мен.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

По-късно Ани подкара към строежа. Главата ѝ гъмжеше от мисли. Вероятността Матю наистина да е разполагал със сериозен мотив да убие и съпругата си, и Джузепе я караше още по-решително да докаже невинността му. Този път забеляза, че фургонът на Флетчър не свети.

Без да се замисля или колебае, Ани подмина катедралата, паркира на две преки от нея и извади фенерчето и инструментите от жабката. После тичешком се отправи по тъмната улица към фургона.

Огледа се дали няма някой наоколо, притисна се към вратата на фургона на Флетчър и почука. Долепи ухо до вратата, за да чуе дали вътре има шум. Не долови нищо.

Измъкна инструментите и мълчаливо се залови за работа. Изненада се как бързо и чевръсто пипат пръстите ѝ. След по-малко от минута се озова вътре.

Тази вечер в дома си Флетчър изброи всички причини, поради които мразеше апартамента. Най-неприятен му беше квартала, пълен с педерастии и лесбийки.

Уж приятен, тих и чист квартал, но в подножието на хълма имаше търговски център с безброй магазинчета — за храна, лекарства, книги и какво ли не. Там постоянно се навъртаха обратни, които караха Флетчър да настръхва. Мъже се държаха за ръце, понякога се прегръщаха и целуваха. Жени в тесни къси кожени поли вървяха под ръка с други жени. Типове с ярки татуировки по гърдите, момичета с халки на носовете.

А и гимнастическият салон, който посещаваше, беше пълен с тях. Господи, как само мразеше този град.

С удоволствие би го напуснал, но Ани беше тук. Напоследък мислеше май единствено за нея.

Даваше си сметка, че никоя от тактиките му не се увенча с успех. Явно, налага се да промени малко нещата. Първоначалният план предвиждаше и Ани, поне отчасти, да го пожелае. Но тогава нещата не бяха толкова сложни. Сега вече искаше да я притежава и да я държи под контрол, затова няма значение, дали тя е склонна или не. Ако се досетеше кое е добре за нея, щеше да му се подчини безрезервно и със страхопочитание. Ще се подчини на волята му, докато той направи всичко, което иска с нея.

Но за да се стигне дотам, трябва да ѝ даде да разбере кой командва.

Мисълта го възбуди.

Беше готов да действа. Изпитваше потребност да действа. Напрежението му ставаше нетърпимо.

Първият път обаче се налага да прибегне към коварство. Тя и без това вече проявява нервност. По дяволите, така и трябва да бъде. Сети се за ужаса в гласа ѝ, когато се озова затворена в тясното тъмно мазе. Вероятно катедралата вече е свързана с неприятни спомени за нея.

Трябва да я закара отново там и то тази вечер. Именно тогава ще ѝ посегне.

А после... Ами ще я докара в апартамента си. Единственото хубаво на този квартал е, че хората не си врат носа в чуждите работи. Да не би да не беше виждал по улиците мъже с привързани на гърба ръце; водени от своите „господари“? Дори да поведе Ани с кучешка каишка на врата, никому окото няма да трепне.

Да, идеята му допадна. Ще предяви претенциите си на строежа и ще я домъкне тук.

Независимо от атмосферата на квартала, апартаментът, на Флетчър говореше за мъжко присъствие. Беше абонат на няколко списания, пригодени да помогнат на човек да оцелее в днешната действителност, и от време на време поръчваше доставка на рекламирана стока по пощата. Удивляваше се какви неща може да си набави човек. Е, не всичко беше законно. Притежаваше например няколко пистолета, а долу в мазето, в различни кашони, бе разхвърлял разглобен на части автомат. Сглобяваше го за по-малко от две минути, но ако случайно някой се разрови във вещите му, няма да го открие.

Любимата му придобивка бе нож, използван от командосите в пустинни условия. Доставиха му го преди няколко седмици. Острието

бе дълго поне четиридесет сантиметра, а в най-широката част достигаше десетина. Беше леко извит и с остри ръбове от двете страни.

Фантастичен нож.

Флетчър го извади и го разгледа, претегли го в ръка. Чувстваше се напрегнат и знаеше, че няма да успее да заспи. Напоследък не се радваше на добър сън. Умът му се занимаваше прекалено много с планове и кроежи. Мислите му бяха пълни с фантазии.

Трябваше някак да докара Ани в катедралата през нощта. В това е ключът на задачата. Няма начин да не може да се осъществи, и той трябва да го постигне.

Флетчър остави ножа и грабна якето си. Тази вечер се прибра с надеждата да се наспи, но вече бе наясно, че е невъзможно. Трябва да е на строежа. Там планира по-добре нещата. А и на строежа има чувството, че е много по-близо до Ани.

Грабна ножа и се отправи към вратата.

Никога не се знае дали един прекрасен нож няма да ти е от полза.

Докато ровеше из нещата на Джак Флетчър във фургона, Ани не се чувстваше спокойна. Повтаряше си основателната причина за постъпката си — свободата на Матю — но продължаваше да се чувства неловко.

Вещите на Флетчър бяха спретнато подредени. Разполагаше с тясна койка, малък хладилник, микровълнова печка. Имаше и компютър. Ани го включи докато ровеше из чекмеджетата в търсене на документи, разписки, кореспонденция. Не желаше да пали светлината във фургона, а работеше на лекото сияние, излъчвано от екрана на монитора.

В едно от чекмеджетата откри бланки на фирмата на Макенерней. Флетчър очевидно ги попълваше всекидневно и те отразяваха различните дейности на строителните бригади, графициите, както и коментари по извършената работа.

Може и да съдържат нещо важно, мина ѝ през ума. Седна пред компютъра, за да ги прочете по-внимателно на светлината от джобното фенерче. Щеше ѝ се да разполага с ксерокс, тук имаше толкова много документи...

Флетчър бе така потънал във фантазиите си, че подмина строежа. Чак след четири преки осъзна какво е направил.

Често му се случваше, докато шофира. Сякаш включваше на автопилот и оставяше мислите си да се реят. Изплуваха какви ли не спомени — неща от миналото, които смяташе за отдавна забравени.

Винаги с лекота успяваше да разкара мрачните спомени: как майка му го съблича и налага с железен прът и други подобни сцени. Когато тя почина от рак той искрено се зарадва. Така и не успя да си отмъсти подобаващо, защото болестта я повали. Понякога смяташе, че леко ѝ се е разминало.

Но Ани събуждаше приятни спомени. Понякога, когато мислеше за нея, спомените му се преплитаха с други моменти от живота му, сещаше се за друго русокосо момиче със сладникав парфюм, ухаещ на летни цветя...

Замислеше ли се за нея — за отдавна заровеното момиче — отново изплуваха всички сладостно-болезнени чувства, които смяташе, че е покорил. Чувства, които консултантът в затвора го бе подтиквал да зарови дълбоко, дълбоко... Да ги зарови заедно с момичето, което отвлече, облада, обича всеки ден, докато я държеше в тайното тъмно мазе, и което с такава наслада душеше, защото бе чел, че колкото по-малко кислород получи докато я чука, толкова по-голям ще е сексуалния ѝ екстаз...

Не бе възнамерявал да я стисне прекалено силно. Плака, скърбя и бе не на себе си седмици след смъртта ѝ.

Никога не го заловиха.

Хванаха го за изнасилването.

Както и да е — той дори не е сигурен, че я е убил. Не беше сигурен дали беше действителност, сън или кошмарно видение. Не беше сигурен дали изобщо я е познавал, докосвал... Дали тя е била истинска.

Но Ани е истинска.

Истинска и негова.

Пръстите на Ани замръзнаха, когато дочу гумите върху асфалта. Изгаси фенерчето и компютъра.

Вероятно е Флетчър, мина ѝ през ума. Кой друг ще е посред нощ?

Пъхна документите, които четеше, обратно в чекмеджето, бързо се придвижи до вратата и я откряна. Видя фаровете на автомобила да се приближават. Съобрази, че няма къде да се скрие във фургона.

Трябваше да изчезне или ще я заловят. Но фаровете бяха насочени право към нея. Не смееше да отвори вратата по-широко, за да не я забележи и да разбере, че е била вътре.

Светлините на колата се изместиха. Ясно, търси място да паркира, така че да избегне калта. В момента фургонът тънеше в мрак, нямаше да я види, но беше съвсем наблизо. Щеше да пристигне всеки момент.

„Бягай! Бягай!“ — приканваше се тя. Предпазливо отвори вратата. Слава Богу, не изскърца и се измъкна. Придвижваше се внимателно и безшумно. Шмугна се отстрани на фургона. Придържаше се плътно в сянката му и неспокойно погледна към ярката луна. Чу да се затваря автомобилна врата от другата страна на фургона и се плъзна отзад точно в момента, когато стъпките се приближиха към входа, където стоеше само преди секунди.

Ключалката. Забрави да заключи. По дяволите, трябва да изчезва!

Зад фургона на Флетчър имаше друг и тя се завтече натам. Бравата не беше стабилна. Дано си помисли, че на излизане е пропуснал да я затвори както трябва, молеше се за това.

Зад втория фургон имаше контейнер за боклук. Подмина и него. Още малко и ще се озове на улицата.

Обърна се и видя лампата във фургона на Флетчър да светва. Пак се помоли да не се замисли за бравата. Опита се да си припомни, дали е разместила нещо. Дали ще забележи, че някой е влизал? Смяташе, че е била предпазлива, но от години не бе правила подобно нещо.

И, като съдеше по лудите удари на сърцето си, нямаше да го направи отново!

Флетчър се ядоса малко, когато откри, че е забравил да заключи. По дяволите! Ставаше небрежен. В мислите му присъстваше единствено Ани, а това го правеше невнимателен. Крайно време е да спре да мисли и да премине към действие.

Излетна се на тясната койка и изпита чувството, че Ани е съвсем наблизо. Стори му се, че долавя парфюма ѝ. Затвори очи — тя сякаш витаеше наоколо, уханието на тялото ѝ го възбуждаше, виеше му се свят и изпитваше слабост.

Трябва да я обладае. Ще полудее, ако не го направи скоро.

Разкопча джинсите и сложи ръка между краката си, отдавайки се на най-необуздани фантазии.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Следващата вечер Матю звънна на Ани от летището и попита дали може да намине.

— Не искам да се връщам вкъщи. Госпожа Робъртс твърди, че наоколо гъмжи от ченгета.

Защо ли, помисли си Ани. Дали Сам все пак не е отишъл в полицията да съобщи, че е бил свидетел как Франческа и Джузепе се прегръщат? Не, не би постъпил така.

„Не се тревожи. Матю винаги може да разчита на мен.“ Надяваше се да е така. Господи, надяваше се Сам да продължи да е такъв добър приятел, за каквото го смяташе Матю.

В очакване на Матю умът ѝ не преставаше трескаво да работи. Днес прекара напрегнат ден на строежа. Ужасяваше се от всеки контакт с Джек Флетчър. Изглеждаше ѝ мрачен и заплашителен докато я следеше навсякъде с поглед. Беше убедена, че нещо не е наред с него. Ех, да имаше малко повече време да претърси фургона му! Но след като се измъкна на косъм снощи се съмняваше дали ще опита отново.

Но колкото повече мислеше, толкова по-малко си представяше Флетчър зад пъклен конспиративен план, свързан със съзнателни грешки около проекта на катедралата. Да участва в подобен заговор — да, но да го измисли и осъществи — не.

Не по-малко я тревожеше спомена за последната ѝ среща със Сам. Когато я свари да разглежда чертежите, тя изпита страх. Или разюзданото ѝ въображение си правеше лоша шега?

Няколко пъти си припомни думите на Дарси за потайния нрав на Сам. Преди Дарси да го спомене, Ани никога не бе мислила за Сам като за загадъчен. Но приятелката ѝ бе права — никой не знаеше особено много за Сам, независимо от добродушния му пряк маниер.

Хрумна ѝ, че вместо да успее да надникне в душата на Сам, гледа към лъскава огледална повърхност, която отразява онова, което очаква да види. Не успяваше да проникне под повърхността.

Дали наистина е сварил Джузепе и Франческа да се прегръщат? Защо се съмнява в думите му? Нима Сам, подобно на останалите, които смята, че познава и им има доверие, е попаднал в списъка ѝ на хора-на-които-да-не-вярвам?

Странно, но напълно и безрезервно в момента вярваше само на Матю. На обвинения в убийство, за когото повече от половината град смяташе, че с подкупи е успял да избегне газовата камера, единствено можеше да се довери.

— Господи, колко ми липсваше, Ани — възкликна той още на прага.

Притегли я в обятията си и жадно я целуна, сякаш устните ѝ му носеха спасение.

Трябваше да направи нещо, за да му помогне. Не успя да спаси Чарли. По дяволите, няма да стои със скръстени ръце и да наблюдава как мъж, когото обича, страда несправедливо.

— Приготвила съм вечеря — прошепна тя.

— Ще почака — отвърна той.

Още не бяха стигнали до вечерята, когато телефонът до леглото на Ани иззвъня. Оказа се Барбара Рей.

— Трябва да дойдеш незабавно — съобщи тя с тих, но твърд глас. — Матю случайно да е при теб?

— Да.

— Доведи и него.

— Барбара Рей, какво става?

— При мен има един човек. Иска да поговори с теб.

— Вико?

— Паулина. Сама е. Не знам колко време ще остане, затова побързай.

Барбара Рей ги посрещна на задния вход на Младежкия център. Широкото ѝ, мило лице изглеждаше угрижено. Между очите ѝ имаше бръчка, а характерната ѝ, ласкава усмивка, отсъстваше.

— Елате — подкани тя и ги поведе по тъмен коридор към мазето. — Престраши се да дойде при мен и сякаш успях да я убедя да разговаря с вас. Повиках лекар да я прегледа. Кървеше, но сега е добре. Беше ужасена, че ще загуби детето, но тревогата е била напразна.

— А Вико? — попита Матю.

Барбара Рей поклати глава:

— Все така отказва да съобщи къде е.

Завариха момичето в малка неугледна стая в мазето. Лежеше върху тесен нар, покрита с одеяла. Краката ѝ бяха повдигнати, за да се предотврати евентуално ново кървене. Изящното ѝ лице бе по-бледо от последната ѝ среща с Ани, но огромните ѝ очи излъчваха жизненост.

Ани и Барбара Рей се приближиха към нея, Матю остана облегнат върху рамката на вратата.

Щом видя Ани, Паулина се разплака. Ани приседна на леглото и я прегърна. Момичето се вкопчи в нея и продължи да ридае.

— Всичко е наред, всичко е наред — утешаваше я Ани.

— Искях да дойда при вас, но се страхувах.

— Сега всичко е наред. Нормално е да се страхуваш. — Поддържа я още малко, макар да долови известно нетърпение в погледа на Матю. Когато момичето се поуспокои, продължи: — Паулина, търсят те. Теб и Вико. Много хора, включително и от полицията.

— И убиецът ли? — прошепна Паулина.

Ани стрелна Матю с поглед. Той слушаше внимателно.

— Двамата с него бяхте в катедралата, когато Джузепе умря, нали?

Паулина кимна.

— Там ни беше мястото за срещи. — Погледна гузно към Барбара Рей, която се бе отдръпнала в сянката. — Знам, че е нередно, но нямаше къде да отидем.

— Няма страшно — успокои я Ани нежно. — Всеки се нуждае от място за срещи.

— Самата аз не видях какво се случи, но Вико видя. Отказва обаче да ми каже. Било мъжка работа и жени не бивало да се месят. — Направи безпомощен жест. — Такъв му е характерът. Много е смел, но всъщност по душа е още момче. Не мисля, че ще се справи сам с този убиец.

— Какво точно стана в онази нощ, Паулина?

— Както обикновено отидохме в катедралата и останахме до рано сутринта, защото Вико знаеше, че вуйчо му ще пристигне пръв. Винаги пристигаше пръв и всички го знаеха.

Дисциплината в поведението на Джузепе очевидно е спомогнала за смъртта му. Убиецът е бил наясно кога и къде да го открие.

— Вико се нуждаеше от пари. Искаше да абортирам и единствено вуйчо си можеше да помоли.

Ани знаеше, че вече е било късно за аборт, но не я прекъсна.

— И какво?

— Чухме някой да идва. Вико реши, че е вуйчо му, но не искаше той да ме види и ме накара да се скрия в стаичката до олтара. Не видях какво стана. Вико отиде да поговори с Джузепе. Върна се, прошепна, че не бил вуйчо му и отново изчезна. Когато отново дойде, беше като луд.

— Луд ли? Какво искаш да кажеш?

Момичето трепереше от напрежението да си припомня неприятната сцена.

— Плачеше. Никога не е плакал. И беше нервен. Мислех, че ще ме удари — толкова беше ядосан. Съобщи ми, че Джузепе е мъртъв.

— Искаш да кажеш, че си била в стаичката и си го видяла отново едва след като вуйчо му е бил мъртъв? — обади се Матю.

— Точно така.

Ани го погледна. Знаеше какво се върти в главата му. Ако Паулина не е видяла нищо, как да са сигурни, че Вико не е убиецът?

— Дойде отново в катедралата следващата вечер — напомни Ани. — Защо?

Паулина изглеждаше объркана. После бавно пророни:

— Бях изплашена, а и трябваше да мисля за бебето. Не мразех полицията, така както Вико ги мрази. Мислех да говоря с тях, дори да им кажа, че аз, а не Вико, съм била в катедралата, така че поне да са наясно с част от нещата, които станаха. Знаех, че ще има полиция в катедралата, но и знаех, че Вико ще се ядоса, ако разбере какво съм намислила. Дадох си сметка, че няма да мога да го направя. Щяха да последват прекалено много въпроси, щяха да ме принудят да им кажа всичко. Щяха да открият Вико, да го арестуват и никога нямаше да си го простя. Затова избягах.

— Но по-късно дойде да поприказваме.

— Вие се държахте така мило с мен. Страхувах се от полицията, но трябваше да говоря с някого... — Паулина сви безпомощно рамене. — Вие ме питайте за толкова неща. Смятах, че ако успея да отговоря,

историята ще се разнищи. Но не можех да отговоря на главния въпрос. Не съм видяла убиеца.

— Вико не ти ли е споменал кой е?

— Не. Когато реши да мълчи, е като скала.

— Но знае кой е, така ли? — попита Матю.

— Да. Познава го.

— Щом го познава, значи е някой от строежа? Сигурно е някой, когото е срещал тук?

Паулина сви рамене и чистосърдечно отвърна:

— Не знам.

— Знаеш ли с положителност дали убиецът е бил мъж? — обади се Ани.

— Н-е-е знам...

— Как говори за убиеца Вико? „Той“ ли го нарича? — попита Матю.

Паулина не отговори. Под очите ѝ се забелязваха сенки и изглеждаше изтощена.

Барбара Рей свъси вежди и пристъпи напред.

— Следващите въпроси ще трябва да почакаат, прекара много тежък ден. Нека си почине.

Матю кимна, но повтори въпроса си:

— Сети се, Паулина. Когато Вико говори за убиеца за мъж ли говори?

— Май да — отвърна тя предпазливо. — Не съм напълно сигурна, но мисля, че става въпрос за мъж.

Барбара Рей застана между Матю и леглото. Леко го докосна по ръката.

— Стига толкова. Достатъчно засега.

— Трябва да ви кажа нещо — обади се Паулина тихо.

Барбара Рей се намръщи, но отстъпи:

— Побързай, дете. Искам да поспиш.

— Вико ми спомена, че вуйчо му се тревожел за две неща и според него те са свързани. Едното било за паната на витражите, които поставяше. Но другото нямало нищо общо със строежа. — Тя погледна Матю неспокойно. — Джузепе казал на Вико, че ще отиде в полицията, защото разполагал с информация за смъртта на Франческа

Карлайл. Именно затова Вико е така изплашен. Твърди, че всичко е огромна конспирация.

Лицето на Матю се вкамени. Пристъпи напред и се надвеси над момичето:

— По дяволите! Къде е Вико?

Момичето издържа на втренчения му поглед и поклати глава:

— Не мога да ви помогна.

— Не желаяш да ни помогнеш, по-точно.

Очите ѝ останаха решителни и непоколебими:

— Няма да кажа нищо повече.

— Тя ще се върне при него — отбеляза Матю, след като напуснаха стаята.

— Убедена съм. Но не и тази вечер. Барбара Рей възнамерява да ѝ даде приспивателно.

— Щом свърши въздействието му и се усети в безопасност, ще изчезне. — Погледна часовника си. — Рано е. Няма осем и половина. Дори с хапче, колко ще спи? Шест, може би осем часа? В два, три или четири сутринта ще е будна и готова да тръгне.

— Надявам се да поспи повече.

— Не можем да разчитаме, че ще го стори, обаче. Трябва да я проследим. Само така ще открием хлапака. Предлагам да се завъртим наоколо и да я последваме, когато тръгне. Обзалагам се десет към едно, че ще ни отведе прави при него.

Ани въздъхна. Матю звучеше така уверено. Щеше ѝ се и тя да е толкова сигурна.

— Излиза, че няма да оправдаем доверието ѝ.

— Съжалявам, но се налага.

Изразът на лицето му отново стана безмилостен и Ани знаеше, че нищо не е в състояние да го разколебае. Разбираше, че Матю няма да се откаже, затова каза:

— Преди да тръгнем, искам да разменя няколко думи с Барбара Рей насаме.

Матю кимна. Изглеждаше доста уморен. След като настояваше да се върне в Младежкия център по-късно, най-добре да дремне малко. И двамата се нуждаеха от сън.

Отиде в кабинета на Барбара Рей и затвори вратата. Бързо, без да се спира на подробностите ѝ разказа за най-новия развой на събитията. Обвиненията на Сидни, колебливата подкрепа на Сам спрямо Дарси, решителния начин, по който Дарси отхвърли обвиненията.

Когато свърши, Барбара Рей я изгледа и попита:

— Има още нещо, нали?

Ани пое дълбоко въздух.

— Помолих Матю да остане отвън, защото не исках да го чуе. — Набързо разказа как Сам е видял Джузепе и Франческа прегърнати. — Ако е истина, това е още една улика срещу Матю. А и не съм сигурна вече в Сам. Няма да отиде в полицията, но според мен се колебае. Барбара Рей, Сам е най-старият приятел на Матю. Толкова много хора досега са го предавали, че може би вече нищо няма да го нарани. Но си мисля, измени ли му и Сам, това ще го довърши.

Барбара Рей стана и отиде до прозореца. Загледа се в тъмнината и не пророни дума.

— Не разбирам какво става, Барбара Рей, но сякаш съм потопена в гъста мъгла. Един човек е убит, а основният заподозрян яростно отрича да има нещо общо. По някаква причина съм по-склонна да повярвам на хлапака. Вероятно е замесен в пласмент на наркотици. Но в едно нещо твърдо вярвам. Матю няма нищо общо със смъртта на Джузепе.

Барбара Рей продължаваше да мълчи.

— Мисля, че Сам ме излъга — продължи Ани. Сама се изненада от думите си. — Като че ли се опита да ме подведе. Не мога точно да го обясня... Единствено знам със сигурност, че Матю продължава да вярва на Сам, а аз вече — не.

Най-после Барбара Рей се обърна. Изразът на лицето ѝ бе напрегнат, а очите ѝ изглеждаха уморени.

— Добре ли си? — загрижено попита Ани.

— Да. Просто трябва да премисля някои неща. Това е всичко.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Матю и Ани си тръгнаха. Барбара Рей свърши едно-друго из Младежкия център, постоя при Паулина, която в момента спеше дълбоко и се зачуди дали ще я завари сутринта. Кървенето бе спряло и момичето отказа да приеме предложеното приспивателно. Нямаше търпение да се завърне при любовника си. Щом се събуди, щеше да изчезне.

Барбара Рей шепнешком се помоли за нея. Нямаше какво друго да направи. Паулина бе упорита и влюбена.

Барбара Рей се качи в малката, набързо стъкмена спалня. На втория етаж на сградата бе сама, но не напълно. Винаги усещаше мощното присъствие на Бога. Той виждаше тайните, които таеше в душата си.

Приклепна отстрани на леглото и прилепи лице към желязната рамка. Усети как метала се впира в бузата ѝ. Започна да се моли, без да обръща внимание на болките в коленете, раменете и лицето.

— Милостиви Боже — прошепна тя, — помогни ми да избира правилния път...

Когато най-последно, след доста време, се надигна, вече знаеше как да постъпи.

Искушението отново, се оказа огромно. Беше девет вечерта и Дарси излезе, за да купи от близкия магазин хляб за утрешния обед, но в крайна сметка се озова в квартала на Сам. Зърна скъпоценно място за паркиране на две преки от дома му.

Докато слизаше от колата усети прилива на адреналин. Но тази вечер я движеше не само страстта. Изпитваше и гняв, а това я караше да се чувства добре.

Беше бясна, че Сам е споделил с Ани за връзката им. Вероятно нямаше да е така разгневена, ако не бе настоявал тя да не казва нищо на никого. Господи, какъв лицемер!

Още по-ядосана беше, защото бе паднал толкова ниско — да я подозира, че е извършила измама при проекта на катедралата. Измама ли, та той я подозираше в убийство!

Възнамеряваше да се изправи лице в лице с него. Щеше да му обясни точно какво мисли по негов адрес.

Крачеше към дома му и си повтаряше какво щеше да му каже. Как щеше да реагира на обвиненията ѝ? Щеше ли да ги отхвърли? Или щеше да ги приеме? Или да приеме обратно нея? Съществуваше ли все още някакъв шанс?

Може, след като се навикат един на друг, отново да се озоват в прегръдките си. Може...

„Престани да мислиш за това, дявол да те вземе!“

От залива духаше и Дарси усети, че ѝ е студено. „Глупаво постъпвам. Защо го правя? Защо не се спра?“ Вече виждаше къщата на Сам, но изведнъж спря. Осъзна, че сълзи се стичат по лицето ѝ и всеки момент ще рухне.

Само ти можеш да се спреш, обаждаше се глас вътре в нея. Само ти. Можеш да го сториш. Но трябва да направиш усилие.

Трябва да си възвърнеш трезвата мисъл и преценка. Трябва да си кажеш: „Добре — дотук! Всичко свърши. Имам проблем и се нуждаю от помощ. След това потърси помощ, Дарси. Прибегни до терапия, ако се наложи. Не си единствената с подобни чувства. Не си сама.“

Дарси се облегна на едно дърво и се разрида.

„Господи — прошепна тя, — звуча като Барбара Рей.“ Едва помислила за монахинята и Дарси видя Барбара Рей да се задава от другия край на улицата право към вратата на Сам Броуди.

Господи! Отначало Дарси реши, че има халюцинации. Но всичко друго наоколо изглеждаше истинско и стабилно. Самата Барбара Рей, от плът и кръв, влизаше в дома на Сам Броуди в девет вечерта!

Защо?

Усети как кръвта пулсира във вените ѝ. Нещо става. Нещо, което въобще не бе свързано с маниакална амбиция. Именно това ѝ даде кураж да направи нещо, което никога преди не беше дръзвала. Когато Барбара Рей влезе, Дарси се качи на стълбите и застана на верандата. Приклекна отстрани на вратата и я задържа миг преди да се затвори.

— Сам, отдавна искам да поговорим по един въпрос.

Любезен, както винаги, Сам ѝ предложи нещо за пиене, кафе, чай. Барбара Рей отказа. Просто искаше да приключи с тази история веднъж завинаги.

— Ако имаш проблем със субсидирането, знаеш че ще направя каквото мога — увери я Сам.

— Знам. Ти си щедър човек и ти благодаря от все сърце. Но този път не става въпрос за набиране на средства.

В хола Сам седна срещу нея. По спортна риза с къси ръкави и кафяви джинси изглеждаше добронамерен и овладян.

— Сам, поради естеството на работата ми, хората ми разказват най-различни неща. Понякога просто искат да получат съчувствено ухо, понякога търсят съвет. Старая се да ги изслушвам и да ги насърчавам, да им дам каквото им е нужно.

Сам се усмихна и кимна:

— И доколкото чувам, се справяш изключително добре.

— Понякога чувам деликатни, интимни неща. Хората нерядко се изповядват пред мен, сякаш съм римокатолически свещеник, и търсят опрощение за греховете си.

— Което се твърди, че пречиства душата — подметна Сам. Наведе се напред и продължи: — Накъде биеш, Барбара Рей?

— Подобно на свещеник, психиатър или лекар, имам чувството, че много от тези признания са поверителни. Чутото не бива да се преразказва от мен. Мой свещен дълг е да ги запазя в тайна, дори ако споделяйки ги, изпълня по-висша етична норма.

Сам изглеждаше озадачен. Не откъсваше поглед от нея, но нищо не каза.

— Проблемът е, че за разлика от римокатолическите свещеници не съм се клела да не споделям чутото. Това в известен смисъл прави по-трудно за мен решението ми каква точно е моралната ми отговорност. Също така трябва да имам предвид, че чутото от мен може да представлява само част от сложна и объркана ситуация. Човек, например, ми доверява нещо, което всъщност не е вярно. Той вярва, че е истина или си фантазира, че е истина. Не се кълна, че онова, което чувам е вярно. В най-добрия случай само се опитам да преценя дали е вярно, като се опирам на характера на човека, който ми го казва.

— Дотук те разбирам напълно — обади се Сам. — Но не ми е ясно, какво точно искаш да ми кажеш.

— Искам да ти кажа, че веднъж един човек ми призна нещо за теб, Сам. Не знам дали е истина... Дори навремето ми бе трудно да го повярвам. Независимо от това, то е важно, а след време стана още по-важно. От месеци се терзя и се чудя дали няма да е по-добре в този случай да наруша обета си за мълчание.

Сам се изправи, обърна се с гръб и отиде до прозореца. Когато след няколко секунди отново я погледна, изразът му бе напълно спокоен.

— Би трябвало да си по-конкретна, Барбара Рей, защото нямам представа за какво говориш.

„Хайде, кажи му“ — подкани се монахинята.

— Преди смъртта си Франческа Карлайл ми довери, че се е замесила в любовна история, която поражда чувството ѝ за страх и вина. И посочи, че ти си този любовник, Сам.

Очите му се присвиха и той невярващо възкликна:

— Аз?

Барбара Рей не пропусна да забележи нетрепващия му поглед, спокойните ръце и тоталната му изненада. Или бе напълно искрен, или съвършен актьор.

— Тя ми го каза. Изпитваше особена вина, защото си най-старият приятел на съпруга ѝ.

— Естествено. — Звучеше малко отбранително, но Барбара Рей трябваше да признае, че тонът му щеше да е такъв, ако дори току-що чутото обвинение да е лъжа. — Матю и аз се познаваме още от колежа. С Франческа се знаем от преди това. Да се любя с нея, за мен би било най-подло предателство спрямо приятелството ни.

Барбара Рей кимна в знак на съгласие и продължи:

— И все пак съществуват всички предпоставки да смятаме, че тя е имала любовна връзка с някого. И е странно, че полицията така и не успя да идентифицира този човек. Лесно е да си представим, защо той сам не се е издал. Ако се беше разбрала ролята му, щеше да попадне в списъка на заподозрените. И все пак, странно че нито полицията, нито наетите от Матю частни детективи не откриха кой е.

— Толкова ли е изненадващо? По време на процеса обвинението даде доста ясно да се разбере, че няма доказателства за изневяра,

просто защото такава не е извършвана. Да, пиеше прекалено много, както е известно. А и въображението ѝ бе богато.

Последното, помисли си Барбара Рей, е нещо което един любовник би знаел със сигурност. Но от друга страна то ще е известно и на дългогодишен приятел.

А и Барбара Рей от личен опит бе наясно, че Франческа винаги бе склонна силно да преувеличава.

Може и да си е фантазирала, че е в любовна връзка със Сам. Нямахше да е единствената жена, завладяна от този привлекателен, приятен мъж.

— Ани ми спомена, че според теб любовникът на Франческа е бил Джузепе Бриндеси.

Изразът на лицето му трепна. Изненадан ли беше? Дали е очаквал Ани да не споделя информацията?

— Отказвам да коментирам — заяви той.

— Пред нея си твърдял, че си ги видял прегърнати.

— Дори да е така, никога няма да го призная пред съда — отвърна той. — Особено сега, когато Джузепе е мъртъв, а отпечатъците на Матю са по цялото скеле. Става въпрос за най-стария ми приятел.

— Но това не може да е вярно — прекъсна го Барбара Рей. — Джузепе Бриндеси беше педераст.

Сега вече на лицето му се изписаха шок и изненада. Бързо се извърна към прозореца.

— И той се изповяда пред мен. Бил е такъв цял живот. Нямахше свои деца, затова бъдещето на Вико му бе така важно. Момчето е синът, който никога не му се е родил.

— Колкото и интригуваща да е информацията тя не променя факта, че Франческа и Джузепе бяха особено близки. Може просто да са били добри приятели.

— Сам, аз не съм юрист. Не желая да те притискам. Но двама души загинаха от насилствена смърт и полицията изглежда смята, че има връзка между убийството на Франческа и на Джузепе. Никога няма да си простя, ако се окаже, че е загинал невинен човек, защото не съм казала на полицията за евентуалната самоличност на тайнствения любовник на Франческа.

Той се обърна към нея:

— Ако загатваш...

Барбара Рей го прекъсна така умело, както прекъсваше младежите, с които се занимаваше в Младежкия център.

— Сам, остави ме да довърша. Нямам право да задавам този въпрос, знам, а и ти не си задължен да ми отговориш, но все пак: Не бяхте ли ти и Франческа любовници?

— Да.

Барбара Рей усети как очите ѝ се разширяват. Испита известен шок, защото очакваше той да отрече.

— Франческа и аз бяхме любовници в продължение на шест месеца преди двадесет и една години — поясни той.

— Именно така Матю се запозна с нея. Тя беше моя приятелка, докато той не я очарова и не я изтръгна от ръцете ми. Доста се разстроих тогава. Обичах Франческа или поне си мислех, че я обичам, тъй като бях едва двадесет годишен. — Направи пауза и прочисти гърлото си. — Трудно го понесох и за малко да разваля приятелството си с Матю. Но преодолях огорчението. И оттогава — откакто ме заряза заради Матю, ожени се за него и заживяха заедно — нито веднъж не сме имали интимни отношения. — Погледна я право в очите. — Казах на Ани, че според мен Франческа и Джузепе са любовници, защото ги видях да се целуват. Сега ти ми съобщаваш, че той бил педераст и аз се чудя на каква точно целувка съм станал свидетел. Изглеждаше ми доста страстна, но кой знае? Когато се заговори за нейната тайна връзка, реших, че знам кой е любовникът. Но не го споменах пред полицията, защото се опасявах да не забия още един пирон в ковчег на Матю.

Барбара Рей кимна. Дотук всичко звучеше логично.

— Имам още един въпрос, Сам. Къде беше по времето на убийството на Джузепе?

— Звучиш като полицейски следовател, Барбара Рей. Не е ли казано в Библията: „Отдайте, прочее, кесаревото кесарю, а Божието Богу“?

— Евангелие от Лука, глава 20, стих 25.

— И все пак ми задаваш този въпрос?

— Да. Но не си задължен да ми отговориш.

— В интерес на истината бях с една жена през онази нощ. Вечеряхме навън, след това дойдохме тук и тя си тръгна едва сутринта. Беше тук, когато се обадиха от полицията. Може да го потвърди.

— Благодаря ти, Сам. — След миг добави: — И прости подозренията.

Той въздъхна.

— Времената са такива, пълни с подозрения. Имам чувството, че е така от смъртта на Франческа. И непрекъснато се сблъскваме с отзвука.

— Да. Вероятно ще е така, докато правдата не възтържествува.

От мястото, където приклепна пред вратата, Дарси чу всичко.

Истина ли беше? Франческа и Сам?

Отрече да са имали наскоро връзка, но лъжеше. Звучеше искрен, но лъжеше!

Говореше със същия тон, с който ѝ нашепваше ни слова в спалнята. И тогава е лъгал.

Усещаше се леко замаяна.

„Трябва да поговоря с Ани“ — помисли си тя.

Бързо стана и прескочи перилата на верандата. Попадна в храстите, точно когато Барбара Рей излизаше. Притисната към стената на къщата, Дарси чуваше ударите на сърцето си.

Смущаваше я и още нещо, Сам излъга за алибито си за вечерта, в която Джузепе бе убит. Вярно, излезе с жена, после блондинката се прибра с него. Но колата на жената — червеният мерцедес — спомни си Дарси съвсем точно, бе изчезнал някъде преди 4:11 часа сутринта.

Сам нямаше алиби.

Сам Броуди стоеше напълно неподвижен в средата на хола. Чувстваше се изтощен и изцеден. Току-що като че ли се издъни. Биваше го да преценява хората и му се стори, че в погледа на Барбара Рей долови недоверие, макар да се постара да тушира подозренията ѝ.

Дали му повярва? Възможно ли е да не му е повярвала? През годините бе правил щедри дарения за църквата „Общ път“. Това би трябвало да я накара да се замисли.

Може би не биваше да я пуска да си върви. Ами ако отиде в полицията?

По дяволите. Всичко пропада.

„Успокой се“ — заповяда си той.

Сам зърна отражението си в стъклото на прозореца. Загледан в себе си се насили да се усмихне. Получи се хубава усмивка: искрена, топла, нежна. Усмивка, която бе усъвършенствал през годините. Влияеше дори на очите му, които ставаха меки, разбиращи. Заобиколени със ситни бръчици, те му придаваха вид на доброжелателен, приветлив човек.

Сам Броуди, страхотен шеф, за когото да работиш. Сам Броуди, предан и чувствителен приятел. Сам Броуди, отличен архитект. Сам Броуди, добър и почтен мъж.

Припомни си, че наистина притежава всички тези черти. И, доколкото му е известно, никой не подозира, че притежава и по-тъмна страна. През годините я криеше доста внимателно.

Защото се страхуваше от последствията, ако допусне някой прекалено близо до себе си. Лиши се от радостта на близки интимни взаимоотношения. Нямахше съпруга, деца, близки приятели, запознати с тайните в сърцето му.

С тайната, поправи се той. Притежаваше само една тайна, един грях, който искаше да скрие.

Сам много отдавна си даде сметка, че в един дълбоко нечестен свят, един почтен човек би направил отлично впечатление. През годините си изгради репутация на безусловно честен човек.

Репутацията му вече бе така добре циментирана, че никой не я оспорваше. Допусна малко на брой грешки и то в дълъг период от време. Но все пак допусна грешки. Никой не е съвършен. Изпитваше потребност от интимност подобно на всички хора. Изкуши се. Дарси бе последното изкушение. Каква съвършена любовница беше! Но досега, слава Богу, успяваше да се съвземе навреме.

Сега обаче възникна проблем.

Барбара Рей.

Значи Франческа е говорила с нея. Дяволите да я вземат Франческа. Дяволите да вземат и Матю.

Стомахът му се сви както винаги, когато мислеше за Матю Карлайл. Сам не бе съвсем сигурен кога точно намрази приятеля си. Понякога си мислеше, че е станало в деня, когато се запознаха.

Но по-вероятно да е станало по-късно, когато си даде сметка какво му е приготвила съдбата — да седи кротко настрана, докато

Матю Карлайл открадне всичко, което по право принадлежи на Сам.

Сам бе умен, но Матю — по-умен.

Бизнесът на Сам преуспяваше, но този на Матю бе един от водещите в Америка във втората половина на двадесети век — истински феномен.

Сам бе богат, но Матю бе милиардер.

Сам бе обичал само една жена през живота си, но Матю се ожени за нея.

Именно в деня на сватбата на Матю Карлайл с Франческа — церемония, на която Сам Присъства като кум — Сам си обеща: „Някой ден някак ще го върне тъпкано на Матю“.

Защото с цялата си душа ненавиждаше Матю Карлайл. И в продължение на повече от двадесет години остави тази омраза да расте, да става все по-отровна и мерна. При всеки успех на Матю Сам се изпълваше с нова завист и нов гняв. Но не ги показваше. Продължаваше да се усмихва. Когато някой път стоеше до съперника си имаше чувството, че ще се задуши — толкова не му достигаше въздух.

Но сега всичко беше на път да свърши. Беше близо, съвсем близо до осъществяването на целта си. Няма да допусне никои нито Барбара Рей Акер, нито Ани Джеферсън — да застанат на пътя му.

Ани може да се окаже по-голям проблем от Барбара Рей. И тя е изпълнена с подозрения към него. Освен това е умна и влюбена във врага му.

Когато определи Ани да контролира строежа на катедралата от името на фирмата смяташе, че върши брилянтен ход. По същество тя бе вътрешен дизайнер. Бе работила предимно в проектиране на вътрешната част на административни сгради. Не бе прекарвала много време на строеж, не бе работила плътно с предприемачи и наетите от тях работници и фирми. На практика нищо не знаеше за това как се командва изграждането на голям проект.

С други думи — Ани Джеферсън можеше лесно да бъде манипулирана.

Но постепенно събитията се развиха в друга посока. Ани се оказа далеч по-способен ръководител, отколкото си бе представял. Страхотно се справяше с работата и той бе напълно искрен, когато я хвалеше. Искрено се гордееше с нея.

Най-трудно му беше, когато харесва хората, които се готви да унищожи.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ани чу силно тропане на входната врата. Стресна се, да не би да е полицията.

— Не отваряй — прошепна Матю и я притисна по-силно.

Опитваха се да дремнат няколко часа преди да отидат при Паулина. Ала на нито един от двамата не му се удаваше.

Тропането престана; но само след минута извън телефонът. Ани остави автоматичния секретар да приеме съобщението. Чуха гласа на Дарси:

— Знам, че си вкъщи, Ани. Моля те, обади се. Съжалявам, ако прекъсвам нещо, но трябва да говоря с теб. Спешно е!

Ани навлече хавлията и бързо отиде да отвори.

Дарси нахълта задъхана. Свлече се в първото попаднало ѝ кресло и дори не показва изненада от вида на показалия се при вратата на спалнята Матю Карлайл — по джинси, но без риза.

— Дарси, какво е станало? Какво има?

Устните на Дарси трепереха.

— Ани, ти си винаги така разумна, толкова отговорна. Няма да се оставиш да те подведат емоциите, както става при мен. Имам нужда да ме увериш, че греша. Господи! Ще ми се пръсне главата!

— Дарси, за Бога...

— Става въпрос за Сам.

— Какво за Сам? — намеси се Матю. — Пострадал ли е? Да не е мъртъв?

Тя се изсмя диво.

— Мъртъв? Господи, не. Не е мъртъв. Той е убиецът!

Матю се вторачи в нея.

— През цялото време ни е подвеждал. Убеди всички какъв прекрасен човек е. — Хвърли кос поглед към Матю.

— Знам, приятел ти е и така нататък и едва ли ще ми повярвате... И аз не искам да повярвам, че Сам Броуди е убиец. Невъзможно звучи, но само така могат да се обяснят фактите.

Ани преглътна с усилие. Помисли си за Сам и Матю — стари приятели, единият с богато потекло, с всички преимущества, другият — от разбито семейство.

Единият дружелюбен и приветлив, със златисти коси и ангелска усмивка. Другият — стеснителен и затворен. Единият е точно такъв, какъвто изглеждаше. А другият? Да, нещата съвпадаха. Всичко, което премисли през последните двадесет и четири часа си идваше на място. Другият просто е убиец!

Седна до Дарси и взе треперещата ѝ ръка.

— Вярвам ти — успокой я тя.

Хвърли поглед към Матю, който стоеше напрегнат и самовглъбен. Сети се за деня, когато съдебните заседатели всеки момент щяха да произнесат присъдата. Тогава Матю призова цялата си воля, за да запази хладнокръвие. Сега се бе стегнал по същия начин.

Ани протегна другата си ръка към него. Той не я пое. Тя поклати глава.

— Нали знаеш какво казва Шерлок Холмс? — „След като елиминираш всичко, което ти се струва невъзможно, останалото, колкото и неправдоподобно да изглежда, вероятно е истината.“

Матю кимна.

— Може да изглежда неправдоподобно Сам да е замесен, но не и невероятно. Докато ти беше във Вашингтон ме уверяваше, че Джузепе със сигурност е бил любовник на Франческа, бил ги видял заедно. Не го казал на процеса, за да не ти навреди.

— Лъгал е — отсече Дарси.

— И аз смятам така — продължи Ани. — Нямам представа защо не му вярвам, но е факт. По едно време се запитах колко добре всъщност познавам Сам Броуди. Оказа се, че нищо не знам за него.

— Инстинктите ти не те подвеждат, Ани — обади се Дарси. — Същото не важи за мен обаче. Според Барбара Рей Джузепе бил педераст.

Дарси набързо им предаде разговора между Сам и Барбара Рей.

— Никаква жена не е била с него цялата нощ, Ани. Знам, защото по онова време го преследвах. Без да искам, съм заспала в колата. Събудих се доста преди разсъмване и забелязах, че червеният мерцедес на мацката го няма. А сега, като се замисля, ми се струва, че и колата на Сам я нямаше. Изглежда Сам се е отървал от мацката,

отишъл е до катедралата и е убил Джузепе. Аз просто съм спала и съм пропуснала да видя кога е излязъл.

— Но защо? — обади се Матю. — Какво печели Сам Броуди от смъртта на Джузепе?

— Ако става въпрос за измама при проекта, има доста какво да спечели — поясни Дарси. — Взема от собствениците пари за несвършена работа и за неизползвани материали. Така може да отклони десетки хиляди долари от проекта. Ами, направо стотици хиляди!

— Сам да краде пари от църква? — попита Матю със смразяващ тон.

— Сам да краде пари от теб — подметна Ани тихо. — Много от средствата за изграждането на катедралата дойдоха направо от субсидиите, които ти и Франческа така щедро раздавахте. А останалото е събрано благодарение на енергията и усилията ѝ.

— Нали не загатваш, че Сам Броуди, най-добрият ми приятел, действа срещу мен?

Ани внимателно обмисли отговора си. Наистина ли загатваше това?

Да, по дяволите!

В това време Матю продължи:

— Отказвам да повярвам, че Сам ще се забърка в някаква сложна конспирация, включваща саботаж, заплахи и...

— ... убийство? — довърши вместо него Ани. — Защо не? Не смятаха ли всички, че ти си в състояние да извършиш убийство?

Десет минути по-късно Матю продължаваше да спори. Ани прецени, че като го притиска, няма да постигне нищо. Реши да смени тактиката.

— Хайде да погледнем на ситуацията от друг ъгъл. Да предположим, че някой е искал да задигне пари от този проект. Как ще го постигне най-лесно?

— Ще лъже при материалите — обади се Дарси. — Ще използва по-евтини от предвидените в проекта.

— И никой няма да забележи? — упорстваше Матю. — Доста хора работят по изграждането на катедралата. Ако не се спазват

стриктно плановете и указанията, все някой ще се усети.

— Можеш да промениш чертежите — възрази Дарси. — Ще ги измениш още в компютърния файл. Кой би се усъмнил? Всеки ще си мисли, че следват оригиналните плановете.

— Всъщност, да — обади се Ани, схванала как може, да бъде извършена измамата. — Изготвяш друг комплект, на променените чертежи.

— Да. Правиш оригиналния проект, получаваш официалното одобрение, предаваш го на властите, за да получиш разрешение, а после го преработваш — обясни по-подробно Дарси. — Много чертежи са свързани с тази сграда. По дяволите, не забравяйте, че аз я проектирах. Ако получените от предприемача чертежи, по които той строи катедралата, и чертежите, представени на собственика и на градските власти, не са идентични, кой би забелязал?

— Никой ли няма да провери? — не отстъпваше Матю.

— Става въпрос за промяна на дребни технически подробности — уточни Дарси. — Такива подробности обаче са доста важни по същество. Но строителите са си получили чертежите, приемат, че са копие на оригинала и работят по тях.

— Ако архитектът и предприемачът се разбират — намеси се внимателно Ани, — става. Архитектът променя чертежите, за да намали разходите. Главният предприемач е наясно, че не работи по оригинала, но се е договорил с архитекта. Получават уговорените средства от собственика, но изразходват значително по-малко. После делят „спестеното“.

— При проект за двадесет милиона долара като този, всеки ще получи поне по два милиона — уточни Дарси.

Веждите на Матю се стрелнаха нагоре.

— Това вече е мотив за убийство.

— Ако е станало така — обади се Ани, — ще ни трябват доказателства.

— Какво по-голямо доказателство от едно сравняване на чертежите, представени на строителната инспекция и чертежите, по които работи Макенерней — възкликна Дарси.

— Опитвах се да разгледам по-подробно оригиналните чертежи — намеси се Ани, — но Сам ме прекъсна. Разполагам обаче със

собствено копие. — Отиде до бюрото и взе чертежите. Матю и Дарси ги разтвориха върху масичката.

— Едно такова копие е отишло в инспектората, за да се получи разрешение, така ли?

— Да — потвърди Ани.

— И също такова копие са получили и работниците? Сигурна ли си?

— Не съм сигурна. Просто предположих...

Тя все пак не е архитект. Смяташе, че гледа оригиналните чертежи.

„На това ли е разчитал Сам през цялото време?“

— Налага се да съпоставим оригиналните чертежи с копието на Макенерней — предложи Ани. — Но ако и той е в конспирацията...

— Надявам се оригиналните чертежи да са размножени от компютърната програма — обади се Матю.

Ани кимна.

— На кой компютър?

— На този в офиса.

— И къде е сега програмата?

— Не съм сигурна. Вероятно в компютърните ни файлове.

— Чакай да уточня — настоя Матю. Смятате, че първоначално размножения от компютъра проект за катедралата впоследствие е подменен от Сам. В такъв случай той трябва да е подменил първоначалния файл с променения и тогава го е изпратил на фирмата предприемач, която също участва в измамата. Вероятно става въпрос за самия Макенерней.

— Да — обади се Дарси. — Те обаче ще отричат.

— Но ако го е направил... Ако е променил оригиналния проект, не е ли възможно да открием някъде новия вариант? Очевидно има два файла.

— Ако открием два файла, това е доказателство за измама — заключи Ани. — Хайде да отидем в офиса да проверим.

— Искаш да кажеш да проникнем до компютъра на Сам? — изненада се Дарси. — С удоволствие, но той е маниак на тема сигурност. Кабинетът му ще е заключен, а компютърът му ще се включва с парола.

— Мога да проникна в кабинета му — настоя Ани тихо. — Независимо дали е отключен или заключен.

Дарси вдигна вежди.

— Нищо, че сме най-добрите приятелки — погледна я Ани лукаво, — не знаеш някои неща за мен.

— А аз — обади се Матю, — не съм добър, колкото съвременните тийнейджъри, но мога да вляза в защитен неправителствен персонален компютър. Нищо чудно вие да използвате програма, сътворена в „Пауърдим“.

Дарси се усмихна:

— Бях сигурна, че ще се окажете полезен с нещо, господин Милиардер, Цар на софтуера.

Матю поклати глава някак озадачено. Е, помисли си Ани, поне се пооживи и като че ли допуска идеята най-добрият му приятел все пак да е замесен в историята.

Матю срещна погледа ѝ. Сякаш четеше, мислите ѝ, защото попита:

— Наистина ли смяташ, че Сам е способен да извърши у подобно нещо?

— Не знам какво да мисля. Но при тази хипотеза, всичко си идва на мястото. — Застана зад гърба му и започна да го разтрива. Мускулите му бяха стегнати. — Ти го познаваш по-добре от мен, Матю. Нали е най-старият ти приятел?

— Нищо чудно да се окаже, че не го познавам чак толкова добре — призна той неохотно. — Сам и аз не се виждаме постоянно. През някои от годините се срещаме доста рядко. Познавах стария Сам. Не съм в курса на нещата как се е променил.

— Матю, защо съвместната ви компания... Защо се провали?

Обърна глава и я погледна озадачено. Прокара ръка през косите си и едва изрече:

— Представа нямам.

— Как така нямаш представа?

— Нямам. Не знам защо компанията се провали. Тръгна обещаващо. В онези години Сам бе в крак с бизнеса, а аз — техническият гений. Оставях много от подробностите на него. Ами! Всички подробности, свързани с деловите въпроси. А когато се провалихме, не се изненадах особено. Осемдесет процента от новите

начинания се провалят, сочи статистиката. — Замисли се за момент. — Но сега като преценявам, нашата компания потръгна доста добре. Наистина — защо се провалихме? — Погледът му стана пуст. — По дяволите, Ани, започват да ме обземат мрачни предчувствия.

Тя започна да масажира раменете му още по-енергично. Дарси се надигна и изчезна. Ани я чу тихичко да се вмъква в банята.

Матю продължаваше да гледа с невиждащи очи, дълбоко вгълбен. Вече го познаваше достатъчно добре, за да знае, че обмисля нещо сериозно. „Затова мълчи“.

Върна се към действителността по-рано, отколкото предполагаше. Изражението му бе мрачно.

— Слушай, Ани. Нали понякога знаеш нещо на подсъзнателно ниво, но не и на съзнателно?

Тя кимна, а той продължи:

— В следващия миг сякаш ти просветва.

— Да, знам какво имаш предвид.

— Сам Броуди е дружелюбен добряк. Но не е само такъв. Като студент разкриваше и една друга страна. Съдеше околните, проявяваше жестокост. Често лъжеше, за да пъкне някоя жена в леглото си, а после им се подиграваше. Знаех го, дявол да ме вземе, но за удобство го забравих. Никога не съм си задавал въпроса: „Какво стана с по-непривлекателната страна от характера на Сам?“

Ани мълчеше. Разбираше, че той ще продължи.

— Има и друго, което вероятно не знаеш. Франческа е била негова любовница, преди да стане моя. Заряза го заради мен. Не се бях сещал за това от години — та ние бяхме хлапаци тогава, — но по онова време се чувствах доста гузен. Ако той е бил разстроен обаче, не го показва. Сякаш си каза: „Много важно!“ А и за Франческа не беше кой знае какво, защото никога не е била предан, верен човек.

— Мислиш, че му е пукало повече отколкото е показал?

— Възможно е. Умее да крие чувствата си. И е много горд. В онези дни той бе доминиращата фигура в нашите взаимоотношения. Макар да бяхме почти връстници, се смяташе за мой наставник. Считаше, че без него, вероятно още щях да се мотая в някой гараж.

— Това са глупости!

Той се усмихна.

— Не си съгласна, значи?

— Разбира се, че не съм.

— Не подценявам, стореното от Сам за мен. Много научих от него. Но ако трябва да съм честен, струва ми се и без него щях да науча каквото ми трябваше. Винаги съм бил доста решителен и наясно какво искам. Сега се сещам. Компанията ни фактически се издъни няколко месеца след като тръгнах с Франческа. Сам твърдеше, че никой не искал да инвестира в нас.

— Ами ако е имал намерение да прекъсне всякакви връзки с теб, Матю? Защо да не е излъгал за инвеститорите, да е саботирал компанията, за да ти отмъсти?

— Ако е постъпил така, вероятно после е съжалявал. Като мой партньор щеше вече да е милиардер.

Погледна към нея.

„Като мой партньор щеше вече да е милиардер.“

— Това е причината! — тихо натърти тя. — Точно тази. Направил е огромна грешка и оттогава съжалява. Затова те мрази, Матю.

Той зарови лице в дланите си.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Не вярвам на очите си — смая се Матю, когато Ани клекна на килима пред кабинета на Сам и умело зачовърка ключалката.

— Тази вечер се оформя пълна с изненади — отвърна Ани.

— Напълно си права. Откъде взе тези инструменти?

— Купих си ги от Джако-Царя на горните етажи, почти без пари.

— Господи! — възкликна Матю.

Дарси се изхили. Напрежението и на тримата вече личеше.

Едно последно тихо завъртане и успя. Езичето се дръпна. Матю се насочи направо към портативния компютър върху бюрото на Сам и го включи.

— Ако е вътре, ще го открия — закле се той.

— Какво правиш? — попита Ани след няколко минути, докато пръстите на Матю чевръсто се задвижиха по клавиатурата.

Екранът бе осеян с непонятни за нея символи.

— Разговарям директно с Машината. — Измъкна дискета от флопито и постави нова. — Сам е сложил устройство, за да блокира достъпа до компютъра си. Доста стандартно устройство впрочем. Прави го един от конкуренцията ни. — Намигна й: — Не е фасулска работа, но ще се преборя.

— Значи разчупваш кода?

— Да, с помощта на част от софтуерните ни продукти. Донесох си няколко дискети. Затова ходих до Вашингтон. Засега всичко е секретно, но имах среща с една правителствена агенция и ги съветвах как да обезопасят компютрите си. — Млъкна и се концентрира върху екрана. — Какво? А, добре, направи го. — Говореше на компютъра. Пръстите му танцуваха по клавишите. Екранът се смени и той се усмихна. Появиха се цветове и след това малки икони. — Ето, влязохме в системата. Сега да потърся файла.

— Бива си ви — обади се Дарси. — Нахълтвате в чужд кабинет, правите електронна инвазия... Бива си ви. Впечатлена съм.

Само след секунди Матю извади върху екрана файла с чертежа на катедралата. Изучиха го внимателно.

— Това е оригиналът, одобрен от властите — обяви Дарси.

— Но не строят по него, така ли?

— Твърдя, че строят по него. Трябва да открием преработения вариант.

— Дискът е пълен с файлове — посочи Матю. — Нужно ми е малко време.

— Файловете с чертежи не са чак толкова много — възрази Дарси.

— Добре, ще се опитам да сортирам файловете по типове.

— Откъде да сме сигурни, че го е запазил? — попита Ани. — Няма ли да е по-разумно да го изтрие, за да не оставя следи?

— Дори да го е изтрил, ще се опитам да го възстановя — увери я Матю. — Дискът ми изглежда доста пълен, значи не то е прочиствал скоро. Има доста стари неща, а не се забелязват кой знае колко нови. Изглежда не използва много-много този компютър.

— Това добре ли е?

— Ако е изтрил файла, който търсим, и отгоре не е писано, вероятно ще успее да го възстановя. Но все пак ми трябва време да прегледам всичко.

— Ще направя кафе — предложи Дарен.

Същата вечер Флетчър остана на строежа. Беше чакал достатъчно. Настана време да измисли как да придума Ани да дойде в катедралата посред нощ. Нямахше сили да отлага повече.

Реши да не паркира на обичайното място. Смъртта на Джузепе Бриндеси продължаваше да се разследва и полицейски коли неминуемо щяха да кръжат наоколо. Не влизаше в планове му да разберат за присъствието му. Не и тази вечер.

Независимо от ченгетата той можеше да се вмъкне тихичко в сградата през подземния проход между катедралата и Младежкия център.

Проходът съществуваше още преди да започне строителството. Тунелът, прокопан в твърдата почва и подсилван няколко пъти срещу земетресения, остана след събарянето на старата църква.

Флетчър не бе сигурен дали Ани знае за прохода. Повечето работници не подозираха за съществуването му. Онези, които се катерят по скелетата и вършат изкусната си работа високо горе, никак не обичат да се завират под земята. Други изкопаха основите. Те напуснаха строежа преди месеци.

В сянката на катедралата не се забелязваха ченгета. Лесно ще се промъкне в Младежкия център. Движеше се предпазливо и тихо, защото познаваше навика на преподобната Акер често да прекарва там нощта. Държеше стаичка на втория етаж.

Открехна прозорец от тъмната страна на приземния етаж. „Умно, няма що — помисли си той. — Заключваш вратите, а прозорците оставяш отворени.“

Осветявайки пътя си с джобно фенерче, откри стълбището към мазето. Долу се поспря и подуши въздуха. Имаше изключително обоняние. Определено долови аромата от парфюма на Ани. Поклати объркано глава. Не помириша ли нещо подобно снощи във фургона си?

Тази вечер тук, долу ли е била? А снощи е била във фургона му?

Мисълта го стъписа. Та нали вратата се оказа отворена. Всеки е могъл да влезе.

По следата на аромата Флетчър стигна до малка тъмна стая в задната част на мазето. Вътре имаше легло, шкафче и лампа. Леглото бе оправено. Ароматът определено се усещаше, но бе примесен с миризмата на други хора. Имало е някой в тази стая и то съвсем наскоро.

Насочи се към леглото и си помисли: „Ще доведе Ани тук. Ще я хвана в катедралата и ще я довлека през тунела. В тази стаичка ще е по-удобно и за двама ни.“

За миг си представи какво ще прави с нея в леглото. Усети възбудата си, а устата му пресъхна.

Обърна се и излезе, като разкърши рамене. Отвори напуканата дървена врата и освети пасажа напред. Стори му се, че в далечния край нещо мръдна. Насочи светлината натам. Нищо, най-вероятно — плъхове.

Тунелът бе стар и стените се лющеха. Сигурно не е безопасен. От друга страна бе устоял на няколко земетресения. И тук се носеше миризма — неприятна, застояла. Беше доволен, когато стигна края.

Влезе в катедралата от северната ѝ страна. Не се движеше кой знае колко тихо, особено когато се изкачи по натрупаните строителни отпадъци, но въпреки шума дочу сподавен глас. Женски глас.

Ани? Парфюмът? Нима вече е тук и го чака? Да не би да е влязла във фургона му, защото го желае?

Насочи се към звука. Препъна се в купчина тухли.

— Кой е? — попита сепнато женски глас. Прозвуча като плач и уплаха.

Ани? Кръвта му пулсираше диво.

Насочи фенерчето. Взря се в параклиса и различи женска фигура — по-скоро момичешка. Косите ѝ бяха светли и се стелеха по гърба чак до кръста. Беше облечена в нещо тъмно и обемисто, вероятно пелерина. Лицето, обърнато към светлината, бе прекрасно.

Тя мръдна, а от гърлото ѝ се изтръгна стон. Сребристи сълзи се стичаха по съвършените ѝ скули.

— *Mi amore?* — прошепна тя. — Ти ли си?

„*Mi amore?*“

— Хей, какво правиш тук? — попита Флетчър.

При звука на непознатия глас в очите на момичето се появи паника. Блъсна го, което го изненада за миг, мина покрай него, прескочи тухлите и побягна.

Хукна след нея, но момичето се оказа бързо. Зърна тъмната пелерина да се скрива зад ъгъла. По дяволите! Измъкваше се!

Изпитваше някаква неохота да я проследи. Сякаш може да не е от плът и кръв, а дух... Господи! Работата му тук започваше да го изпълва със суеверия...

Вероятно беше девойката, за която Ани спомена. Тази дето била в катедралата в нощта на убийството. Същата, за която Ани пропусна съзнателно да разкаже на полицията.

Паулина.

Чу я да се движи бързо пред него. Подът бе осеян с какви ли не строителни отпадъци и беше тъмно. Чу трясък и тя извика. Да, беше се спънала в нещо и падна.

Канеше се да се изправи, когато я залови. Нахвърли се срещу него с нокти, а очите ѝ бяха диви. Изви ръката ѝ зад гърба, за да я обезвреди.

— Паулина ли си? — попита той грубо.

Тя кимна, като мигаше насреща му ужасена.

Флетчър усети, че се изпълва с мощ. Точно така ще го погледне и Ани.

Но... Ставаше нещо странно. Какво, по дяволите, прави младо момиче само на строежа посред нощ? И е тук не за първи път!

„Mi amore“ — бе казала тя. Да не би тя и любовникът и да използваша строежа като място за срещи? Но любовникът ѝ се крие от полицията. Подозираха го за смъртта на Джузепе Бриндеси. Само глупак би се върнал на местопрестъплението, за да се срещне с любимата си.

Или никога не го е напускал...

„По дяволите!“

Ченгетата претърсваха целия шибан град заради хлапето. А Вико е тук, крие се в подземиято...

Доскоро хлапето работеше на строежа, значи познава разположението. Вероятно е поогледал наоколо и си е намерил хубава бърлога — както бе постъпил и Флетчър, а момичето му осигурява храна, вода и хубавия си задник.

Откри момчето, което Ани търси. Или поне е на път да го намери. Момичето ще го отведе при Вико, и то бързо, ако иска нищо да не ѝ се случи.

Това е начинът, изведнъж осъзна Флетчър, начинът да накара Ани да дойде в катедралата посред нощ. Тя вярва в невинността на Вико. Иска да му помогне. Ако я убеди, че Вико е тук, ще пристигне. Още тази вечер.

Ще бъде там, където той иска да е!

Най-последно.

Междувременно разполагаше с момичето, което тихо ридаше и трепереше от ужас. Сърцето на Флетчър биеше диво. Възбудата му нарастваше. Щеше да се позабавлява, докато я разпитва.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Струва ми се открих нещо.

Матю седеше пред компютъра от два часа, а Ани и Дарси се редуваха да пазят на вратата. Работеха на тъмно, за да не привлекат вниманието на охраната. Единствената светлина идваше от екрана на компютъра.

— Файлът е бил изтрит, но ще се опитам да го извадя. Ще изглежда малко по-различно от онова, което сте свикнали да виждате. Е, мили дами, какво мислите?

Ани и Дарси се наведоха към екрана и присвиха очи.

— Това е планът на катедралата — обяви Ани.

— Но кой вариант? — попита Матю.

— Господи! — възкликна в този момент Дарси. — Седна и се загледа в детайлите. — Кучи син.

Матю я погледна.

— Е, казвай. Тук сме в твои води.

— Подредил е така нещата, че да се използва много по-евтин и неподходящ материал от договорения. Променил е и първоначалния проект — колоните са по-раздалечени.

— Погледна към Ани и Матю и обяви: — Пол Макенерней трябва да е в течение. Няма начин като предприемач да строи и да не знае какво става. Явно двамата със Сам са в комбина и делят парите... А като съдя по това, което виждам, икономисаните пари не са никак малко.

— Хайде да направим копие — предложи Матю и постави дискета във флопито.

— И разпечатка ще направим — реши Ани и включи принтера.

Скоро започна да излиза разпечатка на чертежа.

— Тук ясно се вижда — посочи Дарси, — че отвън катедралата прилича на оригиналния замисъл. Но вътрешността е силно променена и сградата не е особено устойчива. Дори може да представлява опасност. Страх ме е да помисля, какво би станало при по-сериозно

земетресение. Първоначално катедралата бе проектирана да издържи земетресения до 8.5 по скалата на Рихтер. Но сградата, която строим, вероятно ще претърпи сериозни щети при всяко разлюляване с магнитуд над 6.0.

Ани беше поразена. Станалото — станало, но беше станало под нейния надзор! Изведнъж разбра защо Сам Броуди я назначи на този пост. Не защото я е смятал за компетентна, а напротив, разчиташе, че е некомпетентна! Тя не беше архитект. Нямахме строителен опит. Очаквал е тя да не забележи. И наистина не беше забелязала нищо.

— Отвън красиво, а отвътре — гнило — произнесе Дарси замислено. — Я ми кажете! Напомня ли ви за някого, когото познаваме?

— Достатъчно ли е за доказателство? — усъмни се Матю.

— Разполагаме с копия и на двата файла — напомни Ани. — Разбира се, предстои ни да уточним, че Макенерней работи именно по подправения чертеж. Чудя се дали двамата са водили някаква кореспонденция помежду си по въпроса.

И двамата подскочиха, когато клетъчният телефон на Ани звънна. Тя отиде в ъгъла, за да не смуцава Матю с разговора.

— Флетчър е — съобщи тя след миг. — Твърди, че знае къде е Вико.

Матю откъсна очи от компютърния екран.

— Ако е вярно, това е адски важно.

Ани набързо се осведоми за подробностите, затвори и погледна към Матю.

— Според него е в катедралата от самото начало: Криел се е някъде из мазетата или подземията. Звучи правдоподобно, Матю. Освен това Флетчър ме уверява, че е заварил там Паулина преди малко.

— Господи! — Матю извика друг чертеж на екрана, за да проучи по-внимателно пространството под катедралата. — Напълно е възможно. Защо не се сетихме?

— Така се обяснява и как е станал свидетел на убийството.

— Е, Флетчър хванал ли е хлапака?

— Не, но държи Паулина. Отказвала да говори с него.

Матю вдигна вежди.

— Напълно допустимо.

— Отивам там — обяви Ани.

— Идвам с теб.

— Не още — обади се Дарси. — Ами ако тук има още тайни? Както каза Ани, трябва да открием дали двамата не са водили кореспонденция. Само така ще докажем участието на Сам в измамата, заедно с предприемача.

— Ти продължавай да търсиш, Дарси — реши Матю. — Този хлапак е важен свидетел и искам да поговоря с него преди ченгетата да го хвърлят в затвора.

— Матю, не е ли по-добре да не идваш — намеси се Ани. — Полицията може да се готви да хвърли и теб в затвора.

— По дяволите, ако ме приближат, ще се смотая с Вико из подземията. Хлапакът е далеч по-умен, отколкото предполагах.

Флетчър чакаше в помещението зад олтара. Един ден тук щяха да стоят обредните предмети, но сега нямаше нищо друго освен отпадъци и инструменти.

Чувстваше се напрегнат. Тя идваше. Най-последно му се удаде възможност да се докопа до нея. И този път няма да се провали.

Още не е открил Вико, но взе някои предпазни мерки.

Хлапето се крие някъде из мазето. Флетчър си припомни някои от евентуалните разклони и ниши, където би могъл да се скрие човек.

Щом на хлапето му харесва там долу — добре. Така и така няма да излезе от там!

Междувременно всичко останало бе готово. Откри няколко високи дебели свещи и ги нареди по пода. Те хвърляха меко жълто сияние наоколо. Много романтично. Надяваше се и тя да го възприеме така. Та какво по-романтично място от спокойствието в катедралата посред нощ?

Флетчър се молеше Ани да не окаже голяма съпротива. Достатъчно е да се страхува. Искаше да е изплашена и да бъде готова да му се подчини. Надяваше се атмосферата наоколо да я завладее и да осъзнае, че всъщност цял живот е чакала именно това.

Но ако не го стори, той се е подготвил. Няма да се откаже, няма да отстъпи. Донесе кесия с провизии, автоматичен пистолет, хлороформ — в случай, че се съпротивлява, командоския нож и няколко метра яко найлоново въже. Гладкият мраморен олтар, вече завършен, щеше да послужи за прекрасно легло, далеч по-добро от тесния нар в Младежкия център.

Представи си Ани завързана, изопната гола върху олтара, да се вие и гърчи под меката светлина на свещите. Каква възхитителна гледка ще бъде! Каква наслада за очите му. Идеалното жертвоприношение.

Тя идва и за пръв път от много време насам Флетчър се почувства щастлив.

Дали да не падне на колене и да изкаже благодарността си?

— Полицейска кола патрулира по улицата. Ще се наложи да изчакаш в автомобила.

— По дяволите, Ани!

— Ще се опитам да ги избегна. Но, разбира се, аз имам пълното право да съм на строежа. Ако търсят теб, обаче наистина може да се стигне до арест.

— След последната ни среща, ще трябва да разполагат с далеч повече доказателства, за да ме арестуват. Подмятанията на Сам по мой адрес нямат стойност, след всичко, което току-що открихме.

— Да, но докато не сме абсолютно сигурни, че сме попаднали на улики, е по-добре да си особено предпазлив.

— Но аз съм особено предпазлив. По дяволите, погледни ме само!

Ани се усмихна. Беше се снишил под таблото. Не му се удаваше лесно, тъй като бе висок.

— Обичам те — усмихна се тя.

— И аз те обичам, Ани.

Двамата се погледнаха. Дадоха си сметка, че тук и сега, в колата, опитвайки се да избегнат полицията на Сан Франциско, за пръв път си казват тези думи.

Ани успя да паркира в далечния край на Младежкия център. Огледа се предпазливо наоколо.

— Патрулната кола не се вижда. Ако ще идваш, хайде!

Излязоха от колата и се втурнаха към сенките на строежа. Ани поведе Матю към южния вход.

Флетчър забеляза Ани да се промъква през южния вход и сърцето му трепна. На светлината на свещите, които постави навред, тя изглеждаше изключително красива. Беше семпло облечена — сини джинси и кремава блуза. Златистите ѝ коси бяха прибрани на тила. Строгата прическа ѝ придаваше непорочен, недосегаем вид. Беше тук заради него.

Но веднага след нея се вмъкна някакъв мъж. И още по-лошо. Придвижи се бързо и сложи ръка на рамото ѝ, за да ѝ попречи да влезе в църквата. Звучите се разнесоха из сградата и Флетчър ясно различи думите:

— Какви са тези запалени свещи? Чакай секунда. Нещо не ми харесва...

Ани остана неподвижна и ръката на мъжа я обгърна, леко я докосна по гърдите.

Флетчър имаше чувството, че главата му ще се пръсне, разпозна мъжа и от снимките, и от посещенията му тук преди няколко седмици — Матю Карлайл. Значи Ани вече си има мъж? Шибан милиардер при това!

Отстъпи назад. Стомахът му се стегна от гняв. Потърси в джоба ножа, но вместо него напипа пистолета. Усети гладката дръжка в ръката си и моментално се успокои.

Друг мъж? Не, това не е позволено.

Ани и другият мъж пристъпиха бавно напред. Спряха за момент до купела за кръщение. В сградата имаше вече два купела — един в предната и един в задната част на катедралата.

Тръгнаха към мястото, където страничната алея се вливаше в основната — в средата на храма. Наложиха се да заобиколят скелето, от което Джузепе падна. Ани погледна нагоре и потръпна.

Прошепна предпазливо:

— Джак?

Флетчър безшумно отстъпи назад. Чуваше шепота им и стъпките им по мраморния под съвсем близо.

— Може да е долу някъде и да търси Вико — прошепна Ани на Другия мъж.

— Ако Вико е успял да се укрие тук така успешно досега, не съм сигурен дали някой от нас ще го намери — възрази Карлайл.

Флетчър мразеше гласа му. Така дълбок, гърлен. Така виновен! Та той е убиец! Заслужава да умре. Заслужава да му прережат гърлото и кръвта му да се излее върху мрамора, като при езическо жертвоприношение.

Флетчър погледна към пистолета в ръката си. Лош избор. Следващия път ще предпочете ножа.

— Джак! — извика по-високо Ани.

Флетчър подскочи. Гласът ѝ звучеше настоятелно, нетърпеливо. Звучи като всички жени, свикнали да дават нареждания, изисквания. Като онази кучка, майка му.

Вече бяха съвсем близо, готови да влязат в помещението зад олтара...

Той се напрегна и, като хвана дулото на пистолета, вдигна ръка. Би предпочел да стреля, но щеше да е глупаво. Полицията вероятно патрулира наоколо.

Флетчър нанесе удара в момента, когато Ани и любовникът и го зърнаха. Ани изпищя. Ударът се стовари върху главата на Карлайл и той се свлече на земята.

Та нали и съпругата му умря, след като бе ударена по главата, припомни си Флетчър. Нека правдата възтържествува.

Ани се хвърли към Матю на пода. Опитваше се да го изправи, да напипа пулса му, да усети дали диша. Очите бяха затворени, а лицето — преbledняло. Тази безжизненост я стресна, защото се сети за Чарли и ужасния последен ден в болницата. „Моля те, Господи, не позволявай отново да се случи! Моля те — не пак! Обичам този мъж. Моля те...“

Нечии ръце я сграбчиха грубо и искаха да я вдигнат. Тя се съпротивляваше и хлипаше. „Не пак, моля те, моля те, моля те...“

Не я интересуваше какво ще стане с нея. Той имаше пистолет, бе зърнала студения тъмен метал. Не я интересуваше. Ако Матю вече не дишаше...

Дръпна се рязко от натрапливите ръце и положи глава на гърдите на любимия. Там, чудо на чудесата, долови бавните, но стабилни удари на сърцето.

Беше жив! В безсъзнание, но жив. Трябваше да намери лекар. Трябваше...

Този път ръцете успяха. Откъснаха я от Матю, повлякоха я по пода, после я стовариха по лице. Усети силни колене и бедра да я възсядат, някаква ръка се зарови в косите ѝ и ги разпусна по раменете.

— Защо го доведе? — дочу нечий глас. — Трябваше да дойдеш сама. Трябваше да дойдеш при мен. Чаках те, Ани. Подготвих се. Всичко е готово. Толкова отдавна те чакам.

Разбра, че е Джак Флетчър и че е луд. Всъщност не се изненада. Но не беше предполагала, че е толкова луд.

Всичко се беше променило. Флетчър изглеждаше малко странен, но адекватен и като че ли действаше нормално, когато е сред хора. Що се отнася до Сам...

„Събери си мислите, Ани!“

Трябва да се справи със ситуацията. Невъзможно е да няма начин да се справи.

— Джак, дойдох тук тази вечер, защото каза, че си открил Вико. — Говореше бавно и предпазливо, та думите я да стигнат до съзнанието му. — Искаме да говорим с Вико, защото смятаме, че е в състояние да идентифицира убиеца на Джузепе.

Флетчър се извърна към тялото на Матю и процеди през зъби:

— Ето ти го убиецът!

— Не, убиецът е Сам.

Флетчър се изсмя, но Ани се окуражи, че поне я слуша. Очевидно може да разчита на остатъци здрав разум у него.

— Сам не би убил и мравка на пътя си.

— Сам те е подвел точно както подведе всички останали! Разполагаме с доказателства. Преправил е чертежите на катедралата след одобрението на градската инспекция. На предприемачите е предложил променен вариант. Както и на теб. През всичките тези месеци си надзиравал строежа на сграда, която не отговаря на правилата на безопасността. Сам те е наел, защото е знаел, че лесно ще те подведе. И мен ме е назначил по същата причина. Имам твърде малък опит в строителството. Знаел е, че няма да успее да се ориентирам. И се оказа прав.

— Представа нямам за какво говориш — сряза я Флетчър и я изправи на крака.

„Господи, колко е силен. Вдигна я сякаш е перце.“

Не я слуша, но тя е длъжна да опита. Да опита с всичко.

— Матю и аз идваме от офиса на Сам. Той откри в компютъра променения чертеж. Сам се е опитал да го скрие, но Матю го откри. Джак, чуваш ли ме! Разполагаме с доказателства! Сам е в комбина с някоя предприемаческа фирма, най-вероятно с Пол Макенерней. Поискали са високата цена за изграждането на катедралата, построили са по-евтин вариант, а парите са прибрали в джоба си. И кого мислиш, че ще обвинят, Джак? Теб и мен! Ние сме изкупителните жертви, Джак.

— Не ти вярвам. Сам Броуди е свестен човек. Опитваш се да ме обърках. Вие жените само това правите — лъжете и обърквате мъжете.

— Казвам ти истината, Джак. Разполагаме с доказателства. Двата чертежа са налице.

— Жените са лъжкини — промърмори той. — Лъжкини. — Усмихна се, сякаш доволен от собствената си мъдрост и завърши: — Жените или ми се подчиняват, или умират.

Повлече я по мраморните стъпала към олтара. Тя видя свещите по пода. И възетата.

— Най-последно — мърмореше си той. — Най-последно, най-последно...

Побутна я към олтара и Ани усети, че ѝ прилошава. Сети се колко пъти бе улавяла жадния му поглед върху себе си. През цялото време ли си е фантазирал за този момент?

През копринената блуза усещаше ръцете му върху гърдите си. Грубо мачкаше едното ѝ зърно. Тя неволно ахна. Постара се да се освободи, но докато се въртеше, усети ерекцията му.

Разбра, че уплахата ѝ го възбужда, искаше тя да се съпротивлява. Очевидно е садист, а вероятно и убиец.

Ани изви врат, за да зърне проснатия на пода Матю, Дали продължава да диша? Лошо ли е ударен по главата? Умира ли? Или вече е мъртъв?

Усети, че цялата се тресе. Вероятно реагира на шока.

Той я побутна напред и я просна на жертвеника. Разкъса блузата ѝ и я отметна. Призова отчаяно Бог да ѝ помогне. Нали тук е свято място и злото не се допуска?

Ани усети студенината на мрамора по голия си гръб. Погледна лицето му и видя, че изражението му е унесено и възбудено. Съмняваше се, че той си дава напълно сметка какво прави.

„Тризьбец на Йехова“ — мина ѝ през ума. Ето кой е той.

Направи последен опит.

— Тук е свято място — заговори тя преднамерено тихо. — Ако не ме освободиш, ръката на Господ ще се стовари върху теб.

Флетчър ѝ се изсмя.

— Нали не си въобразяваш, че вярвам в подобни глупости?

— Независимо дали вярваш или не, нямаш право да постъпваш така с невинна жена в тази красива катедрала.

Нещо се обърка, защото той викна:

— Невинни жени няма!

— Може и да се прав — привидно се съгласи тя, но използва момента да забие пръсти в очите му.

Той изпищя и я пусна. Ани се свлече от жертвеника и се спусна по стълбите, за да стигне до Матю. Чу крясък и едва осъзна, че излиза от нея. Чу Флетчър да стене и да я догонва. Господи, не забидостатъчно силно пръстите си! Трябваше да ги забие по-силно...

Той я сграбчи за глезените и я плъосна на пода. В следващия миг Флетчър бе върху нея. Дърпаше косите ѝ, извиваше главата ѝ назад, усети как нещо студено, влажно и парливо покрива носа и устата ѝ. В следващия миг пред очите ѝ притъмня.

Флетчър се задъхваше от напрежение и болка. Ани се опита да го ослепи! Скъпоценната Ани, за която копнееше от толкова време! Значи не е невинна. Не е по-различна от останалите жени.

Болката в лявото му око, което натисна по-силно, се увеличаваше, плашеше го. И дясното око го болеше, но не толкова силно. Виждаше, но като през мъгла. Виждаше, че Ани лежи безжизнено, като оная другата, упоена от хлороформа, така че най-последно ужасните ѝ писъци не се чуваха.

Скоро щеше да се свести обаче и двете кучки щяха да виснат на ръцете му.

Помисли дали да не я завлече обратно при олтара, да я разсъблече докрай и да я обладае там, както планираше. Но тя е в безсъзнание и това ще отнеме от удоволствието. Иска да види ужаса и да чуе виковете ѝ. Повече от всякога иска да я накаже.

Точно така ще постъпи. Ще я отведе някъде, където няма да има други на километри наоколо. Да вика колкото си иска — никой няма да я чуе. Тогава ще се наслади напълно на крясъците ѝ.

Но междуременно трябва да свърши някои неща, да оправи тази каша.

Завлече първо Ани, а след това и Карлайл по стъпалата, покрай жертвеника и надолу по стълбите в криптата. Представляваше голяма сводеста зала, а циментова стена я отделяше от останалата част на мазето. Можеше евентуално да се използва за погребението на някои по-специални хора — най-вероятно духовници, достатъчно важни за катедралата. Но в момента не беше завършена.

Осеяната с орнаменти врата бе поставена преди две седмици. Заклучваше се отвън, а огромният месингов ключ висеше на кукичката до вратата.

Отвори вратата. Болката в очите бе намаляла съвсем мъничко и продължаваше да не вижда ясно. Напрегна се, готов отново да се бори, защото преди време остави вътре момичето. Вероятно се е свестила вече и с нетърпение чака да се измъкне.

В криптата нямаше нито светлина, нито звук. Светна фенерчето и различи фигурата на девойката, свита на пода на няколко крачки от вратата. Спеше ли или е мъртва? Не му пука. Кучката и без това го разочарова. Щом пожела да изтръгне от нея къде се намира любовникът ѝ, тя изпадна в нещо като транс. Сякаш отлетя на милиони километри. Не го умоляваше, не пищеше и той бързо загуби интерес. Изобщо не може да се сравнява с Ани. Изобщо!

Дали въздухът тук ще стигне и за двете? Вероятно. Помещението е голямо. Ани е още жива и той я иска такава. Поне докато не я научи на по-добри маниери.

Пет минути по-късно Флетчър разполагаше в криптата на катедралата не с един, а с трима затворници.

Сега вече се нуждаеше от помощ.

Върна се горе, където бе оставил клетъчния си телефон.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Барбара Рей се събуди сепната. Пот се стичаше по челото и под мишниците, а едновременно с това усети да я побиват тръпки. Беше сънувала Джузепе Бриндеси и го видя така ясно, сякаш е от плът и кръв. Застанал в средата на катедралата, той ѝ казваше нещо, но тя не успя да го чуе, защото от пода се носеше страхотен тътен. Но не бе като при земетресение. Не различаваше думите му, макар той очевидно да искаше те да стигнат до нея.

В следващия миг пода на катедралата се разтвори и от дупката се появи новородено бебе, с бяла кожа и затворени очи...

Барбара Рей пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои. Надигна се и се пресегна за робата на дървения стол до леглото. Кошмарът започна да избледнява, но чувството за неспокойство остана. Нещо не беше наред.

Стана, облече се и се отправи към мазето, за да провери как е Паулина.

Намери стаята празна, но не се изненада особено. Или момчето е дошло, или тя е отишла при него. Отлично знаеше, че от три седмици двамата тайно се промъкват в Младежкия център, за да използват тоалетната, а и да си набавят храна и завивки за студеното си, тъмно скривалище някъде в недрата на новата катедрала.

Запази тайната им, защото пазенето на тайни бе част от задължението ѝ, от отговорността ѝ. Така изплащаше дълга си към света, заради единствената голяма тайна, която хората от енорията така и не подозираха.

Отново ѝ се мерна образ от съня — новороденото с бялото, безжизнено лице — и потрепери. Преди много години, подобно на Паулина, тя се влюби в неподходящ мъж. Точно като Паулина забременя, а строгият ѝ баща я прогони. Не след дълго любовникът ѝ я заряза.

В отчаянието и самотата си Барбара Рей се потопи в света на алкохола и наркотиците. Продаваше се по улиците.

И бебето, когато се появи, бе мъртво.

С помощта на състрадателен свещеник промени начина си на живот, но чувството за вина никога не я изостави.

До края на дните си щеше да се измъчва от мисълта, че ако се бе грижила по-добре за себе си, детето щеше да оцелее.

Но може би защото напоследък пазеше прекалено много тайни на други хора, не позволяваше на правдата да възтържествува?

Пред очите ѝ изплува лицето на Сам Броуди, такова каквото го видя при разговора им тази вечер. С колко чар и настойчивост я уверяваше, че е невинен.

„Матю и аз се познаваме още от колежа. С Франческа се знаем от преди това. Да се любя с нея за мен би било най-подло предателство спрямо приятелството ни.“

Колко умело изопачаваше истината.

Сторено е голямо зло и тя допринесе за него. Реши сутринта да оправя нещата.

Барбара Рей се върна, уморено в леглото. Няколко часа сън, надяваше се тя, ще укрепят духа ѝ.

Сам разглеждаше стар чертеж на Младежкия център, за да открие най-лесния начин да проникне вътре и същевременно обмисляше бягството си. План за измъкване винаги е от полза, макар да се бе надявал никога да не прибегне до него. Преди доста време задели пари и ги внесе в банкова сметка на Каймановите острови и в Цюрих. Ако се наложи, в Бразилия ще преживее доста сносно до края на дните си.

Не че особено искаше да живее в Бразилия. И определено не желаше да бяга. Поне докато не завърши започнатото и не срине Матю.

Но в зависимост от събитията, тази вечер може да се наложи да изчезне. Прекалено много хора знаят доста неща. Мнозина бяха станали подозрителни. Оказа се, че Франческа е говорила с Барбара Рей, по дяволите, а Бог знае с кого още го е споделила монахинята.

Възнамеряваше да разбере. Ще я навести изневиделица.

И според изхода от срещата не е изключено да се наложи да навести също Ани и Матю, а те вероятно са заедно. Тогава Дарси ще

остане единственият свидетел. Със Сидни Канин вече се справи. Той си позволи прекален много. Е, преди това се освободи от Джузепе, разбира се. Смяташе да уреди въпроса с Дарси лесно. Ще я вкара отново в леглото си и тя ще направи всичко, каквото ѝ каже. Опитва се да се държи, но измъченият ѝ поглед му подсказва, че още е луда по него.

Барбара Рей, Матю, Ани и Дарси... Нещата наистина стават неконтролируеми.

Сам се стресна от телефонното позвъняване. Кой, по дяволите, го търси по това време на нощта? Дали да не остави телефонният секретар да отговори? Не, най-добре да покаже, че си е у дома. Може да е от полицията.

Оказа се Джак Флетчър. Сам не бе в настроение да разговаря с него и се канеше да затвори, но Флетчър изтърси:

— Още ли искаш да намериш Вико?

— Вико?

— Да. Хванах гаджето му в катедралата. Идва за втори път и в първия момент ме взе за любовника си. Това означава, че той е вътре. Проклетото хлапе вероятно се е укривало под носа ни през цялото време.

По дяволите! Има логика, помисли си Сам, а на глас се поинтересува:

— Ти откри ли го вече?

— Долу, в подземие то е. Някъде в мазето. Там е истински лабиринт и няма да е лесно да го изкарам.

— Ами момичето?

— Тя е при мен. Но не мога да я накарам да проговори. При малко натиск обаче сигурно ще ни отведе при него.

Господи, помисли си Сам, съвсем забравих за Вико. Ако хлапакът наистина е бил свидетел, той е по-опасен от всички останали.

— Стой там — нареди той. — Не вдигай шум и не предприемай нещо, да не го подплашиш. И в никакъв случай не допускай момичето да се измъкне.

— Не се тревожи, никой от тях всичките никъде няма да ходи.

„Тях всичките?“

— Това пък какво значи? Кой още е на строежа?

— Ани ми създаде известни трудности.

Гласът на Флетчър звучеше напрегнато, сякаш едва се контролираше. Този тип е на края на издръжливостта си.

— Какво искаш да кажеш, Джак? Какви трудности? Ани там ли е?

Тишина. След това се чу:

— Да, Ани е тук. Интересуваше се от хлапетата, разбираш ли? Много искаше да разбере какво става с тях.

— И ти ѝ се обади, преди да ми позвъниш?

— Съжалявам, но се наложи.

Сам едва се въздържа да не изригне. По дяволите! Това са негодите да си имаш работа с откачени като Флетчър. Той е прекалено луд, за да изпълнява разпореждания.

Сам знаеше за Флетчър повече неща, отколкото Джак подозираше. Провери внимателно криминалното му досие, психиатричната оценка и всичко останало. Преди девет години, във Флорида, Флетчър е бил съден за сексуално издевателство. Лежал в затвора шест години заради това. Психиатърът подозираше, че в живота на Флетчър може да е имало и други моменти, свързани с насилие, но не е бил арестуван. В документите също пишеше, че Флетчър е „успешно възстановен“.

Сам дълбоко се съмняваше в тази констатация. Хората, осъждани за сексуални престъпления, често се връщат към тъмните си страсти.

— И какви точни тревоги имаше с нея, Джак? Тя откликна ли на повикването ти? Разговаряла ли е с Вико? Къде е Ани, Джак?

— Наложил се да я заключа в криптата.

— Разбирам. — Сам се постара гласа му да остане равен. Дългите години, през които се научил да контролира реакциите си, даваха резултат. Безстрастно повтори: — Заключил си я в криптата.

— Да. Тя се съпротивляваше. Наложил се да я заключа.

Вече бе прескочил предела си, очевидно. Какво ли е сторил на Ани? Сам възнамеряваше лично да се справи с нея.

— Джак, слушай ме. Криптата е място, където заравят мъртъвци. Ани жива ли е?

Дочу зловещ смях.

— О, да, Ани е жива. Пищеше, но вратата на криптата е доста дебела и ще приглуши виковете ѝ.

— Добре, Джак. — Господи! — Остави я там, чуваш ли ме? Остави я там, докато дойда и тогава ще решим какво да правим с нея.

— Ани няма да е доволна, когато дойде на себе си, Сам.

— Предполагам, че си прав.

„Предполагам, че няма да е доволна и когато излезе оттам“ — довърши Сам наум.

— Тя се страхува от тъмното, а вътре е истински ад.

— Просто я дръж там, докато пристигна, Джак.

Дали Флетчър я е изнасилил? Сам изпита известно състрадание към нея. По дяволите, харесваше я. Доста я харесваше. Но не бива да си позволява никакви сантименталности на този етап от играта.

Налага се Ани да изчезне. Знаеше, че трябва да бъде очистена от седмици.

— Сам? — Гласът на Флетчър звучеше предпазливо и неуверено.

— Ани твърди, че ти си убил онзи работник на скелето.

— Това са глупости, Джак.

— Ани каза, че тя и нейният приятел, дето разбира от електроника, влезли в офиса ти по-рано тази вечер, проверили личния ти компютър и открили доказателства, че ти и Макенерней сте се договорили да построите катедралата за по-малко пари от заплануваното. Бил си й дал тази работа, защото си знаел, че няма да се ориентира, а мен си наел, защото знаеш за миналото ми и ако заподозрат някого в измама, това ще бъде аз. — Спря, за да си поеме дълбоко дъх. — Сам, има ли нещо вярно във всичко това?

Някъде по средата на дългата тирада Сам приседна на ръба на бюрото. Краката едва го държаха. И сърцето му изневеряваше.

Гласът му прозвуча относително нормално, поне в собствените му уши, когато отговори твърдо:

— Нито думичка, Джак.

— Тя спомена, че имало два чертежи и че разполага вече и с двата екземпляра.

„Тя и нейният приятел, дето разбира от електроника, влезли в офиса ти по-рано тази вечер, проверили личния ти компютър...“

Господи, ако това е истина... Но нали изтри променения файл? А и имаше парола, за да възпрепятства достъпа до компютъра! Ани вероятно блъфира.

Но Матю Карлайл се занимава със софтуер. Нямаше нещо, което Матю да не може да направи с компютър.

— Лъже, Джак — повтори той, като отчаяно се бореше да запази спокойствие. — Помисли — тя и Матю Карлайл са любовници. Той е извършил убийството, Джак. Ани знае, но е влюбена в този тип. Исква престъпникът да е всеки друг, но не и Матю и прави, всичко възможно да подведе полицията. Затова трябва да открием Вико. Той е видял убицеца. Ще потвърди, че Карлайл е убил Джузепе.

— Значи не е вярно? — попита Флетчър повторно.

— Не, Джак, кълна ти се. Ани ще каже какво ли не, за да защити Матю Карлайл.

— Той я залъгва — промърмори Флетчър. — Обърква мислите ѝ и я настройва срещу мен. Тя ме мрази, Сам. Видях го в погледа ѝ. Искам да изтръгна тази омраза. Не ми е хубаво да я виждам.

— Запази спокойствие, Джак, чуваш ли. Тръгвам веднага. Не предприемай нищо, преди да пристигна.

— И той е тук — продължи Флетчър.

— Кой?

— Карлайл. Може и да съм го убил. Доста силно го ударих.

„Не мога да повярвам!“

— Чакай да видим дали съм разбрал правилно. Ани и Матю са там. Също — Вико и приятелката му, така ли?

— Всички са тук. Ще дойдеш ли, Сам?

— Да. Чакай ме. Идвам.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ани дойде на себе си. Гадеше ѝ се. Сети се за мириса на хлороформ и разбра какво се е случило. Но нямаше представа къде се намира. Наоколо всичко тънеше в тъмнина. Въздухът бе хладен и спарен.

Претърколи се и се блъсна в някого. Чу стенание. Ръцете ѝ чевръсто затърсиха пулса. Тялото ѝ се струваше така познато, сякаш е нейното.

— Чувствам се съсипан, но явно не е махмурлук — пророни Мат. В тъмнината Ани се притисна към него и жадно целуна устните му.

— Мислех, че си умрял.

— Не. Но може да съм ослепял. Сякаш бургии пробиват главата ми и не виждам нищо.

— Тук е пълна тъмница. — Тя потрепери и се постара да преодолее страха си. Сега, когато се увери, че Матю е жив, останалите ѝ тревоги отново се събудиха. — Изглежда сме в криптата.

— Чудничко! Кое те кара да мислиш така?

— Подът е от гладки камъни, а стените — от мрамор. Нали аз проектирах проклетата сграда!

— И как попаднахме тук? Някой ме халоса по главата. Вероятно Вико.

— Не. Беше Флетчър. — Усети, че гласът ѝ трепери. — Никога не е бил наред, но сега вече превъртя.

Матю се приближи и я обви с ръце.

— Какво стана? — прошепна той. — Да не те е наранил? Добре ли си?

Ани се мобилизира и намери сили да го увери:

— Нищо ми няма.

Нямаше да мисли за случилото се преди малко. Ще го остави за по-късно, когато се измъкнат.

Ако се измъкнат.

— Намериха ли Вико?

— Още не — чу се нов глас в тъмнината. Ани сепнато си пое дъх. В тъмнината се опита да определи откъде идва. — Но Вико ви намери.

На светлината на силния фенер бързо бяха представени един на друг. Вико изглеждаше все така наперен, макар и блед, а лицето му — мръсно. Изглеждаше готов да действа.

— Хайде. Има начин да се измъкнем. Вече изведох Паулина. Сега е ваш ред.

— Как? — попита Ани. — Стените на криптата наистина още не са завършени, но основите на сградата са излети преди месеци.

— Докато работех, тук се сприятелих с някои от зидарите на криптата — обясни момчето спокойно. — Разказаха ми, че в повечето стари църкви и катедрали в Европа има тайни тунели и пасажии за свещениците. Такава била традицията, твърдяха те, да оставят тайни проходи в стените. Та от тях знам един, там, зад подвижен мраморен блок. По-късно, когато се наложи да се скрия, се сетих за разказа им.

— И живееш в подземията на катедралата от две седмици, така ли?

— Три — уточни Вико гордо. — Откакто полицията за пръв път ме потърси.

— Флетчър знае ли как да те открие? — обади се Матю.

Вико се намръщи.

— Опитва се, но не постигна нищо. Никога няма да успее. В подземията аз съм господар!

Ани си припомни какво ѝ хрумна, когато Вико нахълта в Младежкия център и сграбчи Паулина — Хадес отвлича Персефона. Господарят на Подземното царство. Сега бяха в неговите владения.

Вико им показа малка квадратна дупка в стената — точно колкото да се провре през нея човек.

Той бе облечен с дебели тъмни дрехи и с предпазна каска на главата. Държеше мощен фенер и очевидно бе добре екипиран за живота в подземията.

Под ръководството на Вико пропълзяха през дупката и се озоваха в тъмнината на мазето под катедралата. В единия край бяха пещта, бойлера, резервоара и уредите за климатичната инсталация, както и

електрическите табла и телефонните кабели. Останалата част засега бе свободна.

— Тук не сме в безопасност — съобрази Ани, припомнила си чертежите. — До тук се стига от помещението зад олтара...

— В безопасност ще бъдем само под основната част на катедралата — обясни Вико. — Там трябва да се пълзи, но има къде да се скрие човек.

— Опасявах се, че ще предложиш точно това — отвърна Ани.

Мисълта да пълзи в тъмнината по пръстен под и без достатъчно пространство над главата си я изпълваше с ужас. А там се навъртаха и плъхове...

— Забавно е — обяви Вико пламенно. — Като игра на стражари и апаши.

Ани се сети за Джак Флетчър, за пистолета и налудничавия поглед.

— Това не е игра!

— Не е — съгласи се Вико и изведнъж прозвуча по-зрял и сериозен. — Не е игра откакто убиха вуйчо и след като се опитаха да наранят Паулина.

Матю и Ани си размениха погледи. Трябва да разпитат Вико за убийството, но сега най-важното е да намерят безопасно място.

Вико подаде на Матю фенера и запали миньорската лампа върху предпазната каска. Поведе ги на запад. Таванът остро се скоси. Оттам се наложи да запълзят.

— Хайде — подкани Вико като застана на колене. — Ще ви заведа там, където оставих Паулина. Безопасно е.

Матю очевидно долови нейното безпокойство, защото я притисна за миг и я окуражи шепнешком:

— Всичко ще е наред.

— Ами плъховете? — попита тя и потрепери.

— Не се безпокой. Ще се разбягат, щом ни чуят да приближаваме.

„Успокой се, Ани. Мисли за нещо друго.“

— Как е главата ти? — попита тя.

— Боли ме, но ще го преживея. Хайде.

Ани приклекна и запълзля след Вико.

— Чувствам се като Жан Валжан в потайностите на Париж — промърмори тя.

Сам караше към катедралата, когато клетъчният телефон в колата иззвъня.

Сграбчи го, като мислеше, че отново е Флетчър.

— Има някаква издънка — обяви дрезгав глас. — Ченгетата току-що бяха тук. Изпълнени са с подозрение. Разпитваха ме колко добре се познаваме и колко често работим заедно.

Сам се поизправи в седалката.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Свърши, задник такъв — отвърна гласът. — Късам с теб.

Последва прекъсване.

Сам все още държеше слушалката в ръка.

„Свърши, задник такъв!“

Макенерней. Изобщо не биваше да се захваща с него.

Сам си припомни за разговора им миналата седмица. Срецнаха се в мексиканския ресторант. На Макенерней му харесваше там. Наблюдаваше го как се тъпче със специалистите и се налива с вино.

— Почва да се разпада, както се опасявах — изтърси Макенерней. — Така ми се пада, щом се хващам с аматьори като теб.

— Мери си приказките, Пол.

— Оди се шибай, Броуди. Трябваше да се досетя какво е да работиш с аматьор. Като искаш някой да умре, не ходиш сам да го буташ. За тая работа си има специалисти.

— Нямах друг избор. Всичко стана прекалено бързо.

— Ти изпусна контрола върху нещата, Броуди. А това е недопустимо.

— Всичко е под контрол — настоя Сам.

— Моли се да е така. Няма да се проваля, заради такава пиклива работа, я.

„Пиклива работа!“ Печалбата от три милиона и осемстотин хиляди долара, която щяха да си поделят, Сам не би я нарекъл пиклива. Вярно, не бяха двата милиарда, които щеше да гушне, ако се бе оженил за Франческа, но и два милиона не бяха малко нари.

Сам си даде сметка, че подобни далавери сигурно не са новост за Макенерней. Вероятно ги е правил през цялата си кариера.

Не се съмняваше, че Макенерней е намислил как да си отърве задника.

Наложи се да понамали газта. Погледна се в огледалото и видя, че чертите на лицето му са изопнати.

Припомни си, че и той има план за бягство. Беше се подготвил, ако нещо се обърка.

Ако нещата се провалят, ще изчезне.

Но, по дяволите, продължаваше да се надява, че няма да се наложи да стига дотам.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Флетчър изчака Сам Броуди при амвона. Обичаше амвона. Осигуряваше му цялостен поглед върху вътрешността на катедралата.

Тази вечер навсякъде виждаше сенки. Светлината на запалените свещи не проникваше до най-отдалечените кътчета на храма. Там, където един ден щяха да седят богомолците, сега се стелеше тъмнина.

Обърна се да погледне отново за миг жертвеника. За миг, за толкова кратък миг, просна Ани върху него. Велик момент, но прекалено къс. Защо, по дяволите, не се сети да завърже ръцете ѝ, а и краката, за да не го ритат. Следващият път няма да допусне грешка.

Очите все още го боляха. Вече виждаше сравнително добре. Не успя да го ослепи. Нищо не спечели, само увеличи тормоза, който ѝ предстои да изпита.

Ясно е, ще трябва да я убие. След като го мрази, ще умре. Смяташе, че тялото и духът ѝ му принадлежат, готови да ги овладеят, но тя ги бе предложила на друг. След като не е негова, защо да ѝ позволи да живее?

— Знаех, че никой няма да ми повярва — уверяваше Вико.

Четиримата седяха сгъсени в закътано местенце под северната част на сградата. Таванът, който всъщност представляваше пода на катедралата тук бе по-висок.

Не беше студено, защото отоплителна тръба минаваше по стената. Вико бе покрил пръстения под с изолационен материал, намерен някъде по строежа. Отгоре бе постлал одеяла. Забелязваха се няколко фенера с батерии, доставени очевидно от Паулина. Имаше няколко бутилки вода и храна в тенекиена кутия, за да се запази от плъховете.

Паулина лежеше върху купчина дюшеци и одеяла — това беше леглото на младата двойка. Тя изглеждаше спокойна и щастлива,

независимо от премеждията. Ръката ѝ постоянно галеше рамото на Вико.

— Сам Броуди е големият шеф, архитектът. Вуйчо ме учеше, че един строеж е като кораб в океана — строителите и занаятчиите са моряците, но архитектът е капитан на кораба.

„Прав е — помисли си Ани. — На Сам подобна метафора щеше да се хареса.“

— Кой щеше да ми повярва, след като чуе историята ми? — продължаваше момчето. — Уволнен от строежа, бяга от властите... А господин Броуди е уважаван човек. Всички, които работят на строежа, го харесват. Ако посочех някой друг, можеше и да ми обърнат внимание, но не и, ако това беше Сам Броуди. Той е като Бог.

— Но именно Сам си видял онази вечер, така ли? — попита Матю.

Вико кимна.

— Беше господин Броуди. Сигурен съм. Влезе в катедралата и тръгна право към скелето. Наблюдавах го скришом и видях всичко. Покачи се, държеше гаечен ключ и човъркаше нещо по една от сглобките. Разбира се и през ум не ми мина, че прави нещо нередно. Предположих, че някой се е оплакал за нещо разхлабило се и той го затяга. Единствено се учудих, защо самият шеф се занимава лично с поправката, а не изпрати някой от работниците.

— И после какво стана?

— Нищо. Слезе долу. Хрумна ми, че не е могъл да заспи. Хората правят странни работи, когато ги хване безсъницата. Той обаче не си тръгна. Започна да се оглежда наоколо, сякаш търси нещо. После се насочи право към мястото, където се криех. Спуснах се надолу по стълбите, защото реших, че отива в мазето да вземе инструмент или нещо друго. Не го чух обаче да слиза и отново се качих горе. Заварих го клекнал, скрит в нишата, където бях преди малко.

— Подобно на теб е намерил добро място за наблюдение — отбеляза Матю.

— Да. Стори ми се странно, но продължавах да не свързвам нещата. Въобще не бях наясно какво шибано, извинете, дяволско нещо става. Забелязах ръкавиците на ръцете му, но глупаво предположих, че просто не иска да се изцапа.

Ани и Матю се спогледаха. Сам е бил с ръкавици, за да е сигурен, че по скелето ще се открият отпечатъците на всички други, но не и неговите.

— Той чакаше и аз чаках — подхвана отново Вико. — Единствено исках да си иде и да не ме намери.

— И тогава какво стана?

— Известно време — нищо. Започнах да се отегчавам. Но забелязах, че е нащрек. Целият някак се бе напрегнал. Обзе ме лошо предчувствие, но все още нямах представа защо. Той наблюдаваше нещо, което става в катедралата, но аз не виждах какво. Само да знаех какво е намислил! — простена високо Вико. — Ако си бях дал сметка кое време е и че вуйчо скоро ще се появи на работа... Но тук долу е тъмно, бях уморен и нямах представа за времето. А и нали той е архитектът? Каква полза ще има от смъртта на занаятчия като вуйчо? — Направи пауза и Ани видя как по челото му се стича пот. — Не се досетих за нищо, докато не чух писъка. — Момчето потрепери. — Ужасен писък и после удар. Не знаех кой е извикал... Стоях и гледах Броуди, а той изчака няколко секунди докато писъкът заглъхна. Само няколко секунди. Сякаш се страхуваше, че някой ще чуе и ще дотича. Отвори вратата и се измъкна. Усетих, че треперя. Промъкнах се до мястото, където се бе укрил и погледнах... — Отново замлъкна. Покри лицето си с ръце. — Броуди бе хвърлил само бегъл поглед, сякаш да се увери, че жертвата му е мъртва. След това моментално се изниза.

— А ти?

— Промъкнах се до скелето. Видях кой е мъртвият. Огледах как се е сринало скелето и едва тогава схванах. Броуди бе убил вуйчо, и то съзнателно. Именно тогава разбрах, че трябва да го убия... Вендета — пророни той, а очите му бяха ледени.

— Най-добре е да оставиш полицията да се справи, Вико — обади се Паулина за пръв път. — Тук не е Сицилия. Ако убиеш Броуди, ще отидеш в затвора до края на живота си.

— Освен това — включи се и Матю мрачно, — познавам го преди теб. Аз ще се разправа със Сам Броуди.

— Къде са? — попита Броуди.

Флетчър го наблюдаваше как се движи по централната алея на катедралата с мощен фенер в ръка. Все още стоеше на амвона и оглеждаше въображаемото паство.

— Още ли са в криптата? Провери ли? Лошо ли са наранени?

Флетчър продължаваше да се взира в него.

— Джак, добре ли си, човече?

— Всичко е наред — успя да отвърне той. — Нали Вико ти трябва? Взимай го и изчезвай.

Флетчър искаше да е сам. Сам с Ани.

— Дай първо да видим кого си заключил в криптата, Джак, става ли?

Броуди заобиколи олтара, спусна се по стъпалата към криптата. Флетчър го следваше бавно. Изпитваше чувството сякаш плава по мраморния под...

Докато сочеше към кукичката с ключа за криптата, му се струваше, че е в топъл приятен сън. Сънят малко се замъгли, когато видя Сам да вади пистолет от джоба. Държеше го сякаш знае как се използва. Флетчър не бе очаквал подобно нещо от този златокос мъж.

„Може би приказките на Ани са верни? Може би Броуди лъже?“

Сам бавно отключи вратата и я отвори. Насочи лъча на фенера в криптата, показалецът му бе върху спусъка...

Изведнъж Броуди се обърна и този път светлината и дулото бяха насочени към Флетчър.

— Криптата е празна. Каква проклета игра играеш?

— Не-е-е-е... — извика Флетчър и без да обръща внимание на пистолета, се втурна в кръглото помещение. Насочи фенера си наляво-надясно, нагоре-надолу. Строителните отпадъци бяха там, но от затворниците нямаше и следа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След няколко минути, застанал пред катедралата, Сам се загледа във великолепната сграда и поклати глава, като си представи какво му предстои да направи.

Тъжно, наистина.

Трагично.

Но след като Матю и Ани разполагат с двете версии на чертежите, няма друг избор. Ако не унищожи всички улики за измамата, с „Броуди Асошиътс“ е свършено. Компанията никога няма да се съвземе след подобен скандал.

И ще загуби всички поръчки, които построяването на катедралата му осигури.

По дяволите; май наистина ще се наложи да изчезне в Бразилия. Мисълта го потискаше. Неговият живот е тук. Матю Карлайл е тук. За миг се зачуди какво ли ще бъде, Матю да не е наоколо и да няма срещу кого повече да крои планове.

Скоро ще узнае.

Остави Флетчър да пази главния вход откъм мазето, а той отскочи до строителните фургони. Ани, Матю, Вико и приятелката му са там някъде долу, под пода на катедралата. Заедно с Флетчър откриха тайния изход от криптата.

Въоръжени с пистолети, той и Флетчър предприеха кратко издирване под корпуса на катедралата, но безуспешно. Дочуха как бегълците се промъкват като плъхове, но площта бе огромна. Щеше да им отнеме до сутринта да ги издирят, а не разполагаха с толкова време.

В един от фургоните бяха заключени материали, които лично остави преди няколко дни. Като провери дали не го наблюдават, Сам се вмъкна във фургона и взе експлозивите, предназначени за взривяване на основи и стари сгради. Като архитект, разбира се, знаеше как да борави с тях. Мечтаеше да не му се наложи да ги използва, но все пак се подготви.

Пъхна експлозивите в голям сак. Измъкна своя чертеж на катедралата и на светилната на фенера внимателно го изучи, за да е сигурен къде да сложи взрива така, че да нанесе най-много поражения.

Наистина е грехота да се унищожи такава красива сграда, но си напомни, че само така ще сложи изведнъж край на всички проблеми.

Най-опасните за него хора — Вико, Паулина и Ани — са вътре в момента. Смъртта ще ги накара да млъкнат. Що се отнася до Барбара Рей, ще се погрижи за нея веднага след това. Живее в съседство и ще направи така, че да изглежда сякаш и тя е загинала при взрива.

Но най-хубавото е, че Матю е вътре. След двадесет и една години е на път да го смаже и унищожи. Е, не точно по начина, по който си представяше, но в живота става така. Щеше да му е по-приятно да се вгледа право в очите на Матю, когато краят настъпи. От години Сам фантазираше, как последното нещо, което Матю вижда, е неговото лице. Очите на своя мъчител, на своя съдник...

Така обаче нещата се подреждат по-добре. След като сградата бъде унищожена, ще бъде трудно да се докаже, че е имало отклонения от първоначалните планове. Всъщност, едва ли някой ще си направи труда да разследва в тази посока. Всички ще бъдат потресени заради погубената от някакъв луд красота...

Сам нарами сака и бързо отиде до фургона на Флетчър. Беше заключен, но Сам разполагаше с всички ключове. Нахлузи чифт хирургически ръкавици и се вмъкна вътре.

Мястото се оказа по-спретнато, отколкото очакваше. Но се забелязваха и странни неща. Какво ли не може да се поръча по пощата в наши дни! Пистолети, ножове, материали, с които да се изработят бомби...

Чудесно.

Отиде до компютъра и го включи. Направи нов файл и като следваше стила на заплашителните писма, които Ани получи напоследък, Сам написа:

„Предупредих ви, но не ме послушахте. Сега е ПРЕКАЛЕНО КЪСНО. Божията ръка ще се стовари върху вас.“

Подписа го: Тризъбец на Йехова. Включи принтера и го разпечата.

Сложи листа пред екрана и извади нов. Изключително старателно Сам започна да преписва текста с печатни букви. Изписа само шест думи и остави химикалката, сякаш е бил прекъснат. Не желаше да бъде разобличен от графолозите.

Тикна напечатания и преписания текст под вестник на бюрото. Ако Флетчър се върне за малко, няма да ги открие. А когато полицията започне разследването — което неминуемо ще последва след експлозията — ще открият бележката и файла и ще си направят съответните изводи.

Крадешком се измъкна от фургона и се отправи към катедралата със сака в ръка. Не беше свалял ръкавиците. Рискован замисъл, наистина, но с малко късмет, всички ще заподозрат единствено Флетчър.

Щяха да обвинят Джак Флетчър точно както Сам планираше първоначално.

Джак Флетчър, за когото единствено Сам знаеше, че има криминално досие.

Джак Флетчър, който имаше достъп до експлозиви.

Джак Флетчър, психопат и идеална изкупителна жертва.

— Изведнъж сякаш ми просветна — описваше Вико чувствата си, след като открил убития си вуйчо. — Ако бях признал какво съм видял или Броуди щеше да ме подгони, или полицията. Ако е Броуди — с мен е свършено, ако е полицията — най-вероятно да ме тикнат завинаги в затвора.

— Затова реши да се укриеш, така ли?

— Налагаше се. Отначало исках да помисля какво да правя. А и се надявах ченгетата междувременно да се справят със случая. А ако не успеят, знаех кой е убиецът и един ден щях да си отмъстя.

— Е, сега вече е изобличен — увери го Матю. — Трябва да дойдеш да поговориш с ченгетата. Разполагаме с доказателства, че е мамил собствениците на църквата „Общ път“. Има мотив за убийството на Джузепе. Намерихме копие на променения план в компютъра. И най-хубавото — ти си свидетел на убийството. Какво

още? Та то е къде-къде повече, отколкото имаха срещу мен, когато ме арестуваха!

— Няма да дойде, ако не отпаднат обвиненията за продажба на наркотици — намеси се Паулина. — Крие се от толкова време и ще продължи да го прави, ако се наложи. Щом ще помага на полицията, и те трябва да му помогнат!

Ани погледна към Матю.

— Мислиш ли, че ще се съгласят?

— Вероятно да. Подобни сделки се правят непрекъснато. И съм съгласен, че не бива да се предава, докато не се уговорят окончателно. Ще накарам някои от моите адвокати да се заеме със случая.

Ани поклати глава и с недоумение въздъхна:

— Все още ми е трудно да повярвам — Сам Броуди убил вуйчо ти, защото той се е досетил, че сградата не е солидна.

Вико вдигна вежди.

— Не го е убил само по тази причина.

Ани премигна.

— Какво още?

— В деня, преди да умре, вуйчо ми сподели, че е разтревожен. Запознал се със Сам Броуди, когато сте го довели на строежа. Разпознал го. А след няколко дни се запознал и с Матю Карлайл. — Вико погледна Матю притеснено.

— Знаел, че двамата са добри приятели. Но знаел и нещо, което никой друг не подозирал. Сам Броуди е любовник на съпругата на господин Карлайл. Онази, дето убиха и хвърлиха в залива.

— Сам е бил неин любовник? — възкликна Ани.

— Да. Вуйчо ми знаел, защото ги сварил голи в нишата за хора, дето преподобната Акер дирижира.

— Леле... — възкликна Ани.

— По-късно госпожа Карлайл умолявала вуйчо да не я издава. Той ѝ дал честна дума. После тя умряла. Той бил извън страната по онова време и не знаел подробности около убийството. Едва когато се върнал, а господин Карлайл бил вече на свобода, се досетил, че никой никога не е идентифицирал любовника ѝ, нито е било доказано, че е имала такъв. Затова ме попита какво смятам, че е редно да направи. Дали да се обърне към властите и да им даде информацията, или да отиде при господин Броуди и да му признае за дадената дума да мълчи.

И двамата намерихме за по-почтено първо да отиде при господин Броуди. — Направи пауза. — Никой от нас не предполагаше, че господин Броуди е убиец.

— И вуйчо ти отишъл при Сам?

Вико кимна.

— И Сам Броуди го уби още на следващия ден.

Матю стоеше мълчалив и неподвижен. Ани го чу да си поема най-сетне дълбоко дъх.

— Покажи ми как да се измъкна най-бързо от тук, Вико — помоли той.

— Матю, недей!

— Този мъж ми беше най-добрият приятел. Или поне така смятах в продължение на двадесет години. Ще го открия и за Бога, ще се разправя по такъв начин с кучия му син, който не си е и помислял.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Дарси не само преписа файловете от компютъра на Сам, но и ги разпечата. Направи умалени копия и ги засне за всеки случай. Няма да позволи тези улики да изчезнат, поне доколкото зависи от нея.

Увери се, че всичко е прекопирано, напечатано и подредено. Но реши да потърси из компютъра на Сам дали няма други уличаващи данни.

Попадна на електронната му поща и констатира, че напоследък има известия от Пол Макенерней. Но все рутинни писма — нищо изобличаващо.

След това се насочи към файла за „отпадъци“, където се съхраняват стари, ненужни съобщения. Можеше да побере последните сто съобщения. Не е никак малко. Нейния бе настроен да запазва до двадесет. Когато броят им стигне указаното число, компютърът автоматически трие останалите.

Откри осемдесет и девет стари съобщения. Макар процесът да бе мудар, Дарси реши да прегледа всичките.

Бе преровила две трети, когато попадна на онова, което търсеше. Писмо от преди година и половина, адресирано до Пол Макенерней. То гласеше: „Прилагам нова версия на документа. Нужна е най-голяма дискретност“.

Към файла бе прикрепен преработения план на катедралата.

— Спипахме го! — възтържествува тя. — Сам и Пол Макенерней са в комбина!

Компютрите, реши тя, са чудесни машинки.

Готвеше се да загаси и да изчезва заедно с откритото, когато файл с име „Флетчър“ привлече вниманието ѝ. Извика го и откри полицейско досие. Джон Алберт Флетчър е лежал в затвора във Флорида заради сексуален тормоз. Психиатърът на затвора бе отбелязал, че обектът „страда от натрапчиви мисли, особено относно жени“. Освен това „има трудности да въздържа агресивните си импулси“.

Флетчър бе преминал някакво лечение в затвора и една година по-късно същият психиатър го описваше като „в доста по-добро състояние и способен да се впише в обществото“.

Сам е наел този тип, без да сподели какво знае за него. Някога, помисли, си Дарси ядно, можеше и да се възхити от Сам — колко е благороден и толерантен!

Сега обаче мислеше единствено как Сам е използвал информацията в своя полза. Наел е престъпник, за да има кой да му помогне при злодеянието.

А междувреме Ани и Матю бяха хукнали към катедралата посред нощ на повикването на психопат. Колкото повече се замисляше, толкова по-малко ѝ харесваше ситуацията.

Дарси изведнъж си припомни разположението на картите „Таро“, последния път. Предсказваха масово унищожение...

Дарси бързо изкопира файла за Флетчър и загаси компютъра на Сам.

— Има и друг изход — съобщи Вико.

— Откъде да сме сигурни, че Флетчър, досетил се за намеренията ни, няма да ни чака там? — попита Ани.

— Не може да е навсякъде.

— Хайде да опитаме — реши Матю. Жадуваше да действа. Щом се сетеше за предателството на Сам, главата му пламваше.

По ирония на съдбата живо си спомняше думите на съпругата си. Чу ги по време на една от дребните саркастични препирни, присъщи на женените, които винаги знаят как точно да забият стрелите в сърцето на партньора си. Матю обсъждаше на глас приятелството си със Сам — колко отдавна датира ѝ колко е добре, че има поне един човек, на когото да разчита.

— И твърдиш, че сте приятели, след като толкова рядко разговаряте или се виждате? — попита Франческа. — Аз не смятам никоя жена за приятелка, ако не си бърбим по телефона поне веднъж седмично.

— Не ми е нужно да виждам Сам или да говоря с него често, за да съм сигурен, че мога да разчитам на него.

— Откъде си сигурен? — настоя тя. — Само защото сте били съквартиранти преди двадесет години в колежа ли? Хората се променят.

— Хората, на които можеш да се довериш — никога! — обърна и той внимание с леден тон.

— Така ли мислиш? — полюбопитства тя с още по-неприятни нотки в гласа. — Тогава си кръгъл глупак!

Дали се е любила със Сам по времето, когато изрече тези думи? Вероятно. Франческа бе наясно, че предаността на Сам не струва нищо.

— Нека да не губим време за Флетчър — отсеке Матю.

— Колкото и да ми се иска да го удуша, заради стореното на Ани, истинският ни проблем е Сам. Предлагам да се измъкнем оттук, колкото се може по-бързо и да закараме Вико и двете версии на чертежа в кабинета на областния прокурор.

— Тогава — след мен — прикани Вико. — Ще ви изведе.

На Ани почти не и се тръгваше. Бе започнала да се чувства уютно в скривалището на Вико под катедралата. Да запълзи отново на колене и лакти по пръстта на Сан Франциско, й навяваше мисли за гроб. Как ли е преживял Вико три седмици тук долу? Само като се сетеше за това, й идеше да закрепчи и никога да не спре.

— Какво ти става, Ани? — попита Матю нежно.

— Не съм сигурна дали ще успея да се справя.

— Аз съм тук, до теб.

— Ами ако стане земетресение? — Знаеше, че доводът ѝ е глупав. Най-малката им грижа в момента беше земетресението. — Ще бъдем премазани.

— Знам какво ти е — увещава я той внимателно. — Докато бях заключен в онази малка килия ден след ден, месец след месец, имах чувството, че ще започна да сривам стените с ръце. Сигурен бях, че полудявам. — Спря за миг. Ани усети как стиска раменете ѝ. — Наистина е удивително какво може да понесе човешкия дух.

— Матю, съжалявам. Не искам да те проваля, но май няма да успея да се справя.

— Обичам те, Ани. Когато съм до теб, няма нещо, което да не си в състояние да постигнеш, кълна ти се.

Думите му я окуражиха.

„Добре — реши тя, — ще опитам.“

Със свито сърце започна пълзенето.

Имаше чувството, че е най-страшното изпитание, през което минава, но някак допълзя с останалите до излаза към камбанарията. Сърцето ѝ се сви от думите на Вико:

— По дяволите! Изходът е зазидан!

— С какво? — Тонът на Матю подсказваше, че е готов да се справи с всеки проблем. Освен това звучеше нетърпеливо. — Няма ли начин да минем?

— С тухли и пресен хоросан. Прекалено солидно е. Много бързо засъхва. Опитват се да ни затворят тук.

Господи, помисли си Ани и усети, че я обзема паника. Мястото е така тясно и всеки момент вероятно ще я нападнат всички буболечки, които обитават влажното пространство.

— Да опитаме кулата от дясно — предложи Матю.

— Добре, но няма смисъл всички да ходим там. Ще отида да проверя сам. Ако и там е зазидано, ще се върна и ще мислим как да се измъкнем — предложи Вико.

— Има ли друг път? — попита Ани, като се стараеше паниката ѝ да не личи.

— Да. Но е лесно отново да ни върнат насам.

— Провери тогава дясната кула — подкани го Матю. Вико отсъства около десет минути. Матю държеше Ани и Паулина в прегръдките си — тя също изглеждаше съсипана. Ани се постара да помисли за момичето. Нима е лесно да пълзиш из подземията бременна? Но Паулина, макар и уморена, не изглеждаше изплашена. Вярата ѝ във Вико беше непоклатима.

— Не се безпокойте. Ще ни измъкне — увери тя Ани.

— Положението е същото — обясни Вико след малко. — Опитват се да ни зазидат тук. Ще трябва да се насочим към източния край на сградата.

„Никога няма да се измъкнем!“ — помисли си Ани.

Но Матю е до нея, нашепваше ѝ окуражителни слова.

— Всичко ще се оправи — повтаряше той и тя се вкопчи в думите му.

Пълзенето бе отвратително. От тъмнината на Ани ѝ прилошаваше. Едва дишаше.

В един момент фенерчето на Матю освети нечий червени очи в далечината. Плъхове!

Вико метна камък и те се разбягаха.

С приближаването на целта Ани усети, че се поуспокоява. Знаеше, че е глупаво, тъй като вероятно щяха да налетят на лудия, който се опита да убие Матю и да я изнасили. Но откри, че ѝ е по-поносимо да мисли за Джек Флетчър, отколкото да продължи с пълзенето из основите на сградата.

Постепенно таванът се надигна и въздухът стана по-свеж. Някаква светлина се мержелееше напред и при вида ѝ тя изпита такова облекчение, че запълзя по-бързо само и само да излезе.

Но Матю я сграбчи за глезена.

— Почакай! Ние не оставихме запалени лампи след се бе си. Има ли осветление в мазето, Вико?

— Тук-там по тавана висят голи крушки — прошепна момчето. — Така и си мислех — причакват ни тук, защо то това е единственият ни изход.

Внезапно на сантиметри от Ани отскочи камъче. Последва силен трясък.

— По дяволите! — просъска Вико. — Дръпнете се на зад! Стрелят по нас!

— По дяволите! — изруга Матю.

— Чувам ви да пълзите и да бягате, като плъховете, каквито сте — дочу се мъжки глас над главите им.

Ани разпозна Джек Флетчър.

Последва нов трясък близо до краката на Матю.

— Пуснете Ани да излезе — заповяда Флетчър. — Само тя ме интересува. Останалите може да изгниете долу.

Легнала по корем върху студената земя, с напираци в очите сълзи, Ани ужасена си даде сметка, че е изкушена да отиде горе да се предаде. Всичко ѝ се струваше по-приемливо, отколкото да прекара още една минута тук!

Но Матю я придърпа към себе си, далеч от обсега на куршумите. Четиримата се сгушиха и Матю прошепна:

— Вико, трябва да има друг път. Къде са отоплителните тръби? Откъде минава водата, вентилацията? Цялостно ли си проучил основите?

Ани се опита да се съсредоточи. Вико не е специалист, за да отговори на въпросите на Матю. А тя е — или поне трябваше да бъде.

Долу в тъмнината тя се опита да се концентрира, да си припомни плановете. „Това е моя сграда, по дяволите! Познавам я или поне — трябва да я познавам!

Мисли!“

— Има малък излаз покрай южната стена — изрече тя бавно. — Там влиза водопроводът от улицата. — Мислено си представи чертежите. — Има едно място, където водопроводът на катедралата се влива в градския. Оставихме отвор на пода в случай на необходимост от ремонт.

— Никога не съм попадал на него — призна Вико.

— Ако не си специалист по ВиК, няма и да заподозреш за съществуването му.

— И оттам можем да излезем в катедралата, така ли?

— Би трябвало.

— Къде е това място?

— Не съм съвсем сигурна. Някъде по средата на южната стена. Тук долу напълно загубих ориентация.

— Хайде да вървим да търсим проклетия излаз!

Сам се върна в катедралата и се залови да подготвя всички входи и изходи. Не искаше да го безпокоят докато работи. Трябва да е сигурен, че никой няма нито да влезе, нито да излезе от сградата, докато не е готов да я взриви чрез дистанционното управление.

Извади от сака кабел и омота наскоро монтираните месингови дръжки на западната врата. Беше солидна и човек не би успял да я изкърти.

После се зае с вратите в северната и южната част на катедралата. Самият той възнамеряваше да се измъкне през тунела към Младежкия

център. Паркира колата си на няколко преки от него. При малко късмет никой няма да я забележи.

Сам работеше бързо. Придвижваше се от колона към колона и поставяше експлозивите. Беше избрал шест като най-критични. Бяха солидни, от камък, подсилени в средата със стомана. Трябваше да издържат на по-силно земетресение. Но сградата не е подготвена да устои на мощни експлозии, които ще избухнат едновременно в най-уязвимите и места.

Катедралата ще се срути.

Каква разруха ще настъпи! Ако беше завършена след две години строителство, щеше да бъде най-голямата катедрала, издигана в Сан Франциско в наше време.

А сега за по-малко от десет секунди ще се срути до основи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Някой се движи вътре в катедралата — прошепна Паулина. Заедно с Ани най-после бяха открили трапа. Матю и Вико проверяваха люковете на няколко метра от тях. Неспособна да издържи и секунда повече в тясното пространство, Ани надигна люка и се измъкна в параклиса. Паулина я последва и сега двете седяха сгущени под статуя на свети Йоан. — Не ми прилича на Флетчър.

— Има нощен пазач, но обикновено не влиза вътре — прошепна Ани.

— Погледнете — предложи Паулина. — Но внимавайте да не ви забележат.

Отначало Ани не видя нищо. След това мерна тъмна фигура, придвижваща се тихо, но не и крадешком. Изглеждаше уверена, че никой не я наблюдава.

Пристъпи назад и се загледа в основите на една колона. Очевидно остана доволен и се придвижи към следващата. Беше Сам.

Сърцето на Ани заби лудо. Облечен изцяло в тъмни дрехи, дори с тъмна качулка, която да прикрива русите му коси. Разпозна го по походката, стойката, килването на главата.

Какво ли прави? С каквото и да се занимава, то приковава цялото му внимание и надали е добро деяние.

Ани се скри зад статуята, за да размисли. Паулина я гледаше с широко отворени, изплашени очи.

— Пазачът ли е?

Ани поклати глава. Трябва да разбере какво прави Сам, но лошо предчувствие вече бе стегнало стомаха ѝ. Ако прикрепя експлозиви към колоните, значи те се крият в собствената си гробница.

Сам огледа още веднъж вътрешността на катедралата. Сградата бе великолепна. Една от най-хубавите, проектирани от неговата фирма.

Разрушението ѝ щеше да се превърне в трагедия, за която градът ще говори месеци наред.

Ще възпламени експлозивите с електронния уред, който държи в ръка. Сега настъпваше критичната точка в плана му. Онази част, за която му е нужен лудия Джак Флетчър.

Именно Флетчър, разбира се, трябва да бъде обвинен за експлозията. И тъй като детонацията ще бъде извършена отвън, единствен освен него, Флетчър ще напусне сградата жив.

Навън обаче, лудият бомбаджия, Тризьбец на Йехова, ще го сполети лош късмет. Голям отломък от експлозията ще го цапардоса и той ще умре с детонатора в ръка.

Смъртта на Джузепе ще остане неразгадана. Вико, мъртъв под развалините, ще остане заподозрян. С известен финес Сам може да подхвърли, че нетърпимостта на Флетчър към извратените хомосексуалисти е мотивът му да убие Джузепе. Да, с известен късмет, Флетчър може да бъде набеден за всичко.

Отиде до олтара и се насочи към стъпалата за криптата. Време е да измъкне Флетчър от мазето.

Веднага щом видя Сам да изчезва зад олтара, Ани изскочи иззад статуята на свети Йоан.

— Иди и доведи Матю и Вико. Предупреди ги. Трябва незабавно да излязат. Сам се готви да взриви катедралата.

— Вие какво се готвите да правите? — настойчиво попита Паулина.

— Ще се опитам да отскубна експлозива от колоните — отвърна Ани.

— Не! Полудяхте ли? Моля ви, госпожо Джеферсън, недейте!

— Изведи ги, Паулина. Веднага! — повтори Ани като се отправи тичешком към първата колона.

Ани знаеше, че с тези материали се борави предпазливо, но с това се изчерпваха познанията ѝ за експлозиви. И с това, че се възпламеняват от разстояние, електронно.

Ако в момента Сам напуска катедралата — което трябва да стори, преди да натисне копчето — тя разполага с време само колкото да отскубне няколко от тези неща и то не от всички колони. Дано експлозията, когато настъпи, не срути цялата сграда.

Докато махаше парчето лепенка и освобождаваше първите шашки динамит или каквото беше, ѝ хрумна, че вероятно ще умре.

„Не. Не, вероятно, поправи се тя. Определено.“

Беше ѝ трудно да си представи как така е определено мъртва и тя настървено се справи с отскубването на експлозива от първата колона. Бързо изтича до следващата и повтори процеса.

— Горе са — осведоми Сам Флетчър. — Ани и момичето. Мислех, че ти е важно да го знаеш.

— Не може да са горе! Блокирах всички изходи от подземие!

— Е, трябва да си пропуснал някой — обяви Сам с безразличие.

— По дяволите! — извика Флетчър. — Наистина има още един изход.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Ти луда ли си?

Матю се бе сблъсквал с безразсъдна смелост, но никога не бе смятал, че ще стане свидетел как Ани Джеферсън изтръгва невзривен експлозив, прикрепен към огромните каменни колони на обречената катедрала.

— Бягайте!

— Вико точно извежда Паулина, Ани. Тръгвай с мен! Бързо... Преди Сам да взриви сградата.

— Няма да му позволя да ми срути сградата, дяволите да го вземат! — Посочи към великолепните витражи, сега потънали в тъмнина. — Отнесе се с мен като с глупачка. Никога и през ум не ми е минавало, че ще извърши саботаж на проектиран от него строеж... При това — най-красивият му строеж. Е, успя да убие Джузепе, но няма да разруши изкуството му!

— Ани, разбирам как се чувстваш, но вече е прекалено късно.

„По дяволите — тревожеше се той. — Колко ли време остава до експлозията?“

Сграбчи я за ръцете и насила я откъсна от колоната, която обезвреждаше — третата от шестте, подготвени от Сам.

— Ще те измъкна от тук. Ще е цяло чудо, но ще се опитам да те изведа!

Тя се разхлипа, когато той я повлече. Най-близкият изход бе от южната страна и той се затича натам, като я влачеше след себе си, а тя пицеше и настояваше да я пусне. Вико и Паулина вече стояха там и Вико се бореше с вратата.

— По дяволите, Ани! Става въпрос за сграда! Загубил съм всичко друго и няма да допусна да загубя и теб!

— Матю, не мога да позволя това да се случи. Не мога. Трябва да го спрем!

— Катедралата може да се построи наново — настояваше той и продължаваше да я влачи насила към вратата. „Колко ли време

остава?“ — Животът, веднъж прекъснат, изчезва завинаги. Обичам те, Ани. Престани да ми се съпротивляваш.

Тя продължи да хлипа, но спря да се бори. Слава Богу! Взе я на ръце и затича към Вико, който още не бе отворил проклетата врата!

Точно приближи младежите, когато гласът на Сам изкънтя:

— Спри веднага!

Барбара Рей отново сепнато се събуди. Този път бе наясно, че е безнадеждно. Не ѝ бе писано да спи повече тази нощ.

Ала някак си даде сметка, че всъщност я разбудиха ударите по вратата на Младежкия център.

Навлече робата и се спусна по стълбите. Краката ѝ бяха схванати. Възрастта я бе направила по-бавна. Очакваше да види Ани или Матю, но се оказа Дарси.

— Слава Богу, че си тук. Не посмях да се обадя в полицията заради Матю или Вико, но изглежда трябваше. Виждали ли си Ани или Матю? Дойдоха в катедралата преди повече от час — изговори наведнъж младата жена.

— Не, не съм ги виждала.

— Сам е убиец, а Флетчър е психопат — продължи Дарси. — Най-добре да звъннем на полицията.

Обадиха се и Барбара Рей бързо поведе Дарси в мазето на Младежкия център, докато Дарси я осведомяваше за всичко, открито в офиса на Сам.

— Има път към катедралата оттук — обясни Барбара Рей. — Ще стигнем там преди полицаите.

— Слава Богу! Инстинктът ми подсказва, че нямаме миг за губене.

Независимо от всички доказателства, Матю все още не вярваше истински. Макар от няколко часа да бе наясно, че най-старият му приятел го е предал по най-долен начин, не бе позволил сърцето му да го повярва.

Но сега, лице в лице с врага си, загледан в студеното дуло, той най-после си даде сметка, че Сам Броуди го мрази от години.

— Разговорът е между мен и теб — обяви Матю с твърд глас. — Ани не е замесена. Пусна я да си върви.

— Съжалявам. Не биваше да бъде намесена, но след като се случи, жалко — отвърна Сам. — Не е добре да попаднеш в разправия между двама отдавнашни съперници.

— Това ли се случи с Франческа?

— Случилото се с Франческа, независимо дали ми вярваш, или не, бе неволно. Тя се готвеше да те напусне. Все още не съм наясно как успя да я придумаш да промени решението си, но то нямаше да трае дълго. Двамата щяхме да бъдем заедно — съпруг и съпруга — както бе запланувано от самото начало, преди ти да я съблазниш преди двадесет години.

— Ако казваш истината, защо я уби?

Сам изглеждаше наранен, когато занарежда:

— Тя ми звънна онази нощ, след събирането. — Май използва уличен телефон и затова никой никога не ме заподозря. Беше слязла от яхтата, за да звънне, защото се страхуваше, че ще я чуеш. Съобщи ми, че в крайна сметка няма да те напусне. Започнахме да спорим. Казах ѝ да се върне на яхтата и да ме изчака... Щях да мина да я взема. Но когато пристигнах, отказа да ме последва. Била бременна и детето било от теб. Не ѝ повярвах. Мислех, че отново си измисля извинения. Изпадна в истерия и... се стигна до насилие. Насочи се към мен с дългите си нокти, а от опит знаех, колко болезнено е когато те одере. Не ми казвай, че не си ги изпитвал и ти. Не бях в настроение да ме малтретират, затова я зашлевих. Тя падна и удари главата си в перилата на яхтата. Така почина — или поне така реших по онова време. Не дишаше, не напипвах пулс. Помислих, че е мъртва и се паникьосах. Сигурен бях, че е мъртва, затова я хвърлих през борда.

Където тя се удавила. Никой от двамата мъже не го произнесе на глас, но по време на процеса се изясни, че Франческа е била жива, когато е паднала във водата.

Матю полагаше върховни усилия да се контролира.

— Влюбен мъж не се държи по този начин — отбеляза той и суховато продължи: — Според мен си искал Франческа просто, заради удоволствието да я откъснеш от мен, а още повече си искал да се ожениш за нея, за да се добереш по този начин до половината ми състояние. Когато това се оказа невъзможно, си започнал да кроиш

планове. Да крадеш пари от строежа на катедралата и по този начин — косвено от мен. Между другото — доста пари! Ти не си любовникът, копнял по една жена в продължение на двадесет години. Ти си алчен кучи син, разочарован, че хлапето, което покровителстваше в колежа, се оказа много по-кадърно от теб във всяко отношение. Та аз бях готов да ти поверя живота си! Щях да ти дам всичко на този свят, толкова вярвах в теб.

— Знам — увери го Сам. — Винаги си бил сантиментален глупак, Матю. — Направи нетърпелив жест с пистолета. — Стига сме бръщолевили. Хайде — вие всичките — застанете ей там, до колоните. — Хвърли бърз поглед през рамо: — Джак? Въжето при теб ли е? Донеси го.

— Какво ще правиш? — попита Ани.

Хвана неволно Матю за ръка и той усети изпотената ѝ длан.

— Ами — подхвана Сам — не мога да взривя катедралата, докато не съм на безопасно разстояние, нали? Ти, Матю и хлапетата ще останете тук и ще се насладите на последните две-три минути от славния, но кратък живот на катедралата. Джак и аз ще излезем.

— Не му вярвай, Джак — заговори отново Ани. — Той ще убие и теб. Последното нещо, което му трябва, е свидетел, че Сам Броуди не е човекът, за какъвто всички го смятат!

— Не си прави толкова труд — прекъсна я Сам. — Джак и аз си вярваме.

— Разбира се — подхвана Матю. — И няма да позволиш да загине при експлозията, защото ти е нужен жив за по-късно. Нали някой друг, а не ти, трябва да изглежда, че е натиснал детонатора? Ще оцелееш през тази нощ Флетчър. Сам ще изчака до сутринта, за да те набеди пред властите за всичките свои престъпления!

Очите на Флетчър шареха неспокойно. Приличаше на зашеметен, но следваше разпорежданията на Сам. Без да изпуска пистолета от ръката си, донесе въжето, сграбчи Ани и я откъсна от Матю. Матю поиска да ѝ се притече на помощ, но Сам допря пистолета до слепоочието му. Вико, застанал пред Паулина, за да я защити, гледаше пистолетите в ръцете на двамата мъже и умно реши в момента да не предприема нищо. Но красивото му лице бе изкривено от гняв.

Флетчър преметна ръка през шията на Ани и отстъпи с нея.

— Можеш да правиш каквото искаш с останалите — заяви той на Сам, — но Ани е за мен.

Сега, когато докосваше Ани, гласът му стана по-оживен. Опаса тялото ѝ с въжето — около великолепните ѝ гърди, около кръста, бедрата. Тя отчаяно се бореше да се освободи.

— Добре — съгласи се Сам. — Прави каквото искаш с нея. Мен ме интересува любовникът ѝ.

— Ани и аз доста се потрудохме при изграждането на катедралата — обяви неочаквано Флетчър. — А ти сега искаш да я взривиш. Идеята ти не ми се струва особено добра, Сам, и няма да ти помогна да я осъществиш.

— Ще правиш каквото ти заповядам! — не се стърпя и изкрещя Сам.

Матю се съсредоточи върху допира на дулото до слепоочието си. Самият той притежаваше пистолет и знаеше как се борави с него, макар да не бе кой знае какъв специалист. Но си даваше сметка, че ако си въоръжен, никога не бива да го допираш до тялото на жертвата си, защото така поставения на мушка лесно може да го сграбчи. Шансът бе петдесет на сто, че ще успее да отклони дулото, преди Сам да натисне спусъка.

Петдесет на сто. Иначе — куршумът щеше да се забие в главата му.

От друга страна, след като изглежда, че и без това ще умре... Вниманието на Сам бе насочено към Флетчър, който продължаваше да излага възраженията си срещу срутването на катедралата.

Матю вдигна ръка, сграбчи дулото и издърпа пистолета. Тътенът от изстрела бе оглушителен. Ушите му писнаха, но чу и писъците на Ани. Значи беше жив...

Откатът при изстрела изтръгна пистолета не само от ръката на Матю, но и от ръката на Сам. Матю го чу как при падането издрънча върху пода. Нанесе круше в лицето на Сам.

С кранчето на окоето си Матю забеляза, че Вико изведнъж се раздвижва и с това привлече вниманието на Флетчър. С кръвожаден рев, който се изтръгна от гърдите му, момчето се нахвърли върху Флетчър и успя да го събори на пода, където двамата се вкопчиха в люта схватка.

Матю нанесе втори удар, но Сам го пое, отстъпи крачка назад и също замахна.

Матю не се бе боксираше от годините в колежа, но същото вероятно важеше и за Сам. Мисълта вдъхна увереност на Матю.

В този момент Сам бръкна в джоба и затърси детонатора.

По дяволите! Матю се хвърли на пода, грабна пистолета и го насочи към Сам.

— Не го натискай, защото и ти ще умреш! — извика Матю.

Сам се изсмя.

— Опитай се да ме спреш! — подкани го той. Без да обръща внимание на пистолета в ръката на Матю, той се извърна и започна да се катери по скелето.

„Господи — помисли Матю, — готов е да избие всички ни и да загине заедно с нас.“

— Спри, Сам! — извика той. — Ако не, ще стрелям!

Сам се обърна да го погледне, отново се изсмя и рече:

— Няма да го направиш. Познавам те, Карлайл. Ти не си убиец. Ирония на съдбата, не намираш ли?

Пистолетът в ръката на Матю затрепери.

„Направи го — заповяда си той. — За Бога, направи го!“

Вместо това насочи оръжието към Флетчър. Вико обаче вече го бе обезоръжил и го държеше приклещен към пода. В момента взимаше въжето и въпреки изпълнените с протест и болка викове на Флетчър, започна да завързва крайниците му.

Матю погледна към Сам. Беше се изкачил високо горе на скелето. Същото скеле, на което Джузепе прекара последните мигове от живота си.

— Най-добре стреляйте, преди да се измъкне от обсега — посъветва го Вико. Погледна към експлозивите, закрепени към колоните и продължи: — Тези неща тук изглеждат смъртоносни.

— Матю, ако го застреляш и той падне с детонатора в ръка, устройството вероятно ще се задейства при удара! — обади се Ани.

— Може и да не задейства — намеси се Вико. — Тялото му може да притъпи удара.

Всички се вторачиха в Сам, сякаш разполагаха с цялото време на света, за да разрешат проблема.

Матю знаеше, че не разполагат с време да се измъкнат. Детонаторът е у Сам и той щеше да го използва в мига, в който някой от тях се спусне към затворените с вериги врати.

Истинският въпрос бе: „Готов ли е наистина Сам да умре?“

Ако отговорът е „да“, няма какво да предприемат. Ако обаче не е готов, може да успеят да го уговорят да се предаде.

Високо горе, на площадката, Сам ги наблюдаваше. Матю прочисти гърлото си и извика:

— Можем да поговорим, Сам...

В отговор последва смразяващ смях. Благодарение на великолепната акустика на сградата, той се разнесе злоецо наоколо.

Ани застана до Матю. Той я притисна към себе си. Обичаше я, дявол да го вземе. Трябва да има начин да се измъкнат!

— Ани? — обади се нов глас.

Матю рязко се извърна и озадачен огледа всички изходи, плътно затворени с вериги през дръжките. Но неизвестно как Дарси се бе появила и сега, след като възприе разкрилата се пред нея картина, седеше замръзнала на място. Успя единствено да пророни:

— Господи! Какво става тук?

— Дарси! — изпищя Ани. — Бягай от тук! Бързо...

Но Дарси не побягна. Нито Барбара Рей, която я следваше по петите.

— От къде влязохте? — трескаво попита Матю.

Дарси не отговори. Гледаше към Сам, високо горе на скелето, с детонатор в ръка.

— Има и друг изход — обади се тихо Вико. — През мазето. Таен проход, който води до Младежкия център. Вероятно от там са минали.

„Слава Богу!“ — с облекчение си помисли Матю, а на глас добави:

— Отведи жените! Бързо!

— Матю, не разполагаме с време — обади се Ани.

— Имаме време, ако го е страх да умре — възрази Матю. — А повечето от нас се страхуват да умрат, когато се изправим лице в лице със смъртта. — Погледна към Сам. От разстояние приличаше на златокос ангел. — Откажи се, стари приятелю. Направихме няколко копия на подправените ти чертежи. Нямах друг изход, освен да се предадеш.

— Ти наистина ли си въобразяваш, че ще допусна да ме въвлекат в съдебен процес? — провикна се Сам. — Предпочитам да сложа край сега и да изпитам удовлетворението, че и с теб съм свършил. Освен това сега сте всички тук — скъпата Дарси, Барбара Рей... Не можеше да се получи по-добре, дори да го бях планирал. Единствено Сид Канин отсъства, но вече се погрижих за него.

— Убил си го? — Не повярва на ушите си Дарси, загледана в мъжа, когото бе обичала до полуда.

— За съжаление — отвърна Сам. — И той беше влюбен във Франческа. Смяташе, че Матю я е убил, докато не чу за подозренията на Джузепе относно сградата. — Усмихна се, сякаш си спомняше нещо приятно. — Вероятно ще мине известно време преди да открият тялото му. Завърши в основите на една от новостроящите се сгради точно преди да излят бетона. Само мебелите му заминаха за Ню Йорк...

— Застреляйте го! — викна Вико. Вдигнал пистолета, който взе от Флетчър, той продължи: — Ако не го сторите вие, аз ще стрелям!

— Не — обади се Барбара Рей с тих, но нетърпящ възразение тон.

„Не! — помисли си и Матю. — Вико бе прекалено млад, за да се изцапа с кръвта на друг.“

Сам направи няколко крачки по скелето. Изсмя се налудничаво и се провикна:

— Ще броя до три. След това всички ще умрем заедно. Ако има откъснат живот, надявам се да се окаже, че Франческа се е научила да взима решения. — След това още по-високо извика: — Едно! Готови ли сте? Ще натисна копчето при „три“.

Барбара Рей пристъпи в подножието на скелето.

— Каквото и да си сторил, Сам, никога не е късно да получиш Божията милост и прошка.

Сам се изсмя и изрече:

— Две!

Матю вдигна пистолета и внимателно се прицели. С усилия задържа ръката си да не трепери и като затаи дъх, точно когато Сам изричаше „Три!“, а Барбара Рей настояваше: „Недей, Матю!“, натисна спусъка.

Като на забавен кадър Сам започна да пада.

Докато се спускаше, нещо малко и черно се отдели от тялото му и също полетя към пода на катедралата. В тези няколко секунди, проточили се безкрайно, нямаше какво да предприемат, освен да гледат и чакат експлозията, която щеше да ги убие и да превърне Божия храм в огнено кълбо.

Тялото на Сам падна на сантиметри от мястото, където откриха тялото на Джузепе.

Детонаторът падна точно в средата на наскоро сложения купел за кръщенета. Във въздуха се разнесоха сребристи пръски вода.

Чакаха да последва огън, жупел и гръм.

Наоколо имаше само тишина, ако не се смята капенето на светена вода от купела, който, доколкото Ани знаеше, никога не бе пълнен.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ШЕСТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Ани се промъкна към задните редици на катедралата. Приклекна, долепи ръце за молитва и за миг затвори очи.

Когато ги отвори, усети красотата на завършената сграда да прониква в душата ѝ.

Сега катедралата представляваше доста по-различно място от онова, което преди време за малко не беше взривено. Храмът официално отвори врати преди седмица, след като Дарси поработи здравата с нов предприемач, за да я заздравят. Утре тук щеше да се състои специална церемония.

Ани долови стъпки зад гърба си и се извърна.

— Сигурен бях, че ще те открия тук — прошепна Матю.

Настани се до нея, но не коленичи. Тя се отпусна и усети коленете му в гърба си. Доколкото знаеше, той не бе влизал в катедралата от деня, когато стреля по най-стария си приятел и наблюдава падането му почти на същото място, където Джузепе бе намерил смъртта си. Спомените на Ани за последвалите събития бяха малко объркани, но следните думи се запечатаха в съзнанието ѝ:

„По тялото на приятеля ти не открихме следа от огнестрелна рана — бе казала детектив Съливан на Матю. — Излиза, че или е паднал, или е скочил.“

— Какво?

— Да, Карлайл, калпав стрелец си. Извадихме куршума от дървената ламперия отзад. Минал е най-малкото на метър от тялото.

— Обичам те, Матю.

— И аз те обичам.

— Вико и Паулина ще дойдат. Ще доведат и бебето.

— Ние присъствахме на тяхната сватба, редно е и те да уважат нашата.

Тя се надигна и се настани на тапицираната с червено седалка. Той обгърна раменете ѝ с ръка и я притисна към себе си.

— Толкова съм щастлива, Матю.

— И аз. — Нежно докосна с устни косата ѝ. — А, между другото, сега, след като този проект е завършен, все се каня да поговоря с теб за една работа.

Тя го погледна въпросително. Той се усмихна.

— Става въпрос за „Пауърдим“. Не мога да понасям новата административна сграда, която построихме преди две години. Надявам се, че ти и Дарси ще проектирате нова сграда сега, след възстановяването на „Фабрикейшънс“... — Ох, не знам, Матю... — Тя му се усмихна дяволито.

— Веднъж се опитах да получа тази поръчка, но ме отблъснаха.

— Предлагам ти пак да опиташ. Подочух, че шефът на „Пауърдим“ се е размекнал.

— Размекнал се е, така ли?

— Да. Щял да се жени с голяма църковна церемония, която Барбара Рей ще отслужи. Твърдят, че вкусът му относно жените и архитектурата доста се е подобрил напоследък...

Тя се засмя и обърна лице към неговото.

— Мислиш ли, че някой ще има нещо против, ако си разменим една предбрачна целувка в катедралата, където ще се венчаем?

Той поклати глава, преди да изрече:

— Според мен тази катедрала буквално дължи живота си на нас.

Пое устните ѝ в момента, когато слънцето проникна през витража зад тях и ги окъпа в розова светлина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.